E. Coarer-Kalondan
Gwezenn-Dana

misterele Druizilor, regele Arthur, magul Merlin,
menhirele din Avebury,
sanctuarul megalitic de la Stonehenge

Celții și extratereștrii

ATHENA

CELȚII ȘI EXTRATEREȘTRII

Les Celtes et les Extra-terrestres
Editions Gerard & Co., Belgique

Colecția **MAGUS** 1

Coperta Cătălin Popa
Print Rom Com

Ilustrația José Correa

Cartea a fost tipărită cu sprijinul
Fundației Culturale Vladimir Colin
din Bucureşti, România

ISBN 973-96791-5-3

E.COARER-KALONDAN
GWEZENN-DANA

CELȚII ȘI EXTRATEREȘTRII

Versiunea în limba română și
dicționarul explicativ
M.C. ȘTEFĂNESCU

Editura ATHENA
1995

Lui Robert Charroux
Cu prietenie celui cu care am lucrat cot la cot, în cercetarea stupefiantelor revelații deținute de Tradițiile ancestrale.

Îmi plânge sufletul când aud că tatăl meu trece drept un spirit al răului.
Tatăl meu, între cer şi pământ, este la fel de strălucitor ca şi Luna.
Tatăl meu iubeşte săracii şi îi ajută cât poate.
Doamne, păstrează-l nemuritor în adâncul gheţurilor.

Merlin (Cântul I)
(Extras din „Barzaz breiz", culegere de cântece populare bretone, publicată în sec.XIX de Hersat de la Villemarqué)

Cunosc poveştile venite din cer.

Taliesin - bătrân galez (sec.V)
(„Cântec la moartea lui Curroy")

INTRODUCERE

TOTUL DESPRE CELȚI

De câtăva vreme, cercetători ai scrisului şi-au propus să demistifice şi să demitifice personajele stranii şi fabuloase care bântuie legendele, tradițiile, mitologiile şi chiar religiile popoarelor apuse sau prezente. Zei, giganți, îngeri, spirite ale binelui şi ale răului, zâne şi walkirii, au fost supuse unui examen aprofundat, printr-un raționalism perfect anticartezian. Spunem anticartezian, pentru că Descartes, el însuşi, cunoscând în mare măsură aceste entități legendare, în mod sigur nu a văzut niciodată, în ciuda logicii metodei sale, sau poate tocmai din cauza asta, aceste personaje în carne şi oase, care, în ciuda nemuririi lor, au trăit totuşi, cândva, la fel ca muritorii obişnuiți.

Aceşti scotocitori ai textelor antice şi ai credințelor populare au ajuns la concluzia surprin-

zătoare că marea majoritate a acestor creaturi, mai mult sau mai puțin divinizate, nu au fost decât, pur şi simplu, un soi de colonişti veniți din cine ştie ce continent dispărut: Mu, Lemuria, Atlantida, etc, poate chiar extratereştri, apăruți de pe planete îndepărtate, la bordul carelor lor zburătoare, sau a O.Z.N.-urilor, cum le numim noi astăzi.

Fără cea mai mică ezitare, fără umbră de respect pentru aceste opere de artă aflate în pericol, aceşti iconoclaşti dau cu ciocanul, fără să se gândească, în cele mai sfinte texte, cu riscul de a surpa totul. Nu a scăpat nimic observației, pipăirii, zgârierii, - mitologia greacă, egipteană, sumeriană, iraniană, Biblia ebraică, Vedele şi Mahabharata hindusă, Popol-Vuh-ul mayaşilor, - totul, în afară de tradiția celtică. În ciuda acestei scăpări, Tradiția celtică pare, dacă nu cea mai bogată, cel puțin cea mai clară şi mai precisă.

Serge Hutin a atins acest subiect în lucrarea sa consacrată personajelor şi civilizațiilor fantastice. Depăşind ținta, el a fost interesat mai cu seamă de templul solar de la Stonehenge, care este mult anterior sosirii celților în Extremul-Occident european.

Pe de altă parte, Robert Charroux, care a intuit că ar putea descoperi ceva în Tradițiile celților, ne-a scris şi chiar a făcut efortul de a veni să discute cu noi. La epoca respectivă nu ne interesa decât aspectul filozofic al religiei druizilor.

Interesul său ne-a făcut însă atenți asupra aspectului, încă neexplorat până atunci, al Tradiției celtice.

La început din curiozitate, ulterior cu certitudinea de a întreprinde descoperiri pasionante, ne-am

asumat riscul scotocitorilor de vestigii literare. Rezultatul cercetărilor a depăşit de departe aşteptările.

Astăzi, suntem în măsură să îi dăm domnului Charroux răspunsul la întrebările sale şi, pentru că datorită lui am întreprins această cercetare, îi dedicăm cu mare plăcere lucrarea de față.

De asemenea, putem afirma că Tradiția celtică confirmă tot ceea ce colegii noştri au descoperit în alte tradiții.

Se fac precizări extrem de interesante asupra cunoştințelor ştiințifice ale celor pe care strămoşii noştri îi considerau zei, asupra naturii lor stranii, uneori asemănătoare, alte ori diferită de a noastră şi mai cu seamă ceva ce nu a fost găsit în nici o tradiție - asupra coordonatelor spațiale ale acelora care, acum câteva milenii au colonizat Pre-Celția şi regiunile ei de mijloc.

În virtutea regulei de înăbuşire sistematică, de conspirație a tăcerii şi de ostracizare a culturii celte, instaurate o dată cu cuceririle lui Cezar, aproape nimeni nu a încercat să lămurească misterul ființelor civilizate ce au existat înaintea apariției omului.

În prezent, forțând barierele care încercau să instaureze uitarea şi indiferența, celții se impun prin relevarea culturii şi textelor lor, excluzând coincidența şi dându-ne posibilitatea de a le pune cap la cap.

Fomorii, Dagda, Lug, Nuada şi Cuchulan erau voinici la fel de vajnici ca şi Yhave, Auramazda, Zeus, Cronos, dervişii din India şi constructorii Porții Soarelui. Emer, Derder, Scazarc'h reprezintă încar-

narea femeii eterne, asemenea Evei, Isis, Orejona şi Afrodita.

Vom căuta să găsim adevărul mitologiei celtice în cuptorul lui Dagda, îl vom balansa în vârful lăncii solare a lui Lug şi ne vom plimba în carul cu emanații radioactive al lui Badb.

PRIMA PARTE

PROTAGONIŞTII

Capitolul I

O PROPRIETATE DE ÎNCHIRIAT

Tradiția celtică reprezentă mina din care am extras prețioasele date ce constituie baza tezei noastre. Ca urmare este necesar să precizăm care au fost popoarele celtice din antichitate şi care sunt încă cele actuale. Păcatul este că la şcoală copiii învață unde trăiesc patagonezii, zuluşii sau kalmucii, dar se păstrează o tăcere ruşinoasă în ce ceea priveşte celții, pentru a nu întina gloria divinului Iulius, generalul zăpăcit şi pederast, care a întreprins cucerirea acestora.

Pentru a umple această regretabilă lacună este cazul să se cunoască faptul că, după ce ocupaseră cea mai mare parte a Europei, celții se găseau grupați, în epoca lui Cezar, în următoarele regiuni:

- partea de nord a Italiei, Elveţia, Galia (ce cuprindea actuala Belgie şi Olanda);
- o mare parte a peninsulei Iberice;
- Marea Britanie, cuprinzând şi Scoţia şi insulele Hebride;
- insula Man şi Irlanda.

În zilele noastre, partea de nord a Italiei a fost în totalitate latinizată, Elveţia şi Galia (cu excepţia regiunii Armorique) şi Iberia (cu excepţia Galiciei) şi-au pierdut caracterul celtic, ca urmare a invaziilor germanice şi arabe, dar mai cu seamă datorită culturii latine, care le-a fost impusă, fără preget, timp de două milenii.

Parte din Elveţia, Flandra şi Ţările de Jos au fost în totalitate germanizate. Zona Marii Britanii, cunoscută sub numele de Anglia, a fost saxonizată în aceeaşi măsură ca şi ţinuturile de jos ale Scoţiei.

Nu au mai rămas deci celţi curaţi decât în Irlanda, în ţinuturile Scoţiei de Sus şi în Hebride, în ţara Galilor, în Cornwai-ul britanic, în Galicia spaniolă şi în Bretania armoricană.

Unele regiuni, cum ar fi comitatele engleze limitrofe ţării Galilor şi Cornwai-ului şi în Franţa, - Auvergne, Berry, Poitou şi Limousin, au păstrat un substrat relativ important din punct de vedere celtic. Costumele şi tradiţiile celtice s-au menţinut, degenerate, la populaţiile din Berrichon, Auvergne, Poitevin, Limousin, ca şi la englezii din vest.

Dar Tradiţia cu „T" nu este de găsit decât acolo unde a fost apărată de o limbă celtă, luptând pas cu pas contra invaziei spaniole, devenind gallego, cu

franceza-pentru bretonă, cu engleza pentru cornic şi galeza-pentru zona galică scoţiană şi irlandeză.

Cu toate că a existat o Tradiţie comună apreciabilă, la bretoni la cei din Cornic şi la galezi, trebuie să recunoaştem - şi acest lucru se va vedea în lucrarea de faţă - Tradiţia irlandeză se dovedeşte a fi de departe cea mai bogată. În mod paradoxal, creştinarea precoce a interzis barzilor irlandezi, cunoscuţi sub denumirea de *fili,* să îşi scrie poemele. Poate tocmai ca urmare a acestei interdicţii ei au recurs la pergamente, fapt ce a permis culegătorilor de folclor accesul la tradiţia neîntinată. Cea mai mare parte a acestor pergamente se găseşte la British Museum, englezii punând stăpânire pe ele o dată cu ocuparea Insulei Verzi de către trupele lor şi neavând nici cea mai elementară onoare de a le restitui la Eire, o dată cu independenţa acesteia.

Prin urmare, cea mai mare parte a materialului documentar de care am dispus, are un fond irlandez. Am găsit însă şi în alte părţi excelente trimiteri, cum ar fi de pildă comorile tradiţionale galice, cornice şi bretone şi chiar galeze. Cititorul nu va trebui deci să se mire atunci când se va găsi, aproape tot timpul, pe teritoriul irlandez, la pre-celţi şi în momentul sosirii acestora, deci aproximativ între patru mii şi o mie de ani înainte de creştinism.

În această epocă apusă, Irlanda a fost supusă câtorva invazii foarte ciudate. După pergamentele de inspiraţie strict păgână, traduse în franceză şi studiate de specialişti de marcă în domeniul celticii, Irlanda, în timpurile cele mai îndepărtate era o insulă lipsită de

cultură, în care se găseau două lacuri, iar populația era constituită din două popoare:

- Luchrupanii, care în engleză înseamnă „pitici", erau ființe fantomatice, greu definibile, semi-transparente, fiind considerate arhetipurile spiriduşilor şi zânelor din basmele populare;

- Fomorii, - giganți, dintre care unii erau ciclopi, având un singur braț şi un singur picior.

Dacă luchrupanii păreau a fi descendenții populației primordiale autohtone, scăpați în urma unui cataclism dezastruos şi refugiați sub pământ, fomorii, din contră, nu păreau a proveni din insulă, ci apăreau aici întâmplător. Locul lor de baştină era Toriniz (actualmente Tory), adică insula Tour (Tor = Tour; iniz sau enez = insulă).

Aceşti giganți care trăiau din pescuit şi vânătoare au constituit un soi de garnizoană, la adăpostul unei fortărețe de necucerit, de unde vegheau asupra Irlandei dar şi asupra largului oceanului. S-ar fi putut să fi venit de pe mare, dinspre nord-vest. Este deci posibil ca undeva să fi existat un pământ septentrional, mai spre occident, care să fi fost pământul lor natal, un punct strategic, la fel cum pentru britanici este actualmente Gibraltarul.

În ciuda situării geografice ambigui a aşezământului fomorilor, gândul ne duce la acea faimoasă Hyperboree, care se regăseşte în toate poveştile antice ale civilizațiilor apuse. Ceea ce este mai interesant este faptul că această legiune fomoriană era dotată cu un armament stupefiant, față de ce exista în acea vreme: arcuri, săgeți, lănci, - căci este vorba de arme şi tehnici

pe care până şi în secolul XX le considerăm secrete, ținând cont de caracterul lor ştiințific şi eficacitatea remarcabilă.

Neamul lui Partholon

Aceasta era deci Irlanda, atunci când a fost ocupată de invadatorii conduşi de regele Partholon. Acesta descindea din Cichol, care ar fi putut fi acelaşi cu zeul Cythroll, căruia tradiția britanică îi conferă un caracter destul de malefic!

Imediat ce au ocupat noile teritorii, partholonienii s-au pus pe treabă. Erau agricultori şi crescători de vite, aşa că au defrişat terenul, l-au cultivat şi l-au transformat în mare parte în păşuni. De aici prezența uneltelor agricole şi a cirezilor, care şi-au făcut apariția.

Ştiau să găsească apă, acolo unde nu existase până atunci, de aici numărul mare de lacuri pe care le întâlnim astăzi în Irlanda, inițial aici fiind doar două întinderi de apă dulce, provenite în urma cataclismelor.

Partholonienii, prin muncile şi construcțiile pe care le-au făcut, ca urmare a perpetuării lor rapide, ne duc fără să vrem cu gândul la coloniştii francezi din Algeria, care, în secolul al XIX-lea, plantau vii la adăpostul fortărețelor ocupate de soldații Legiunii străine, dând naştere populației locale.

Dar, din păcate, lucrurile nu au mers bine! Fomorii, cu mentalitatea lor cazonă, nu s-au putut aco-

moda cu psihologia țăranului legat de glie. Nu puteau fi în acelaşi timp şi țărani şi legionari şi astfel partholonienii, neantrenați în luptă şi neînarmați, au fost cu timpul înfrânți de fomori, în ciuda inferiorității numerice a acestora. Înfrânți, aceştia s-au refugiat în adâncul pământului, în vreme ce fomorii s-au retras în Toriniz.

Atunci a pierit poporul lui Partholon, victimă a unei epidemii ce a izbucnit, fără ca nimeni să poată să o prevadă.

Cadavrele au umplut câmpia. Toți coloniştii au murit, în afară de unul. „Eu", va spune cu modestie poetul, care astfel îşi acordă o viață ce a durat câteva milenii.

Pentru cine cunoaşte frazeologia barzilor, aceasta se traduce cam aşa: „Toți au murit, în afara unui clan din care provin eu".

Şi a trecut o vreme, două secole va spune din nou poetul, când a fost linişte, timp în care legionarii din Toriniz au pescuit şi au vânat fără grijă.

Neamul lui Nemed

Totul are un sfârşit, chiar şi liniştea unui soldat într-o garnizoană, pe timp de pace.

O nouă invazie avu loc, sub conducerea lui Nemed. Ca şi precedenții şi aceştia veniră tot dinspre nord-vest şi începură tot cu agricultura ca şi predecesorii lor. În plus, după cum se povesteşte, au construit şi două fortărețe rotunde.

Pare relativ uşor să construieşti un zid din blo-

curi de piatră, dar atunci când înalți construcții destinate să reziste la foc, la lupte şi proiectile folosite de popoarele primitive e una şi ce avea să se demonstreze ulterior e alta.

În plus, însăşi forma acestor fortărețe te pune pe gânduri. Acestea sunt rotunde, ceea ce trădează o arhitectură deja foarte evoluată. Din instinct, primitivul construieşte rectangular, având ca bază un pătrat, care este cel mai uşor de realizat, zidurile sprijinindu-se astfel unul de celălalt. Pe de altă parte, această geometrie arhitecturală, pe cât este de simplă, pe atât este de puțin rezistentă. Suprafețele plane sunt cele mai vulnerabile la şocuri brutale şi repetate. Este suficient ca un colț să cedeze şi întreg eşafodajul este pus în pericol. Forma rotunjită este cu totul altceva. Ne mai fiind unghiuri, nu mai apar suprafețe plane, totul demonstrând calcul şi ingeniozitate din partea constructorului.

Pentru a îngreuna şi mai mult apropierea de fortărețe, Nemed le-a înconjurat cu şanțuri pline cu apă. La acestea au fost puşi să sape patru fomori. Lucrul a fost terminat în două zile. Nemed, înspăimântat de forța şi vigoarea săpătorilor, i-a condamnat la moarte.

Din acest fapt, anodin în aparență, putem trage trei concluzii:

1) Nemed şi oamenii lui se temeau de fomori;

2) dacă patru asemenea giganți, cât se poate de periculoşi, au fost puşi la o astfel de muncă, asta dovedeşte că erau prizonieri, fapt ce explică conflictele armate dintre fomori şi nemedieni;

3) condamnarea la moarte a celor patru săpători nu a avut în nici un caz darul să stabilească pacea între cele două tabere.

Cichol sau Cythroll, care era şef la Toriniz pe timpul partholonilor, nu mai exista, devenind Rege al morților. Să nu ne ambalăm însă în legătură cu aceasta şi să nu ne grăbim să credem că Cichol ar fi murit cumva. O să mai avem ocazia să vorbim din plin de Regatul morților. Istoria citează numeroase formațiuni militare sau civile ce poartă numele de Brigăzi ale sinucigaşilor sau alte denumiri apropiate. Acest atribut nu îi obliga pe şefii acestor falange să îşi caute moartea aruncându-se în foc, sau să facă în alt fel încât să-şi merite numele.

Important este faptul că în aceste circumstanțe, noul guvernator al Torinizului era un fomor, pe nume Conan, care nu era câtuşi de puțin blajin. Ca urmare, ceea ce era de aşteptat a avut loc. Între Conan şi Nemed izbucni conflictul.

De necrezut, dar Nemed fu biruitor. Comandantul fomorilor, care a încercat să ocupe teritoriul irlandez, s-a întors de la Toriniz mai repede decât ar fi trebuit, dar o dată cu întoarcerea sa, surpriza nu se lăsă aşteptată. Să notăm din nou acest detaliu: *În vreme ce Nemed şi războinicii săi sărbătoreau cu bucurie victoria, o epidemie cumplită se abătu asupra lor.* Pieriră toți, inclusiv Nemed.

Ceilalți nemedieni, foarte afectați de dispariția brutală a şefului lor şi a apărătorilor lor curajoşi, s-au întors la lucru, din acel moment fiind supravegheați îndeaproape de fomori.

Aceştia din urmă le percepeau un singur tribut pe an: la fiecare Saman (1 noiembrie), nemedienii erau obligaţi să dea un copil din trei, născuţi în cursul anului respectiv şi în plus, o treime din producţia de lapte şi grâu.

În afară de acestea, pentru a face din Irlanda un puternic cap de pod, servind drept garnizoană trupelor capabile să intervină în cazul unei debarcări, Conan a pus să se construiască un turn în Leinster, în care s-a mutat el însuşi.

Nemedienii suportau greu situaţia; mai cu seamă impozitul în copii le părea de nesuportat, lucru de altfel de înţeles. Ca urmare, puseră la cale o revoltă, şi în cursul nopţii, războinicii lor, conduşi de trei căpetenii, luară cu asalt turnul lui Conan, masacrând toţi fomorii, inclusiv pe şeful acestora. Auzind de acest dezastru, Morc, care în absenţa lui Conan era comandantul Torinizului, porni el însuşi în fruntea unei armate, cu care spulberă armata rebelilor, după care reveni în grabă în insulă.

În vremea aceasta, cei mai înverşunaţi nemedieni se constituiră într-un comando, decis să îi înfrângă pe fomori în propriul lor bârlog. Războinicii se îmbarcară pe corăbii şi porniră spre Toriniz. Răul însă îi lovi. Le fu imposibil să se apropie de insulă, căci *o furtună magică îi luă pe sus.* Azvârliţi pe coastele irlandeze, corăbiile s-au sfărâmat de stânci, sau au eşuat pe ţărm.

Doar treizeci de nemedieni au scăpat cu viaţă, dar pentru puţin timp, căci, pe când se retrăgeau, *o epidemie se abătu asupra lor.* Fu însă virusul mai puţin virulent? Sau războinicii erau poate parţial imuni?

Cine poate şti, cert este că doar doi dintre ei pieiră. Ceilalţi, bolnavi, dar încă în viaţă, se întoarseră la ai lor şi dădură alarma. Nemedienii se retraseră spre nord şi dispărură pentru totdeauna, cu excepţia celor care, în mod inevitabil rămaşi în urmă, au îngroşat rândurile descendenţilor partholonienilor care trăiau înfricoşaţi în păduri şi cărora le povestiră întâmplările care au marcat sfârşitul colonizării nemediene.

Furtuna magică o vom mai reîntâlni pe parcursul studiului nostru. Oare prin ce procedeu savant putea fi produsă? Nu ştim nimic despre acest lucru. Chiar şi ştiinţa modernă mai are încă multe de învăţat. În ceea ce priveşte epidemiile care s-au abătut cu regularitate asupra rebelilor, dacă ar fi fost doar una, trecea neobservată, două erau poate o coincidenţă, trei însă este deja prea mult. În mod indiscutabil, fomorii deţineau secretul armei bacteriologice şi nu numai al acesteia.

Precizări

Să profităm de plecarea nemedienilor, pentru a puncta ceea ce am aflat: Irlanda, în acea epocă tulbure, părea o proprietate particulară, aparţinând unor conducători din această parte necunoscută, situată undeva în nord-vest şi care ar fi putut fi poate Hyperborea.

Această proprietate ar fi fost închiriată periodic unor colonişti expatriaţi din zona necunoscută, pentru a pune în valoare Insula Verde. Sosirile şi plecările

acestor colonizatori coincid totdeauna datelor Beldan (1 mai) şi Saman (1 noiembrie).

Irlanda deci, închiriată sau de închiriat, se găseşte însă sub supravegherea fomorilor, care sunt în posesia unor arme tradiționale, dar şi a unor procedee ştiințifice secrete. Aceştia sunt giganți, unii dintre ei ciclopi.

Oare toți fomorii sunt grupați în Toriniz? Şi în Tradițiile britanice şi galice ne întâlnim cu giganți. De pildă în cartea galică *Mabinogion* se povesteşte despre un gigant numit Bendiget Vran. În cursul luptelor cu irlandezii, acest uriaş a venit în ajutorul trupei sale, oprită lângă un râu imposibil de trecut, făcând din trupul sau un pod şi permițând astfel trupei să treacă apa.

În Bretania armoricană circulă numeroase legende cu privire la un oarecare Rannou, care arunca megaliții ca pe nişte pietre, pentru a face linişte între femeile din Tregor.

În Galia, apare în legende Gargantua, cunoscut şi sub numele de Gorgantia, Cargant sau Gigant, pe care Rabelais l-a ales în fruntea eroilor săi.

Flandra, în ciuda germanizării sale, a păstrat tradiția giganților, deveniți semi-carnavaleşti şi care an de an îşi vizitează poporul, mergând în vizită şi în oraşele vecine. Nu mai sunt decât amintiri, dar orice amintire se bazează pe un fapt real.

Fomorii noştri sunt în realitate verii titanilor şi ai ciclopilor mediteraneeni, ai coloşilor egipteni şi ai celor care au servit drept model pentru statuile din

Insula Paştelui. În Biblie apare Goliath, a cărui statură ne duce cu gândul la Ogre din Tom Degeţelul.

Apare însă o întrebare: oare ce se întâmpla cu copiii nemedienilor, luaţi de către fomori în fiecare sărbătoare de Saman? Nicăieri în Tradiţia celtică nu apare vreo referire cum că fomorii ar mânca copii. Pe de altă parte, aceşti copii nu erau păstraţi în Toriniz, deci erau trimişi altundeva. Apare ca probabil că aceşti copii luau drumul ţinutului necunoscut din nord-vest, pentru a fi instruiţi şi educaţi după obiceiurile şi tradiţiile acestei regiuni, laptele şi grâul luat ca bir servindu-le ca hrană pentru drum. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, vom avea ocazia să-i reîntâlnim.

După plecarea nemedienilor, datorată altercaţiilor violente cu gazdele fomoriene, Irlanda a rămas din nou „de închiriat".

Celţii

Şi iată că sosiră „cercetaşii". Aceştia nu veneau dinspre nord-vest, ci din Marea Britanie. Aparţineau a trei familii diferite, dar toţi erau celţi:

- Fir Bolg, conduşi de Rudraig. Bolgii sunt celţi care o perioadă de timp au locuit în Belgia (Belge = francizarea termenului Bolg) şi în Ţările de Jos pe care le-au părăsit, ca să migreze în Marea Britanie;
- Fir Domnan de unde denumirile de Devonshire şi mai târziu Domnonee (denumire ce desemnează partea de nord a Bretaniei armoricane;
- Galioinii, foarte asemănători galezilor.

Contrar tuturor aşteptărilor, celții s-au înțeles bine cu fomorii, dându-şi reciproc cadouri şi făcând mezalianțe şi schimburi mutuale de fete, ceea ce a dus la un amestec de sânge celto-fomoric.

Aceasta a fost, fără îndoială, cea mai mare greşală a giganților din Toriniz. Cei din țara necunoscută de la nord-vest nu au fost câtuşi de puțin de acord cu inițiativa fomorilor, în ceea ce priveşte ocuparea Irlandei de către nişte ființe necunoscute, care nu le ceruseră acceptul.

Ce era deci de aşteptat? Mai întâi expulzarea „cercetaşilor", apoi chemarea la ordine a paznicilor. Acest lucru dură ceva timp şi implică lupte homerice: prima şi cea de a două bătălie de la Mag Tured. Totul se produse cu o mare desfăşurare de forțe şi aplicații militare, ce demonstrau cunoştințe ştiințifice pe care poate doar tehnica secolului XX ar fi în stare să le înțeleagă. Traducerile acestei epopei în engleză sau franceză, realizate de specialiştii în celtică din secolul XIX păreau pure născociri, dar de fapt erau înşiruirea fidelă a evenimentelor ce avuseseră loc, ca urmare a însuşirii unor ştiințe pluridisciplinare, față de care cunoştințele ştiințifice actuale în domeniu sunt încă inferioare.

Să nu anticipăm însă şi mai înainte de orice să facem cunoştință cu cei ce se considerau proprietarii legitimi ai Irlandei, acționând în consecință.

Capitolul II

ACEŞTI ZEI MURITORI

Înainte de a merge mai departe, este necesară o precizare în ceea ce priveşte numele personajelor care populează acest folclor, care nu este nimic altceva decât pură istorie.

Atât barzii care au cântat aceste evenimente, poeții care le-au compus, cât şi numele personajelor evocate, toate sunt nume galice. Pe de altă parte, fomorii şi Tuatha de Danann-ii reprezintă denumiri relevante în această limbă deosebită. Galilor, ultimii protagonişti ai acestei tragedii semi-fantastice puțin le-a păsat însă, motiv pentru care i-au numit în fel şi chip.

Ca urmare, sunt mai puține nume şi mai multe porecle, la fel cum au procedat africanii cu albii veniți

să-i colonizeze. La fel cum negrul îl numea „vraci alb" pe misionarul venit să-i evanghelizeze poporul, tot aşa galul îl numea druid pe super-savantul venit din Hyperborea sau de aiurea, pentru că-i recunoştea superioritatea în domeniul cunoaşterii, rege, pentru cel ce comanda, fil, pentru cel ce era maestru în versificație, etc.

În acelaşi sens, populația existentă pe teritoriul irlandez, înainte de instalarea aici a galilor, era reprezentată de Tuatha de Dananni, care sosiseră din țara misterioasă din nord-vest, din pădurile irlandeze în care se refugiaseră cei rămaşi din invaziile precedente, sau de aiurea. Doar fomorii au purtat un nume specific, talia lor de giganți excluzând ori ce fel de confuzie cu alte popoare.

*

Într-o zi de sărbătoare a Beldanului (1 mai), nu se mai ştie în ce an, o flotă puternică a aruncat ancora în apele coastelor irlandeze. Ea purta un corp de armată, bine înarmat. În spatele acestora urma intendența, care însă, surprinzător, nu-şi încărcase navele nici cu unelte de agricultură, nici cu instrumente de lucrat terenul, sau cu scule de zidărie, dar avea în schimb dotarea pentru fabricarea, montarea şi repararea unor maşini de război extrem de perfecționate.

De ce oare se oprise această flotă la o distanță respectabilă de coastă (gesta precizează: *la o distanță de nouă valuri)?* Mai întâi pentru că era prudent a se evita

o eventuală contaminare masivă, în cazul în care fomorii ar fi stabilit o barieră, bacteriologică. Pe urmă, pentru că expediţia nu era încă completă. Lipsea tocmai statul major.

Poeţii galici au avut grijă să precizeze că poporul Tuatha de Danann a sosit pe mare. În aceeaşi măsură însă, aceştia au venit şi din cer. Cei ce se scoborau din cer au fost numiţi zei, primind fiecare câte un nume; ceilalţi, nu purtau nici un titlu particular, puţini dintre ei fiind desemnaţi nominal.

La ora „H", marinarii de strajă de pe catargele navelor zăriră o ceaţă deasă, ce se ridica din pământul insulei, formându-se astfel o perdea de nepătruns între zona de debarcare şi restul ţărmului. Atunci când ceaţa fu suficient de groasă, statul major a coborât din cer, iar vasele au primit dreptul să acosteze, urmând debarcarea.

*

Vom da în continuare lista numelor şi a particularităţilor acestor zei, listă păstrată până în zilele noastre. Până şi cei mai sceptici vor putea astfel să se convingă că era vorba de un corp expediţionar în toată legea.

În fruntrea tuturor se găsea zeul Dagda, sau Dagde, considerat de Ruad Ro Flessa drept seniorul ştiinţei complete.

În timpul acestuia au venit zeii specializaţi, savanţi sau tehnicieni, care conduceau echipele de spe-

cialişti. Aceşti şefi nu se puteau compara însă cu zeul Dagda, care era unic.

- Gobniu, al cărui nume însemna stăpânul forjelor, îşi asuma răspunderea metalurgiei, fiind în acelaşi timp şi armurier;

- Ogme sau Ogma, campionul, viteazul vitejilor, cel care lansează provocarea şi nu refuză niciodată lupta, preluase comanda acestei trupe de „copii pierduți", care vor da naştere irlandezilor, descendenți ai partholonienilor şi ai nemedienilor (care de cine ştie cât timp trăiau ascunşi în păduri);

- Creidne era fierar şi specialist în lucrări de precizie;

- Diancecht, medicul şef, forma o echipă cu discipolii săi Octriuil, Airmed şi Miach chirurgul - (este de remarcat importanța pe care organizatorii expediției au arătat-o față de corpul sanitar, unde prezidau patru specialişti coborâți din cer);

- Luchtain - dulgherul;

- regele Nuada sau Nuadu, avea funcția de generalisim al armatelor;

- regele Bress, generalul comandant al corpului expediționar sosit de pe meleagurile necunoscute din nord-vest şi ai cărui ofițeri de stat major erau cei trei fii ai lui Nemed;

- Corpre, căruia i s-a dat titlul de fil (bard), avea sarcina să vegheze asupra moralului trupelor de pe cele două câmpuri de luptă, scandând elogii ditirambice la adresa generalilor de valoare ai Tuatha de Danann şi ridiculizându-i pe şefii şi luptătorii din

tabăra adversă, cu alte cuvinte, în limbajul actual, fiind şeful serviciului psihologic.

*

Nu trebuie să uităm că printre aceşti zei coborâţi din cer se găsea Bress şi cei trei fii ai lui Nemed, care erau însă „tereştri". Bress era fiul lui Elatha, regele de atunci al fomorilor. Cât despre cei trei fraţi, locotenenţii săi, aceştia erau prinţi nemedieni. Acest fapt confirmă teza noastră conform căreia copiii nemedienilor, luaţi ca tribut de fomori, ca şi unii din propriii lor copii, erau trimişi spre meleagurile din nord-vest, sau poate chiar la zei, pentru a primi o educaţie aparte. Această educaţie i-a permis fomorului Bress să ajungă conducător al trupelor ce se vor lupta cu propriii săi fraţi, comandaţi la rândul lor de părinţii lor.

Istoria se repetă; oare zeii mitologiei greceşti nu procedau la fel? Zeus nu s-a luptat cu Cronos, propriul său tată?

*

La adăpostul ceţii artificiale, a cărei prezenţă dovedeşte că zeii cunoşteau utilizarea fumigenelor, armata s-a pregătit şi au fost organizate instalaţii speciale. Gobniu şi Creidne şi-au instalat atelierele. Diancecht a descoperit un izvor cu ape tămăduitoare în tratamentul răniţilor, în vreme ce Ogme se ocupa cu antrenamentul comandourilor din pădurile irlandeze.

Atunci când totul a fost bine pus la punct, ceaţa artificială s-a risipit iar bolgii şi fomorii, stupefiaţi,

s-au trezit brusc în prezența unei armate căreia nu-i lipsea nimic.

Protocolul extrem de strict al războaielor antice nu permitea însă ca luptătorii să se repeadă unii contra altora, fără să se anunțe motivul luptei. Ca urmare, doi parlamentari şi-au dat întâlnire la Tara. Reprezentantul bolgilor purta numele de Streng, iar cel al poporului Tuatha de Danann, Breath. Acesta din urmă a rostit ultimatumul emis de Nuada: „jumătate din insulă va fi cedată noilor sosiți".

De îndată ce a auzit cererea regelui generalisim, Streng a refuzat cu indignare propunerea avansată.

Breath a întrebat atunci dacă se poate acorda un răgaz până la începerea operațiunilor, pentru a permite armatei să se pregătească.

Celălalt nu a fost de acord. Fericit de a-şi surprinde adversarul nepregătit, sau conştient de ceața artificială, el refuză categoric orice amânare.

Ca semn de supremă curtoazie, cei doi parlamentari au făcut schimb de arme: Bolgul avea un soi de ghioagă, celălalt o lance de fier, ascuțită cu grijă. Şi s-au pregătit de luptă.

*

Bătălia începu pe 5 iunie. De această dată am beneficiat de precizări cronologice, ceea ce ne-a permis să calculăm că armata Tuatha de Danann se bucurase de un răgaz de peste o lună, pentru a-şi consolida pozițiile avansate şi a se pregăti de luptă. Lupta se desfăşură în câmpia Mag Tured (actualul comitat Sligo

din nord-nord-vestul Irlandei) şi dură patru zile, terminându-se prin victoria completă a tuathanilor. Bolgii, în plină derută, se refugiară în Connaught, în vreme ce regele lor era vânat de cei trei fii ai lui Nemed. Pacea fu semnată.

Din păcate însă, două motive grave umbriră bucuria învingătorilor:

1) nu fuseseră înfrânți decât bolgii. Fomorii, aliații lor, nu participaseră la luptă;

2) în timpul luptei, Nuada şi-a pierdut mâna dreaptă, fiindu-i retezată de o sabie vrăjmaşă. Această mutilare nu îi mai dădea dreptul să-şi mențină poziția de conducător. Diancecht a propus însă înlocuirea brațului pierdut, cu o proteză de argint, la care au lucrat Gobniu şi Creidne.

*

Aşteptând să fie gata această minunată proteză, asupra căreia vom mai reveni, era necesară asigurarea interimatului. În mod firesc, Bress fu acela care îi urmă predecesorului său, conform ierarhiei.

Pe durata acestei domnii, Bress domnind şi Nuada suferind, a apărut un nou zeu (şi ce zeu!), Lug. Acesta avea să fie cel mai cunoscut şi cel mai renumit personaj al mitologiei celtice. Lug este prezent atât în tradițiile galilor cât şi în ale bretonilor din Marea şi Mica Britanie şi chiar din Galia. El a fost întemeietorul cetății galice ce avea să rămână timp de secole, adevărata capitală a Galiei şi față de care Luteția nu era decât o subprefectură. Această cetate avea să fie

Lugodunon, devenită prin latinizare Lugdunum şi apoi prin francizare Lyon.

Între Lug şi Bress s-a realizat o legătură. Lug, cu toate că era zeu şi se scoborâse din cer, avea în vine sânge fomor, bunicul său, pe nume Balor, fiind în acea vreme unul dintre cei mai redutabili şefi ai fomorilor din Toriniz.

Suntem din nou în faţa unui caz în care o fiinţă de origine terestră a fost formată, educată şi instruită, mai întâi pe meleagurile necunoscute din nord-vest, pentru ca apoi să ajungă între zei. Este evident şi faptul că ajungând zeu i-a fost încredinţată o misiune. El era similar unui soi de inspector general al armatei, fiind la fel de polivalent ca şi însuşi zeul Dagda. Pentru a vă convinge este suficient să-i auziţi expunerea, cu privire la multiplele sale competenţe, făcută gardianului de la poarta cetăţii Tara, unde Lug intenţiona să intre.

În *Ciclul mitologic irlandez* d'Arbois de Jubainville prezintă acest episod, adaptându-i termenii după traducerea originalului, care se găseşte păstrat la British Museum. Traducerea a fost făcută de O'Curry.

„Când Lug s-a prezentat la poarta Tarei, portarul l-a oprit:

- Cine eşti? l-a întrebat acesta.

- Sunt un tâmplar, răspunse Lug.

- N-avem nevoie de tâmplari. Avem deja unul foarte bun, Luchta, fiul lui Luchaid.

- Dar eu sunt şi un foarte bun fierar.

- Nici de fierari nu avem nevoie, căci avem deja unul care e bun: Colum Cuaellemeach.

- Sunt campion, luptător profesionist.

- N-avem nevoie de campioni, atâta vreme cât îl avem pe unul ca Ogmen, fiul lui Ethniu.

- Bine, dar ştiu să cânt şi la harpă.

- N-avem nevoie de harpişti, pentru că Abcan, fiul lui Becelmas este foarte bun.

- Sunt fil şi istoric.

- N-avem ce face cu oameni cu asemenea meserie, avem un om care este maestru desăvârşit în poezie şi istorie, acesta este En, fiul lui Ethoman.

- Sunt vrăjitor.

- N-avem nevoie de vrăjitori, pentru că avem mulți druizi printre noi.

- Atunci află că sunt medic.

- N-avem nevoie de medici, pentru că avem unul foarte bun: pe Diancecht.

- Ei bine, sunt un bun paharnic.

- N-avem nevoie de paharnici. Sunt deja nouă în oraşul nostru.

- Mai sunt şi un foarte bun lucrător în bronz.

- N-avem ce face cu lucrători în bronz, atâta timp cât îl avem pe faimosul Creidne.

- Acum du-te la stăpânul tău, enumeră-i câte meserii diferite ți-am spus că pot face şi întreabă-1 dacă printre tovarăşii lui de arme este vreunul care să cunoască şi să poată practica toate profesiunile pe care eu le pot practica".

Paznicul transmise regelui mesajul şi regele îi ordonă să îl lase pe Lug să intre, proclamându-1 Ollam, sau Doctor suprem în ştiințe. În compania zeului Dagda, zeul Lug trecu în revistă nu numai armata

prezentată de Bress, ci mai cu seamă fiecare corp special de armată, prezentat de către zeii specialişti, care răspundeau şi explicau zeului inspector scopul pe care fiecare unitate şi l-a propus, pentru reuşita expediţiei.

Tămăduit în mod miraculos de rana gravă, prin grija echipei de „zei în alb", Nuada se văzu apt să-şi reia înaltele funcţii. Acest lucru nu îi conveni însă lui Bress, care intenţiona să-şi menţină poziţia. Interimarul se făcu deci că nu aude.

Bineînţeles că zeul Dagda ar fi putut să-şi impună autoritatea şi să ordone lui Bress să se supună. Era riscant însă să deschidă un conflict de autoritate.

Zeul fil Corpre fu desemnat să rezolve această problemă delicată, punându-şi în joc toată măiestria psihologică. Nu dură mult. Bress îşi câştigase deja printre subordonaţii săi o proastă reputaţie, de despot şi avar. Corpre profită de acest lucru şi îl batjocori pe interimar într-o aşa măsură, acuzându-1 de uzurpare, încât supuşii îşi bătură mai întâi joc de el, după care îl huiduiră şi îl scuipară.

Abia atunci îşi dădu Bress seama că pierduse partida. Îl apucă atunci o furie crudă şi o dorinţă de răzbunare de nestăpânit. Aceste două sentimente, mult prea puţin divine, îl făcură să-şi trădeze angajamentul faţă de zei. Părăsind pe furiş tabăra Tuatha de Danann, se refugie la Toriniz, alături de tatăl său, Elatha, care pentru a-l ajuta să-şi desăvârşească răzbunarea, îi încredinţă o armată fomoră, condusă de doi şefi de temut, Balor şi Indech.

Dispariţia lui Bress nu lăsă nici o umbră de îndoială în sufletul lui Dagda şi a statului major al aces-

tuia, asupra evenimentelor ce urmau să aibă loc. Sosise ceasul să se măsoare şi cu uriaşii fomori. În mod sigur, aceştia nu ar fi ezitat să-şi folosească armele secrete. Zeii, care fuseseră nepăsători în timpul primei bătălii în care se luptaseră doar cu bolgii, se hotărâră să se înarmeze. Fură scoase la bătaie şi armamentele speciale, fără să mai vorbim de abundentele rezerve de arme tradiționale, destinate luptătorilor de rang. În aceeaşi gestă din care am redat câteva citate, se schematizează, într-o veritabilă stilizare poetică, această efervescență laborioasă, într-o scenă pe care am putea-o intitula „lucrul pe bandă":

„Forjorul Gobniu muncea la fabricarea săbiilor, a sulițelor şi a săgeților. El lucra aceste arme în trei vase. Tâmplarul Luchtaine fabrica cozile sulițelor din trei mişcări. Prin a treia mişcare le lustruia şi le făcea să intre în locaşul săgeții. Când armele erau aranjate lângă forjă, el arunca inelele pe cozile sulițelor, încât nici nu mai era nevoie să le ajusteze. Atunci, Creidne, meşterul în bronz, fabrica din trei mişcări cuiele. Nici acestea nu mai necesitau ajustare. Nevasta meşterului ascuțea armele. Aceasta era Cron, mama lui Fianlug".

Este însă greu de crezut că armatele, indiferent că sunt moderne sau de acum câteva mii de ani, să nu aibă agenți secreți. Astfel, Ruadan, fiul lui Bress, trecut ca şi tatăl său în tabăra fomorilor, reveni pe câmpul de luptă al zeilor şi ceru arme. Gobniu îi dădu o suliță. Ruadan îl răni pe zeul forjor, dar acesta îi smulse sulița şi îl străpunse.

În fine, lupta începu. N-o s-o mai povestim în detaliu, cu toate că diferite secvențe din acest grandios

film ar putea face obiectul unui studiu aparte, cu privire la armele secrete utilizate şi de unii şi de alții. Tot ce mai spunem este că a fost o luptă îngrozitoare, pentru că au fost utilizate toate armele de care dispuneau combatanții. Balor, redutabilul fomor îşi pierdu viața, iar partholonienii şi nemedienii fugiră care încotro.

Nimeni nu i-a mai văzut vreodată. Se zice că supraviețuitorii l-ar fi urmat pe noul lor rege, Tethra, în Regatul morților.

În tabăra Tuatha de Danann mâhnirea era însă mare: zeul Nuada, proaspăt reinstaurat, după refacerea mâinii, grație îngrijirilor zeilor medici, îşi pierduse viața pe câmpul de luptă.

Cu toate că aveau reputație de nemuritori, aceşti zei puteau totuşi să moară.

Capitolul III

UN SUPERMAN DE EPOCĂ: CUCHULAN

De cum s-a născut, a fost altfel decât ceilalți muritori. Era fiul unui zeu, tatăl său fiind însuşi Lug. A fost zămislit de trei ori. S-a născut mort, fiind brunet; a doua zi a murit din nou, în vreme ce era blond; a treia oară a trăit, dar părul îi era tricolor, brunet pe tâmple, blond în rest şi cu un ciuf roşcat în vârful capului, ceea ce-i dădea un aspect ciudat şi captivant.

A apărut în circumstanțe şi după un procedeu bizar, căruia o să-i consacrăm ulterior toată atenția, atunci când vom face cunoştință cu fiecare zeu coborât din cer.

Avea şi o altă ciudățenie fizică: câte şapte degete la fiecare mână şi picior. Îl putem compara din acest punct de vedere cu Orejona, extraterestrul din Anzi, care avea la mâini doar câte patru degete.

Copil fiind, nu îşi arăta anii, părând de două ori mai mare decât era, jucându-se cu o forță şi o inteligență cu mult peste vârsta pe care o avea. Acest lucru i-a permis să devină şeful de necontestat al bandei de puştani din care făcea parte, la vârsta la care ar fi trebuit să meargă de-a buşilea, fapt ce-i atrăgea toate pedepsele, pentru că, o dată prostia făcută nu era în stare să fugă suficient de repede ca ceilalți.

*

Pentru a scăpa de el, dar şi pentru a-i cultiva abilitatea de războinic, a fost trimis în Marea Britanie, să se inițieze, nu atât în arta luptei, cât în vicleşugul şi fentele destinate să demoralizeze adversarul, tehnici uneori mai periculoase decât cele mai puternice lovituri. Ce este mai ciudat, această artă avea să o învețe nu de la un războinic, ci de la o femeie: vrăjitoarea Scazarc'h. Pentru a putea fi primit de aceasta, a fost nevoie să treacă nişte probe, care i-au fost impuse şi de care puțini erau în stare. El însă a depăşit toate obstacolele, ca pe o joacă şi la sfârşitul călătoriei a revenit cu zâmbetul pe buze.

Fiica vrăjitoarei Scazarc'h l-a întâmpinat în prag. Fără multă vorbă el o apucă şi o cunoscu în sensul biblic al cuvântului, ceea ce este un mod ciudat de a stabili o relație cu cineva!

După ce s-au cunoscut în acest fel oarecum erotic, Cuchulan a fost acceptat de bătrâna Scazarc'h, care l-a învățat toate secretele vicleniei folosite în luptă. Tocmai când stagiul tânărului campion a luat

sfârşit, o altă vrăjitoare războinică, Aife, duşmana declarată a lui Scazarc'h, a provocat-o pe aceasta la luptă. Bătrâna, ne mai fiind în stare să mânuiască armele, i-a cerut lui Cuchulan să o apere.

Puțin jenat la început, la gândul de a-şi măsura forțele, înarmat, cu o femeie, eroul nostru avea să constate că se găsea de fapt față în față cu un adversar redutabil, care nu voia să rămână dator. El însă nu dădu înapoi şi luptând din toate puterile reuşi să-şi dezarmeze adversara. Dintr-o săritură se urcă peste ea şi îi fixă tăişul sabiei în gât. Înfrântă, Aife îi ceru îndurare. Cuchulan se învoi, dar îi puse o seamă de condiții, între care promisiunea Aifei de a o lăsa pe viitor în pace pe Scazarc'h şi de a fi de acord să aibă cu el un copil, condiție acceptată şi executată imediat. După cum se poate constata, Cuchulan era el un semizeu, dar nu era în nici un caz un sfânt.

*

Pentru a-l recompensa pentru frumoasa victorie şi triumful repurtat, într-un stil cât se poate de masculin, Scazarc'h îi dădu în dar campionului o lance magică. În realitate era vorba de o armă ştiințifică, asupra căreia vom reveni. Cuchulan se reîntoarse în Irlanda, unde rând pe rând, mergând din vitejie în vitejie, fu ba pe post de Don Juan, ba de cavaler al „Mesei rotunde".

Să nu vă mire că găsim în această gestă vrăjitoare ale războiului.

Fiul lui Lug s-a mai luptat şi cu zeița Badb, care

ne va interesa însă datorită prototipului său de car, cu totul deosebit de toate celelalte care ale zeilor şi semi-zeilor, cât şi cu zeița Morigane, căreia îi va îngriji rănile pe care i le pricinuise, tăindu-i mâinile. Acest fapt dovedeşte cunoaşterea magnetismului curativ.

Explicația prezenței acestor femei luptătoare este descoperită prin analogie cu celelalte tradiții. Tradiția popoarelor mediteraneene de pildă face mențiuni cu privire la poporul Amazoanelor, femei soldat, care îşi tăiau un sân pentru a putea trage mai bine cu arcul. Pe de altă parte, fluviul Amazon, sau mai exact spus, al Amazoanelor, îşi datorează numele prezenței, cândva indicată de pieile roşii, a femeilor care practicau arta luptei. În zilele noastre s-au întocmit multiple rapoarte cu privire la locul de origine al ocupanților O.Z.N.-urilor, menționând cazul acelui țăran sud-american, luat cu forța într-o farfurie zburătoare cu un echipaj de femei care nu l-au eliberat decât după ce a avut loc acuplarea cu una dintre ele. Acest lucru ne duce cu gândul la ciudatul succes erotico-războinic al eroului nostru Cuchulan.

Totodată ne aducen aminte şi de walkyrii, zeițe germane ale războiului, celebrate de Richard Wagner în opera sa cu acelaşi nume. Mai pudice, e drept, decât surorile lor din diverse alte tradiții, ele se lăsau totuşi seduse de şarmul eroilor germanici.

*

După această tinerețe zvăpăiată, Cuchulan se făcu om aşezat. El se căsători cu frumoasa Emer, pe

care de altfel o răpise eroic, intrând cu forța în castelul tatălui ei.

Aceste amoruri cu năbădăi se liniştiră cu timpul. Iată-l deci pe fiul lui Lug făcându-i curte lui Emer. Aici avu loc un fapt semnificativ: cei doi tineri vorbeau între ei într-o limbă de neînțeles pentru ceilalți! Lug şi Bress avuseseră şi ei, după moartea lui Balor, o discuție într-o limbă necunoscută... Zeii şi copiii lor erau deci pregătiți: față de toți, vorbeau într-o limbă comună, dar între ei, în limba rasei lor extraterestre.

În ciuda însurătorii şi a iubirii pe care o nutrea față de soția sa, Cuchulan nu a depus armele. Un campion rămâne pentru totdeauna un campion. Cuchulan va fi campionul ulaților, popor ce locuia nordul Irlandei (aproape de Ulsterul actual).

În fiecare an ulații erau atinşi de o boală ciudată, care timp de nouă zile îi făcea să cadă la pat, din cauza durerilor.

În acel an, răul se abătu asupra lor, exact în momemntul în care o armată duşmană se pregătea să le invadeze teritoriul. Pentru a pătrunde pe pământurile lor trebuia străbătut un vad îngust care permitea trecerea pe celălalt mal al unui râu periculos. Fiind fiu de zeu, asupra lui Cuchulan nu acționau efectele blestemului făcut cândva de Macha. Ca urmare, îşi luă angajamentul să păzească de unul singur vadul, pe durata celor nouă zile de suferință ale ulaților şi-şi ținu făgăduiala.

Campionii duşmani încercară în van să îl doboare, căci el îi înfrânse pe toți, unul câte unul.

Primind cam la fel de multe lovituri pe câte

dădea, eroul nostru era plin de răni în fiecare seară, dar în răstimpul de răgaz acceptat de ambele tabere, Cuchulan se adăpostea într-o dărăpănătură, unde se culca, nu înainte de a-şi unge corpul cu o pomadă solară, dată de tatăl său. Dimineaţa se trezea proaspăt şi vindecat, gata pentru un nou şir de lupte.

Cu toate acestea, în cea de a şaptea zi, adversarul său îl tulbură grozav pe Cuchulan. Acesta era Ferniad, prietenul său din copilărie şi juneţe. Amândoi erau egali ca forţă şi în plus, fuseseră colegi la aceleaşi cursuri de lupte, intuind dinainte toate loviturile şi şmecheriile folosite. Cu toate acestea, cei doi eroi acceptară înfruntarea. Lupta a durat toată ziua. Sângele le şiroia din mii de răni, dar puterea nu le scădea.

Cuchulan şi-a dat seama că nu va reuşi să-şi doboare prietenul prin mijloace obişnuite. Atunci, el care nu folosise decât armele tradiţionale, luă lancea pe care i-o dăduse Scazarc'h şi îl străpunse pe Ferniad, care se prăbuşi ucis. Şocul moral fu însă teribil. Cuchulan nu avea cum să se bucure. Se aşeză, doborât de oboseală şi tristeţe. Îşi va abandona oare locul şi îşi va trăda promisiunea? Tare i-ar fi venit s-o facă. În acel moment interveni Lug, care, îşi trimise fiul să se odihnească, pentru ca apoi să ducă la bun sfârşit promisiunea.

*

Din păcate, unsoarea solară a lui Lug nu avu nici o putere asupra rănilor morale ale fiului său. Timp de un an, Cuchulan rămase şocat, vegheat fiind zi şi

noapte de un druid. La sfârşitul anului, după un suprem efort de vigoare combativă, el va recădea în mâinile druizilor, care îl vor linişti, dându-i somnifere. Atunci când avea să se trezească se găsea în Regatul morților, unde avea să rămână trei zile terestre, care reprezentau sărbătoarea de Saman. Atunci când avea să revină printre cei vii, va fi fost însoțit de o femeie, alta decât Emer, şi pe care nu va fi voit să o mai părăsească. Acest personaj alegoric dădea impresia că va dori să tulbure liniştea căminului, dar vigilenții druizi aveau să-i dea băutura uitării, în vreme ce femeia misterioasă avea să se întoarcă în Regatul morților.

*

Astfel a devenit Cuchulan un semi-zeu al războiului. Nu mai avea însă vigoarea războinicului de până atunci şi simțea că i se apropie sfârşitul, căci, după preziceri, viața lui ar fi fost scurtă, dar glorioasă.

Acest episod pare o inițiere. De data aceasta druizii sunt adevărați. Să nu uităm că ei erau veniți o dată cu Bolgii, Domnanii şi Galionii, care erau celți, iar aceşti druizi aveau să inițieze ceva ce zeii nu au practicat niciodată.

Călătoria în Regatul morților este destul de asemănătoare cu Mica moarte rituală şi inițierea la care Moise a fost supus în deşert, cât şi cu cea, mai apropiată de zilele noastre, descrisă de Lobsang Rampa.

*

Regula inițierii era sfântă; inițiatul se obliga să nu recurgă la violență. În ciuda acestui fapt, o nouă armată amenința clanul lui Cuchulan. Onoarea sa de campion al ulaților îl obliga să dea piept cu inamicul. Pe de altă parte, actul inițierii îi interzicea să ucidă. Atunci, înțelegând că dilema este insolubilă, dându-şi seama că toate obligațiile şi interzicerile sunt contra lui, Cuchulan îşi oferi literalmente corpul adversarilor săi şi, renunțând la personalitatea de luptător de neînvins, câştigă demnitatea de zeu inițiat.

Vă veți întreba de ce a fost nevoie să îl prezentăm astfel pe Cuchulan. A fost poate o poveste prea lungă pentru cei ce căutau în această carte despre tradițiile celtice, probele existenței extratereştrilor. Pentru cei ce au considerat însă interesantă personalitatea fiului lui Lug , descrierea a fost poate prea scurtă.

Motivul pentru care am prezentat acest erou este generat de frecventele aluzii la neconvenționalitatea personajului, mai ales dacă vom lua în considerare stupefiantele cunoştințe ştiințifice ale acestor pretinşi zei coborâți din ceruri, pe tărâmurile celtice.

1) Pentru cei interesați, îi sfătuim să citească *Gesta lui Cuchulan,* în traducerea şi adaptarea lui Chauviré.

Capitolul IV

AMURGUL ZEILOR ŞI AL POPORULUI TUATHA DE DANANN

Cât timp a durat dominația poporului Tuatha de Danann în Irlanda, nu avem, de unde să ştim. Credem însă că destul de mult, din moment ce zeii care debarcaseră primii au dispărut, au murit, sau au fost rechemați în cerul din care coborâseră. Destul, pentru ca poporul Tuatha de Danann să nu mai dețină în arsenalul de război decât câteva procedee minore, incapabile să stăvilească presiunea de nestăpânit a noilor invadatori, dotați de astă dată eficient, datorită cunoştințelor ştiințifice deținute de ovați, vervei poetice a barzilor şi cunoştințelor superioare în materie de psihologie şi parapsihologie (metafizică) ale druizilor.

Aceşti noi invadatori, cunoscuți sub numele de

scoţi sau gali sunt fiii lui Mile. Ei nu pogorau din ceruri, ci veneau de pe pământ. Mai mult, nu veneau nici din acel misterios nord-vest ce se confunda cu Hyperboreea. Nu. Ei veneau din Spania, la bordul unor nave solide, cu pânze.

În acea epocă, celţii stăpâneau toată Europa de vest şi ţărmurile atlantice, de la Marea Mânecii, la Marea Nordului şi de la gurile Rinului, la Coloanele lui Hercule. Spania era locuită de celţi liberi. Deseori Irlanda era denumită Ibernia, sau, pe limba celtă Iwerzon. Rădăcina acestor două nume coincide perfect cu originea iberică atribuită galilor.

Se pare că invazia galilor s-a produs ca urmare a unei debarcări în forţă şi nu printr-o infiltrare lentă. Este de presupus acest lucru, dacă ne gândim că în fruntea oştenilor se aflau doar treizeci şi şase de conducători militari.

Primul gal care a debarcat, contrar tuturor aşteptărilor, nu a fost un războinic, ci un şef al druizilor care însoţea clanurile migratoare. Numele său era Amergen. Acesta a intrat în contact cu Insula Verde printr-o manieră rituală. Pentru început nu a atins pământul decât cu piciorul drept şi a psalmodiat cu ardoare o invocaţie, al cărei conţinut, tradus de d'Arbois de Jubainville îl redăm mai jos:

Eu sunt vântul care suflă peste mare.
Sunt valul oceanului.
Sunt murmurul undelor.
Sunt taurul celor şapte lupte.
Sunt vulturul de pe creste.
Sunt lacrima soarelui.

Sunt cea mai frumoasă dintre ierburi.

Sunt mistreţul cel mai puternic.

Sunt somonul din unde.

Sunt lacul din câmpie...

...Sunt cuvântul care exprimă ştiinţa.

Sunt vârful lancei aruncată în bătălii.

Sunt zeul care aprinde în minte focul gândirii.

Cine este acela care face lumină în mulţimea de pe munte?

Cine anunţă vârsta lunii? Cine vă povesteşte despre vârsta lunii?

Cine cunoaşte locul unde se culcă soarele?...

De ce oare această invocare îi plasează pe gali şi pe învăţaţii lor pe ţărmurile Irlandei? Am zice că nu e nici raţional şi nici ştiinţific. Şi pentru că savanţii noştri nici nu au admis, dar nici nu au negat acest lucru, cine ar îndrăzni să pună la îndoială magia cuvintelor?

D'Arbois de Jubainville a declarat, dându-şi frâu liber gândurilor şi nu traducând *mot* â *mot:* „Călcând cu dreptul pe pământul Irlandei, filul Amergen, fiul lui Mile, a cântat un poem panteist în onoarea ştiinţei care îi dădea o putere chiar mai mare decât cea a zeilor, al cărui atribut era. El a glorificat deci această ştiinţă minunată care avea să aducă fiilor lui Mile victoria asupra Tuatha de Danann-ilor. Această ştiinţă divină avea darul să pătrundă secretele naturii, pricepându-i legile şi cunoscându-i forţele, fiind, după cum o considera filozofia celtică, ea însăşi o fiinţă cu existenţă proprie în lumea materială şi vizibilă. Stăpânind această ştiinţă, deveneai stăpânul întregii naturi".

După ce au înaintat trei zile şi trei nopţi pe pământul irlandez, avu loc o primă luptă, care fu câştigată de gali, ce ajunseră până la Tara. Tuathanii cerură atunci armistiţiu. De bună credinţă, galii se reîmbarcară şi aruncară ancora la o distanţă de nouă valuri de coastă.

Brusc, o furtună se abătu asupra flotei. Se putea constata uşor caracterul artificial al *vântului magic* care nu depăşea înălţimea catargelor. Iată deci, că ne întâlnim, pentru a doua oară, cu acest fenomen datorat în întregime, mai întâi ştiinţei fomorilor şi de data aceasta poporului tuathan.

Amergen, lămurit cu privire la furtuna artificială şi sigur pe forţa sa asupra fenomenelor naturii, s-a instalat la prora navei sale şi a lansat o incantaţie:

Mă rog pământului Irlandei
Mare strălucitoare, strălucitoare!
Munte fertil, fertil!
Pădure de pe deal!
Râu bogat, bogat în apă
Lac plin cu peşti...

Falsa furtună a încetat brusc, oprită de incantaţia druidului care făcea apel la forţele naturii, al căror stăpân era, în virtutea înţelegerii care le unea forţele.

S-a obiectat că „asta e magie". Se poate. Dar în realitate magia - pur şi simplu - nu e decât o aplicare a legilor naturii, necunoscându-le cauzele, ci doar efectele, de către cei care, crezând în ceea ce văd şi înţeleg, nu simt nevoia să le codifice cu X şi Y, lucru care oricum nu ar schimba cu nimic rezultatul. Ceea ce ieri

era considerat magie, azi a devenit ştiinţă, sau va deveni cel mai târziu mâine.

Dacă, călătorind în timp, cu un tranzistor în mână, v-aţi fi întâlnit cu Sfântul Dominic, aţi fi riscat să fiţi ars pe rug de Sfânta Inchiziţie, pe motivul legăturilor cu diavolul, nu înainte de a fi fost supus câtorva şedinţe de tortură, cu picioarele prinse în butuci. Dacă sub un imbold de fantezie aţi lega un fir electric de clanţa uşii, prima persoană care ar dori să intre ar rămâne cu mâna lipită de clanţă şi atâta vreme cât nu aţi întrerupe curentul, oricine ar vrea să salveze victima fanteziei dumneavoastră ar rămâne agăţat, fiind posibilă formarea unui lanţ întreg de fericiţi. Evident că aţi fi considerat lipsit de umor şi asta ar fi tot.

Ia încercaţi însă să vă gândiţi ce s-ar fi întâmplat dacă în plin Ev Mediu, un savant bătrân şi şugubăţ, cu o listă de descoperiri care nu ar fi încăput pe biroul doctei Academii de Ştiinţe (care de altfel nici măcar nu exista la acea dată!) ar fi făcut această farsă. Ar fi fost acuzat pe loc de magie şi vrăjitorie, fapte care l-ar fi trimis cu siguranţă să facă cunoştinţă cu buştenii Inchiziţiei.

Întotdeauna cei ce şi-au depăşit epoca au fost prost văzuţi. Pentru fapta sa, de a acţiona contra forţelor dezlănţuite ale naturii, potolind furtuna artificială, Amergen dovedea că nu era un precursor. El nu făcea altceva decât să aplice ceea ce câteva mii de celţi iniţiaţi ar fi fost capabili să facă.

Au existat celţi care au putut oricând şi pot avea şi azi posibilitatea să domine forţele naturii, folosindu-le spre binele contemporanilor lor. Un exemplu

pentru a proba acest fapt este fântâna lui Baranton, care produce ploaie.

Marzin, cunoscut de francezi ca Merlin, putea aduce ploaia oricând dorea. Nu avea nevoie decât să împrăştie câțiva stropi de apă, din fântâna Baranton, din Brocelianda (pădurea Paimpont) pe ghizdul fântânii, pronunțând câteva cuvinte şi ploaia nu întârzia să cadă.

Nobilii din Pontus, seniori bretoni pe domeniul cărora se găsea fântâna, au moştenit acest dar, iar preotul din Trehorenteuc, un orăşel din pădurea unde se găsea celebrul *val fără întoarcere,* a reuşit minunea.

Istoria locală povesteşte de anii de secetă, în care pădurarii veneau în procesiune la fântâna miraculoasă, conduşi de preot. Mulțimea se oprea respectuoasă la distanță şi preotul îndeplinea ritualul. Înainte de a se fi întors în cetate, ploaia salvatoare începea, apărând pădurea de incendiu.

Scepticii fără leac vor zice că sunt legende de demult, descinse din timpuri de mult apuse.

Ei bine, nu! Asemenea minuni se mai practică încă!

Acum 20 de ani, peste pădurea Paimpont nu căzuse un strop de ploaie de 40 de zile. Cinci oameni (printre care şi unul din autorii acestei cărți), dedicați toți cinci studiului ştiințelor druidice, au oficiat lângă fântână ritualul magic. Nu apucară însă să se întoarcă cei cinci celți la maşina lăsată la răspântia Pontus (circa trei sferturi de oră de mers), că ploaia a şi început, absolut pe neaşteptate, căzând peste pădure şi udându-i până la piele.

Am putea spune simplă coincidenţă. Dar nu a fost aşa, pentru că, mai târziu, în circumstanţe asemănătoare, experienţa a fost reluată şi a reuşit şi de data aceasta din plin. Marele folclorist breton, Paul Sebillot, povesteşte cum pescarii din Tregor, atunci când nimereau cu barca într-un vârtej, pe cât de frecvent, pe atât de periculos, îndeplineau următorul ritual: musul, cel mai tânăr membru al echipajului, spre nefericirea sa, îşi tăia o şuviţă de păr, o punea într-un sabot şi o arunca apoi în mare, invocând ajutorul Prinţului Roşu (Soarele în asfinţit). În scurt timp barca, era aruncată afară din vârtej şi se putea relua pescuitul, navigând apoi fără probleme spre port.

Dacă pescarii bretoni şi-au dat silinţa să transmită din generaţie în generaţie, timp de secole, acest ritual, faptul s-a datorat experimentării reale a eficacităţii lui. Evident, este greu să admiţi, ca adept al lui Descartes, asemenea fapte, dar nu mai este nici un dubiu, pentru nimeni, cartezian sau nu, că lucrurile sunt autentice şi controlate. În plus de asta, ar dura prea mult să verifici aceste valori certe, exagerate de scienticism şi raţionalism.

Deci, Amergen a potolit falsa furtună. Constatând că tuathanii au încălcat voit armistiţiul, galii, furioşi, s-au îndreptat spre ţărm. De data aceasta asupra lor se abătu o tornadă. Şi de această dată druizii făcură minuni, încât nu se scufundă nici o navă, dar flota fu târâtă de curent, departe de locul de debarcare. Nu asta era însă important, căci întorcându-se pe ţărm, invadară pentru a doua oară insula. Tuathanii fură

înfrânţi definitiv. Galii se instalară în Tara şi în restul ţării. Mai sunt şi astăzi acolo, în ciuda faptului că acum câteva secole a urmat invazia englezilor. Zeii, câţi mai rămăseseră, s-au reîntors probabil pe planeta lor. Cât despre restul tuathanilor, aceştia s-au îndreptat spre meleagurile din nord-vest. Ceilalţi, la fel cum făcuseră şi înaintaşii lor, au încercat să se refugieze în pădurile irlandeze, de unde au ieşit cu prudenţă, asimilându-se galilor.

Se spune că, din când în când, zeii se reîntorc, pentru a-şi revedea meleagurile adoptive. Înaintea plecării, ei încheiaseră un pact cu oamenii, în numele prieteniei veşnice.

PARTEA A DOUA

APLICAȚIILE ŞTIINȚEI ÎN TEHNICILE DE LUPTĂ

În prima parte a acestei cărți am fost nevoiți, în mai multe rânduri, pentru a clarifica înțelegerea celor povestite, să ridicăm uşor vălul, nu al lui Isis, ci al Danei.

Am făcut astfel referiri la armele ştiințifice şi secrete ale fomorilor şi ale zeilor, din statul major al Tuatha de Danann-lor, la utilizarea motivată a unui procedeu de declanşare a furtunilor artificiale, la cunoştințele medicale şi de chirurgie ale unora dintre ei şi deci, este de datoria noastră, pentru a explica prezența lor în fruntea tuathanilor, să subliniem faptul că se scoborâseră din cer.

După ce am evocat această epopee mitologică, vom explica dedesubturile pe care le ascunde, ca urmare a cunoştințelor de necrezut ale acestor ființe, ce au trăit acum câteva mii de ani şi faptele lor, lucruri care se întâmplau în aceeaşi perioadă în care cele mai evoluate popoare de pe pământ erau la granița dintre neolitic şi epoca bronzului.

Trebuie să recunoaştem că zeii nu-şi divulgau cunoştinţele şi nici nu deconspirau secretele cu privire la utilizarea armelor lor perfecţionate de care dispuneau, dar cu care îi dotau şi pe cei ce luptau alături de ei. Dacă totuşi unele cunoştinţe (în mod special cele de terapeutică, fizică, chimie, astronomie) au fost reţinute de ovaţi şi druizi, acest lucru s-a realizat nu atât prin osmoză, cât prin revelare consimţită. În final, însă, atât druizii cât şi ovaţii au respectat regula secretului, păstrând o tăcere totală asupra cunoştinţelor capitale, cu care ştiau ce au de făcut.

Acest lucru ne-a obligat să întreprindem adevărate investigaţii literare, pentru a descoperi şi câteva învăţături, date într-o limbă perfect hermetică, încât au fost trecute cu vederea de cercetătorii în ale celticii de până acum, care, neavând posibilitatea să fie în contact cu aplicaţiile ştiinţei moderne, au fost incapabili de identificări prin comparaţie.

Raportând cercetările întreprinse la cunoştinţele actuale, am extras din textele celtice analizate, câteva date ştiinţifice antice. Am grupat apoi pe categorii, conform teoriei similitudinii, citatele ce puteau fi probate, căutând să găsim analogii sau legături relevante cu diferite tipuri de aplicaţii ştiinţifice actuale.

Capitolul V

MIJLOACELE DE LOCOMOȚIE

Văzu venind pe mare un om într-un car...
„Cum călătorea Brann"

În acele timpuri îndepărtate, tuathanul de rând se deplasa de obicei pe jos sau călare. Personalitățile, în funcție de importanță, aveau unul sau mai multe care clasice, la care erau înhămați unul sau doi cai.

După spusele poetului antic, ce nu le-a putut denumi altfel, zeii aveau şi ei tot care. Acestea însă erau foarte diferite față de carele obişnuite. Se poate constata acest lucru, dacă ne referim doar la descrierea carului zeiței Badb, cu care Cuchulan a avut în cursul vieții câteva dispute. Am extras această descriere extrem de caracteristică, din lucrarea *Druizii şi zeii animalieri* (d'Arbois de Jubainville):

„Ei văzură în fața lor un car, la care era înhămat

un singur cal roşu. Calul nu avea decât un picior. Oiştea carului îi străpungea corpul, iar capătul oiştei îi ieşea prin frunte. În car era o femeie roşie, cu sprâncene, mantie şi tunică, toate roşii. Mantia era atât de lungă, încât atârna între roțile din spate ale carului, măturând pământul".

Să lăsăm deocamdată îmbrăcămintea zeiței, căci era comună oricărui cavaler celt, pornit la luptă. Cei care nu erau roşcați, îşi muiau barba, mustățile şi părul în lapte de var, fapt ce le dădeau un aer teribil şi în acelaşi timp fantastic, în lumina soarelui, alături de vestimentația roşie, întreaga ținută având darul de a scădea moralul adversarilor.

Calul însă, al cărui corp era străpuns de oiştea carului la care era înhămat, cu vârful oiştei ieşindu-i prin frunte şi în plus de toate având un singur picior, este ceva ce poate lăsa fără replică pe cel mai exacerbat poet suprarealist.

Pentru un animal care trebuia să alerge în galop, era destul de greu să se descurce cu un singur picior. Numai ca să se țină pe "picioare", bietul cal ar fi trebuit să se sprijine de car, iar dacă oiştea carului îi traversa corpul, s-ar fi putut spune că acest animal de tracțiune făcea corp comun cu carul, sau vehiculul la care era înhămat. Era poate un motor, pe care un carosier cu umor îl camuflase într-un pseudo-cal, al cărui picior era de fapt o patină, aşa cum au unele aparete zburătoare, oiştea fiind fie arborele unei elici, fie axul de comandă al cârmei, fie turbina unui reactor. Este de înțeles, după această descriere, de ce carele zeilor a-

tingeau viteze vertiginoase, neputând rivaliza cu nici un altfel de car.

Cuchulan (Loeg fiind conducătorul carului său şi cel care a zărit-o primul pe zeița Badb în vehiculul descris mai sus), sări mai întâi în car, apoi asupra zeiței, pe care o obligă să-i cânte un cântec (două eufemisme poetice, pentru cine cunoştea modul în care fiul lui Lug trata femeile războinice).

După ce i-a cântat cântecul, „Cuchulan a vrut să sară din nou în carul zeiței, dar dispăruseră şi femeia şi carul şi calul".

Din două una: ori Cuchulan a fost victima unei halucinații, dar în acest caz Loeg, care era de față, ar fi trebuit să îşi aducă stăpânul la realitate, sau carul zeiței a zburat cu o viteză comparabilă cu cea a farfuriilor zburătoare.

Rămâne în picioare cea de a doua variantă, căci textul continuă, precizând că femeia s-a transormat într-o pasăre mare şi neagră. (Atunci când barzii irlandezi vorbesc despre aceste aparate de zbor, pe care nu le mai văzuseră niciodată şi pe care nu le înțelegeau, le numeau păsări. Acum de pildă, noi la numim farfurii!). Această pasăre a spus: „Grellach se va numi de acum încolo Grellach doluid".

Grellach era numele locului unde avusese loc această întâlnire zguduitoare. Era o zonă mocirloasă, lângă o apă, de unde şi numele de Grellach, care înseamnă noroi, în vreme ce Grellach doluid are semnificația: noroi de nesuportat.

Cum de a devenit de nesuportat nămolul de pe fundul râului, e drept, neplăcut, dar perfect inofensiv?

O singură şi unică explicație: gazele de eşapament ale aparatului erau radioactive şi au radioactivat nămolul, care astfel, a devenit periculos pentru organismul omenesc. Acelaşi gen de praf radioactiv s-a recoltat şi de pe locurile unde s-au oprit O.Z.N.-uri.

Mai rămâne de explicat înțelesul ultimelor cuvinte pe care Badb i le-a adresat lui Cuchulan, atunci când carul zburător arăta ca o pasăre mare, ceea ce înseamnă că se depărtase considerabil şi continua să se îndepărteze cu fiecare secundă ce trecea. Nu e o treabă prea uşoară. Să fi fost vorba de un mod de transmitere, sau de gândire? Un mod de comunicare prin unde ultrascurte, pe care Cuchulan le capta pe un receptor încorporat poate în casca sa? Sau poate că nu e vorba decât de o minciună nevinovată a poetului, care a pus pe seama zeiței, care a zburat, comunicarea gravă, fapt pe care oamenii l-au constatat ulterior, pe propria lor piele.

*

În ceea ce priveşte carele zeilor, am notat câteva date surprinzătoare. Cu toate acestea, nu am ajuns încă la capătul surprizelor. Aceste care, capabile să se deplaseze pe pământ şi în aer, pot fi propulsate şi pe apă.

Iată un fragment din traducerea *Epopeii irlandeze* a lui Dottin, cu privire la călătoria lui Brann:

„A fost o dată o insulă îndepărtată. În jurul ei, cai de mare strălucitori se întreceau cu valurile înspumate. Câmpia pe care se desfăşurau armatele avea o întindere remarcabilă, susținută pe patru picioare,

spre desfătarea ochilor. În câmpia meridională, alb-argintată, corabia lupta contra carului.

Oare care dintre cele două, carul sau barca nu îşi aveau locul normal? Mai apar însă şi alte lucruri ciudate în această călătorie a lui Brann. Iată un alt pasaj, incontestabil prin precizia sa:

„A doua zi, Brann porni pe mare. Când ajunse la o distanță de două zile şi două nopți în larg, văzu venind spre el, într-un car, un bărbat. Acesta îi cântă treizeci de catrene şi se recomandă ca fiind Manannan, fiul lui Lyr. Brann văzu pe întinderea mării o mulțime de valuri cu coamă roşie. De la prova corăbiei unde se afla Brann, marea limpede avea să se transforme într-o câmpie cu flori, peste care avea să treacă acel car cu două roți. Pentru Brann era o adevărată plăcere să străbată, cu corabia, marea limpede, în vreme ce carul trecea peste câmpia înflorită".

Pentru ca un car cu două roți să poată circula în acest mod peste ape, dând impresia că trece peste valuri, nu demonstrează decât un singur lucru, că este susținut pe o pernă de aer. Aceeaşi explicație se poate da vitezei pe care o dezvolta maşina, tocmai pentru că nu o frâna nici o frecare. Pe de altă parte, această descriere nu poate fi lăsată neobservată. Întorcându-ne la d'Arbois de Jubainville, acesta descrie în *Ciclul mitologic irlandez,* modul în care zeița Badb, pe care Cuchulan o rănise în cursul unei noi confruntări, avea să se întoarcă la acesta, rugându-1 să o însănătoşească prin practici de magnetism curativ, după care, vindecată, avea să se urce în carul său şi să *dispară într-o Glorie.*

Acest termen, *Glorie,* pe care-l regăsim în expresia *cer de Glorie,* este o imagine picturală, ce semnifică prezența unor raze luminoase, purpurii şi aurii, ce iradiază dintr-o sursă luminoasă intensă (în general din Soare); pe de altă parte, descrierea este foarte asemănătoare celor făcute farfuriilor zburătoare, care, după o perioadă de staționare, în care devin terne sau monocolore, se ridică cu o viteză incalculabilă, fiind însoțite de o emisie de raze multicolore, însăşi culoarea O.Z.N.-urilor virând de la întunecat la strălucitor, în tonuri de galben, verde sau oranj.

*

Mai exista şi posibilitatea ca aceste care să fie teleghidate. Găsim o precizare în acest sens în lucrarea *Zei şi eroi ai celților* de M.L. Sjorestedt, care descrie, după textele vechi, moartea lui Cuchulan.

Loeg, conducătorul carului fiului lui Lug, a murit după ce a înlăturat de la car pe unul din cei doi cai (a se citi motoare), devenit de neutilizat, în urma unei lovituri. La rândul său, Cuchulan primi o lovitură care îi despică pântecele. Coborî însă din carul său şi, dorind să moară în picioare, privindu-şi în ochi duşmanul, se sprijini de un menhir, de care se legă cu propria-i centură. În acest timp, carul avariat s-a îndepărtat rapid, *calul* Gris de Macha întorcându-se la herghelia sa. Puțin mai târziu însă, atunci când Cuchulan îşi dăduse sufletul, carul tras de Gris de Macha şi reparat în fugă, apăru din nou. Încetini şi făcu trei ture în jurul menhirului, aşteptând parcă să urce Cuchulan.

Acesta însă rămase imobil. Carul descrise atunci o curbă largă şi pătrunse în rândul duşmanilor, ucigând şi rănind un mare număr dintre ei, după care se reîntoarse de unde venise.

Să admitem, complăcându-ne părerilor scepticilor, că Cuchulan era în posesia unui car clasic şi că Gris de Macha ar fi fost un cal veritabil, cu copite, chişiță şi dinți, care din timp în timp trebuiau piliți. Când fiul lui Lug a coborât din car, calul nu a pornit imediat. El a aşteptat, crezând că stăpânul său se va reurca în car. Pe urmă a pornit, luând drumul grajdiului. Până aici nimic anormal. Această imagine era destul de frecventă în timpuri străvechi.

În plus, nefiind încă demonstrat, este posibil ca senzația de libertate să îl fi făcut să îi vină chef să se întoarcă pe acelaşi drum. În acest caz însă, sosind lângă menhir, normal era ca animalul să se oprească, pentru ca stăpânul său să se poată urca în car. El însă făcu trei ture în jurul menhirului, e drept, nu cu viteză, nu se opri, apoi avu ideea stranie de a se repezi cu toată forța în tabăra inamică şi abia după aceea făcu calentoarsă.

Nu e tocmai greu, pentru cine se pricepe, să oprească un cal, chiar pornit în galop, iar atunci când mai eşti şi înarmat, să-i curmi elanul este şi mai uşor. Oare ce a fost în capul soldaților, care nu erau chiar sub copitele calului, sau sub roțile carului? Luat la modul strict, acest episod este plin de inadvertențe.

Să admitem de data asta că eroul nostru avea un car similar celui al zeiței Badb, veşnica lui duşmană. Cu toate că era rănit mortal, Cuchulan nu a vrut să se

retragă. A preferat să rămână față în față cu duşmanul. Ca urmare, el programează carul să se întoarcă la bază, cuplează pilotul automat, apoi coboară şi porneşte vehiculul, pentru ca această bijuterie a ştiinței zeilor să nu cadă în mâinile adversarilor. Când carul ajunse la bază, lumea se nelinişti, căci nici conducătorul şi nici stăpânul nu se întorseseră. Se alarmează imediat serviciul de reparații; cu mijloace de observare, sau cu ajutorul radarului (vom vedea ulterior că zeii aveau aparate electronice foarte perfecționate) se localizează fiul lui Lug. Lucrătorii bazei au făcut o reparație rapidă. Carul, teleghidat de astă dată, este trimis înapoi. El se apropie de menhir, reduce viteza şi face trei ture lente în jurul lui Cuchulan. Dar acesta nu mişcă, aşa că serviciul de teleghidaj realizează rapid nenorocirea survenită. Are loc atunci o reacție extrem de umană, ce s-ar putea traduce, fără risc de greşeală, prin câteva vorbe, elocvente prin vulgaritatea lor: „Ah! Mizerabilii! L-au omorât! Ei bine, asta o să-i coste!"

Un deget furios a apăsat un buton. O manetă a coborât şi iată carul pe pernă de aer repezindu-se. Accelerează, descrie o curbă largă şi loveşte în plin în soldații inamici, cu toată greutatea sa, multiplicată prin viteza atinsă. Este o baie de sânge, pe care nimic şi nimeni nu o poate opri. Cel ce a teleghidat carul rânjeşte. El schimbă direcția, reduce viteza... Gris de Macha se reîntoarce la bază. Maşina era puțin turtită, dar câteva duzini de leşuri răzbunau moartea lui Cuchulan.

În Bretania (mai exact în zona nanteză) şi în țara Galilor, se practică un joc ritual tradițional, al cărui

erou principal este un cavaler, ce călăreşte un cal drapat. După ce se simulează lupta, în care au loc dueluri, cadențate în ritmul muzicii folclorice, contra unor adversari care în jocul nostru sunt simpli dansatori, calul descrie trei cercuri, învârtindu-se în jurul unui pom sau al unui stâlp, salută înclinându-se, după care îşi freacă botul de arbore sau de stâlp, ca pentru un sărut şi dispare din joc, în vreme ce unul dintre actori ține un fel de discurs şi interpretează un cântec tradițional.

Acest joc ritual, ce pare a comemora episodul lui Gris de Macha, începe să fie uitat însă de oameni, fiind reluat doar la serbări deosebite, de diferite grupuri folclorice. Poartă numele de Jocul calului Merlet (sau în franceză Malet), Marc'h loued în bretonă, Marc'h lwed în galeză, ceea ce înseamnă: cal gri. Fidelitatea tradițiilor celte sfidează mileniile!

*

Nu numai carele, fie ele şi ştiințifice, reprezintă mijloacele de locomoție descrise în textele vechi, aparținând acestei rase cu o memorie prodigioasă. În cartea *Druizi şi zei animalieri* a lui d'Arbois de Jubainville este citat cazul a doi *porcheri* (maeştri ai gândirii şi ai ştiinței, ai căror studenți sau discipoli erau cunoscuți sub numele de marcassini) care, datorită intrigilor unor răuvoitori, din prieteni, au devenit duşmani, în văzul şi cu ştiința lumii întregi. Unul dintre ei avea să facă dovada unui plus de cunoaştere, ingeniozitate şi competență.

Întrecerea a început, degenerând chiar în luptă

cvasi-singulară. Redăm mai jos traducerea unui fragment din această gestă a celor doi *porcheri:*

„Într-o zi, locuitorii din Connaught s-au adunat pe malurile Shannonului. Ei văzură în Shannon două animale a căror spinare era înaltă cât munții. Aceste animale se băteau. Din boturile lor țâşneau jerbe de foc care atingeau norii. Lumea dădea năvală din toate părțile. Ieşind din apă, cele două animale ajunseră pe mal. Sub ochii mulțimii adunate, se transformară în oameni. Cei de față îi recunoscură pe cei doi *porcheri.* Ochal, regele geniştilor din Connaught, le ură bun venit.

- Ce aventuri ați mai avut? întrebă el.

- Aventuri destul de obositoare, răspunseră ei. Ați văzut doar singuri ce-am făcut. Timp de doi ani am fost transformați în animale preistorice şi am trăit în fundul apei. O să fie nevoie să ne transformăm din nou, pentru ca fiecare dintre noi să ne putem dovedi forța".

Este de admirat talentul de povestitor al poetului irlandez care, fără să fi fost de față, se chinuie să transcrie un poem tradițional pe cale de a se pierde, găsind modalitatea de a descrie, într-un mod atât de realist-poetic o bătălie între două tancuri amfibii, înarmate cu aruncătoare de flăcări adevărate sau poate chiar cu rachete. Această luptă reprezintă încheierea unei competiții care durase doi ani, în urmăriri submarine; aceste faimoase animale acvatice ne duc cu gândul, fără să vrem, la balena lui Jonas, care avea ochi pe laturile corpului, adică hublouri.

De altfel, existența submersibilelor în vremea

bătăliilor de la Mag Tured, ni s-a confirmat şi prin precizarea următoare: atunci când Bress, fugind din tabăra tuathanilor a vrut să se refugieze la Toriniz, alături de tatăl său Elatha, acesta s-a deplasat el însuşi să-şi caute fiul pe coastele irlandeze, folosind pentru această călătorie *un vas de argint ce naviga pe sub apă.*

Să ne întoarcem însă la cei doi *porcheri* ale căror peripeții maritime şi fluviale i-au cam obosit, e drept, dar nu au reuşit să-i descurajeze.

Locuitorii Munsterului urară bun venit intendentului lui Ochall.

„Cam multă gălăgie fac păsările - spuse el. Sunt aceleaşi, se pare, care au fost anul trecut şi la noi, în Connaught. Au făcut acelaşi zgomot, până la sfârşitul anului". După care locuitorii Munsterului văzură un lucru minunat: cei doi corbi îşi reluară forma umană. Erau cei doi *porcheri.* Adunarea le ură bun sosit".

De această dată am recunoscut, dintr-un foc, vocabularul imaginat de fili. Carul zburător al zeiței Badb devenise şi el o pasăre, dacă nu un corb.

Aceeaşi descriere, acelaşi obiect. Acum, cei doi *porcheri* nu descind decât din simple maşini zburătoare, care fac zgomot mare, cu care au avut o singură confruntare, care a durat însă destul de mult, se pare, din moment ce cu un an înaine se confruntaseră şi în Connaught. După cât se pare, fusese o frumoasă campanie de aviație, cu demonstrații de zbor şi acrobații aeriene.

Să facem un rezumat. În acea epocă, aşa numiții zei şi colaboratorii lor apropiați erau în posesia unor care cu propulsie atomică, ce se puteau deplasa pe

pământ, pe mare şi în aer, putând fi şi teleghidate. În afara acestora mai aveau tancuri amfibii, submarine şi avioane, ale căror motoare făceau un zgomot asurzitor. Nu era rău de loc, pentru nişte oameni care au trăit acum câteva mii de ani!

Capitolul VI

ARMELE OFENSIVE ALE ZEILOR

...Însoțitorii lor au dispărut fără urmă...
(Manawyddan, fiul lui Llyr, Mabinogionii)

În aceeaşi măsură în care tuathanii, muritori de rând, se deplasau în mod clasic, fie pe jos, fie călare sau în care trase de unul sau doi cai, în acelaşi fel, raportat la vremea respectivă, utilizau în lupte arme tradiționale: arcuri, săgeți, săbii, pumnale, ghioage, sulițe şi lănci cu unul, trei sau cinci vârfuri. Purtau căşti de bronz şi un scut rotund, ornat în mijloc cu o proeminență tot din bronz, lucrată mai mult sau mai puțin, în funcție de rangul social.

Şi zeii foloseau armele clasice. Sincer vorbind, ei preferau să se servească de acestea, pentru a evita să transforme lupta într-un măcel. Să ne reamintim că pe tot parcursul luptei dintre Cuchulan şi prietenul său

din copilărie, Ferniad, nu s-au folosit decât arme comune şi doar la sfârşit, realizând că nu va reuşi să îşi înfrângă niciodată adversarul, fiul lui Lug apelă la lancea fermecată, pe care i-o dăduse Scazarc'h, reuşind din prima lovitură să îşi străpungă amicul.

Armuri stranii

Trebuie precizat şi faptul că îmbrăcămintea de război a zeilor şi a celor apropiați lor era destul de deosebită de a tuathanilor de rând. Aceasta consta dintr-o tunică verde, ornată cu plăci de aur şi cu fire lungi tot de aur, care atârnau până-n pământ.

Şi căştile pe care le purtau erau foarte diferite de cele obişnuite. Aveau forme mult mai sofisticate, fiind împodobite cu plăci de alamă şi ornamente de cristal şi rubine strălucitoare. Am putea-o considera o simplă cochetărie, ținând cont de rangul şi funcțiile înalte deținute în armata tuathanilor. Din păcate nu este tocmai convingător, căci această bogăție a vestimentației de război, făcută să primească loviturile adversarului, ne-a făcut să credem, în mod intuitiv, că era bine gândită, încât să fie, sau mai bine zis să nu fie, decât strict funcțională.

A priori, făcând o asociație de idei, gândul ne-a dus la firele lungi de aur, care împodobeau tunicile lui Moise, Aaron şi în general a tuturor marilor inițiați ai religiei egiptene.

Studiul atent al armelor ştiințifice folosite de zei cu ocazia marilor cofruntări, ne-a demonstrat buna

intuiție. Toate textele vechi şi respectiv toate traducerile făcute după ele, descriu la fel armele secrete şi modul lor de utilizare. Astfel, cerându-ne scuze pentru stilul, forma practică şi frazeologia fililor, vom încerca să jalonăm în acest capitol doar esențialul, cuprins într-o succintă descriere, rezervându-ne dreptul de a prezenta pe larg, prin comparații, procedeele antice de război şi aplicațile de luptă, sau nu neapărat, ale ştiinței moderne.

„V-am ochit"

Vă amintiți că pomeneam undeva că unii fomori nu aveau decât un ochi. Ciclopul cel mai important din Toriniz era, fără discuție, Balor, cel mai bătrân şef militar. Ochiul lui era extrem de periculos. Atunci când îl deschidea (îl deschidea doar în situații deosebite? în restul timpului era orb?), privirea sa cuprindea tot câmpul de luptă al duşmanilor. Atunci, ochiul său lansa scântei şi o mare parte a armatei inamice cădea ca trăznită. Era deci mai bine să-i vezi spatele lui Balor, decât fața.

Cu toate acestea, acest ochi nu se deschidea atât de uşor pe cât am crede. Pleoapa sa era atât de grea, încât era nevoie de un servant să i-o ridice, cu ajutorul unui cârlig. O dată lansată privirea, cârligul dădea drumul pleoapei grele care recădea, cufundând ochiul lui Balor în odihnă şi somn. Pană la urmă, Balor a orbit, lucru destul de neplăcut pentru un şef militar.

Haideți, dacă vreți să ordonăm lucrurile! Balor

avea, ca toată lumea, doi ochi, dar atunci când pornea la luptă, îşi punea un fel de coif, cu o fantă, sau cu găuri, prin care fomorul privea şi inspecta câmpul de luptă.

În casca sa înaltă se mai găsea însă o micro-maşinărie, extrem de redutabilă. Atunci când considera a fi momentul potrivit, Balor făcea semn servantului. Acesta, cu ajutorul unui cârlig, deschidea obturatorul unui proiector de talie medie, dar cu o radiație fulgerătoare. O dată cu apăsarea unui buton, plasat undeva pe cască, ochiul se dilata şi armata inamică era măturată de o rază ucigaşă, care-i fulgera pe războinicii inamici.

Parcă am citi o carte de science-fiction. Să ne reamintim însă că, doar cât a atins Moise - ca din nebăgare de seamă - Arcul alianței, şi s-a şi produs o descărcare ce i-a fulgerat pe şefii triburilor adunate.

Dar de bieții galezi porniți eroic la asaltul templului din Delphi vă mai amintiți? Elanul lor a fost făcut țăndări de o descărcare similară, pornită din templu, care a fulgerat cea mai mare parte a războinicilor celți.

Pe cât este însă de extraordinar ochiul acesta al lui Balor, măcar în ceea ce priveşte efectele, exemplul său nu este unic în istoria antichității.

O insolație periculoasă

Suntem în toiul celei de a doua bătălii de la Mag

Tured, în care se înfruntă tuathanii cu fomorii. Balor înaintează pe câmpul de luptă. Tocmai l-a ucis pe zeul Nuada. Bress, transfugul, îl urmează la o distanță respectuoasă, nu din deferentă, ci mai de grabă din prudență, bătrânul fomor fiind o persoană față de care era bine să păstrezi distanța.

Lupta a ajuns la un moment decisiv. Fie că moartea nemuritorului Nuada va arunca tuathanii în dezordine, fie, că aceştia, furioşi că le-a fost ucis conducătorul, vor ataca în forță.

Balor îşi cheamă servantul. Acesta va ridica teribilul obturator, a cărui greutate se datorează probabil dublajului de plumb din interior, care împiedică pierderea radiațiilor. Cârligul îşi va face datoria.

Dar Lug observă manevra. Balor este bunicul său. El ştie cât de puternică este arma de care vrea să se servească bătrânul fomor. Ştie ce va urma. Lug însă, care luptă în fruntea tuathanilor, este şi el în posesia unei arme la fel de redutabile. El ocheşte casca bunicului său şi apasă pe un declanşator. Punct ochit, punct lovit! Casca şi capul lui Balor zboară în toate părțile, aceste rămăşițe izbindu-1 pe Bress, care scapă însă fără nici o rană.

Acum are loc episodul pe care l-am citat deja, în care Bress se întreține cu Lug în limba dananneenilor. După asta, lupta se reia, transformându-se într-un adevărat dezastru pentru fomori, care nu mai au ajutorul puternicului ochi al lui Balor.

Cu ce armă a nimicit oare Lug atât pe Balor cât şi ochiul acestuia? Textele vechi prezintă diferențe în ceea ce priveşte forma armei, coincidențele sunt per-

fecte în ceea ce priveşte natura acesteia. După unii ar fi fost vorba de o lance solară, după alții de o praştie, cu care s-a aruncat în casca fomorului o piatră din Soare.

Nici Tradiția celtică nu ne dă detalii în plus. Nu ne rămâne decât să admitem că s-ar fi putut ca Lug să fi fost în posesia unei arme care să funcționeze pe baza energiei solare.

Să fi fost o lance, adică un tub ce conținea o emisie de raze supraactivate, sau să fi fost o praştie (înțelegând prin aceasta o armă scurtă, ce se putea manevra doar cu o mână) capabilă să lanseze proiectile, utilizând forța solară, - indiferent, arma era deosebit de redutabilă şi, prin laconismul expunerii nu putem să credem decât că zeii ştiau să utilizeze energia solară, ceea ce constituie o probă indubitabilă a etapei avansate pe care le-o confereau cunoştințele în domeniul fizicii aplicate.

Indiferent ce ar fi fost, arma solară a lui Lug a avut o influență decisivă în câştigarea, benefică pentru tuathani, a bătăliei de la Mag Tured, pe când marele conducător al expediției, zeul Dagda şi statul său major extraterestru nu au putut obține cu ghioaga o asemenea victorie.

Ghioaga lui Dagda

Mărturisim cinstit că nu am prea înțeles cum acționează această armă, dintre cele mai ciudate. Nici

una din armele moderne cunoscute, sau recent descoperite nu ne poate oferi decât cel mult o explicație vagă.

După descrierile făcute în textele de demult, era vorba de o ghioagă enormă, montată pe roți. Cu unul din capete aceasta ucidea, iar cu cealaltă învia.

Ar fi putut fi un soi de bazooka, extrem de grea, care în loc să fie purtată, era montată pe un afet. Ar fi putut la fel de bine să fi fost un obuzier, o mortieră sau un tun. Acest lucru este valabil pentru capătul care ucidea. În ceea ce priveşte capătul care învia, asta ne lasă cu gura căscată. Doar dacă nu ar fi provocat un stop cardiac, putându-se pe de altă parte produce o reanimare, prin aplicarea unui curent mai slab, capabil să se comporte ca un masaj cardiac. Ar trebui să fii specialist în reanimarea cardiacă pentru a putea avea o părere, dar totuşi nu-i destul!...

Gaebolg şi raza laser

Când Cuchulan şi-a terminat stagiul, Scazarc'h i-a dat în dar o lance fermecată, atât pentru a-l răsplăti pentru interesul de care dăduse dovadă pe perioada cât fusese inițiat, cât şi pentru a-i mulțumi pentru victoria asupra Aifei, pe care o umilise, făcându-i un copil, chiar pe locul înfrângerii ei. Care era deci latura miraculoasă a acestei arme, atât de răsfățate de tradiție, încât a primit până şi un nume: Gaebolg?

Această lance, dacă ar fi să ne luăm după spusele fililor, avea două calități, care făceau din ea un obiect rar şi prețios: pe de o parte ea se putea lungi cât aveai

nevoie, pe de altă parte ea nu dădea niciodată greş, nimerind întotdeauna adversarul, pe care fiul lui Lug voia să-l lovească.

Să presupunem că această a doua calitate ar fi depins de prima şi să încercăm, să descoperim cam ce ar fi putut fi această lance care se lungea după voie.

Din ce se compune o lance clasică? Dintr-o prăjină de lemn şi un vârf de fier, ascuțit cu grijă. Pentru a fixa solid vârful de prăjină, se mai adaugă un inel metalic care, înroşit în foc, fixează şi mai bine vârful lăncii, atunci când inelul se răceşte. Ca o măsură de siguranță în plus, inelul se fixa în lemn, bătându-i câteva cuie. Ei drăcie! O asemenea sculă s-ar mai putea oare lungi atunci când este cazul? Este clar că trebuie să abandonăm modelul clasic, pentru a descoperi natura unei arme capabile să-şi modifice lungimea, după placul celui care o utilizează.

Ar putea fi un singur lucru. Această lance, de fapt, nu este una singură, ci doar pare a fi. Este un tub lung, care, evident nu ştim din ce este făcut, din extremitatea căruia țâşneşte o rază mortală. Indiferent de distanța la care s-ar afla inamicul ce trebuie doborât, raza îl atinge, căci viteza sa de emisie şi autonomia de propulsie sunt ori cum superioare ori cărei lungimi pe care ar putea să o aibe lancea. Mai mult, chiar dacă inamicul vizat se mişcă, este suficient de măturat locul unde se deplasează, pe o arie restrânsă, pentru a fi sigur că l-ai nimerit. Iată de ce i s-a dus buhul lui Gaebolg că ar putea să se lungească în aşa măsură, încât niciodată nu şi-ar putea greşi ținta.

Care ar putea fi natura razei emise de Gaebolg?

Asupra acestei întrebări nu s-ar putea da decât un singur răspuns: este vorba de o rază laser, sau de ceva înrudit acesteia.

Raza laser, destul de puțin cunoscută de lumea de rând, asupra căreia nu a fost folosită decât rareori, prezintă, între alte proprietăți şi pe aceea de a distruge celulele asupra cărora acționează, cu o mare finețe şi o mare precizie. În plus, acțiunea ei este extrem de rapidă şi fără durere, ceea ce reprezintă un mare avantaj, atunci când este utilizată în chirurgie. În trepanații, de pildă, este de neînlocuit. În aceste operații, fragmente din oasele craniene sunt decupate, în vederea tratamentului, fără a se sparge, printr-o tăietură de o finețe de neînchipuit şi într-un timp record. Acest lucru a permis laserului medical să se impună în fața oricărui tip de bisturiu, ori cât ar fi fost de perfecționat.

Raza laser emisă de o armă ca Gaebolg ar fi capabilă să atingă adversarul în câteva milionimi de secundă, străpungându-1 pur şi simplu. Gânditi-vă numai la modul cum a murit campionul Ferniad.

Ce ne-a făcut să ne gândim la laser? Pur şi simplu ornamentele căştilor luptătorilor: rubinele şlefuite şi cristalele. Aceste ornamentații, care pot fi distruse printr-o simplă lovitură de sabie sau prin izbitura unei arme, sugerează faptul că cel ce poartă o asemenea cască nu se va lupta decât de la distanță. Pentru aceasta va avea nevoie de o armă cu bătaie lungă, de tipul celor cu raze.

Să nu uităm, că actualmente, cea mai folosită sursă de producere a razelor laser o constituie rubinul.

Ori, fără a fi identice, nici în ceea ce priveşte valoarea şi nici preferințele celor care le utilizează, în categoria pietrelor încrustate intră în primul rând granatele şi rubinele. Acest lucru face să pară perfect logic faptul, că scopul pietrelor încrustate de pe căşti era cel al alimentării razelor laser scurte, de care se servea Cuchulan, pentru a-şi ucide, fără greş şi de la distanță, adversarii prea periculoşi.

Cât despre cristal, acesta ar fi putut avea un rol opus. Experiențele au dovedit că în anumite condiții, dacă o rază laser traversează un cristal, îşi pierde o anumită cantitate din vibrațiile infraroşii inițiale. Pe de altă parte, se constată prezența razelor ultraviolete, în cantitate egală cu cele infraroşii pierdute, în raza care părăseşte cristalul.

Fără a intra în explicații ştiințifice care nu fac obiectul lucrării noastre, putem concluziona, afirmând că, datorită cristalului, raza laser este denaturată, neutralizându-i-se parțial acțiunea. Nu putem preciza însă care ar fi putut fi efectul protector al căştilor încrustate cu cristale, față de razele emise de arme de tipul Gaebolg, sau altele asemănătoare. Acesta ar putea fi motivul cel mai firesc al utilizării căştilor de război, ornamentate cu cristale.

Mai există şi un alt detaliu, extras din tradiție, care coroborează cu ipoteza noastră cu privire la laser, sau alte raze similare. Se povesteşte în *Basmele* osianice, adaptate în franceză de Chauvire, sau cele intitulate *Fiii lui Tirenn,* că aceştia au fost condamnați de Lug să-i fure lancea unui rege, lance care avea aceleaşi puteri ca şi cea a lui Cuchulan.

Pentru a nu da foc casei unde se găsea, lancea trebuia ținută cu vârful într-o căldăruşe cu apă, atunci când nu era folosită.

Atunci când se utilizează unele generatoare de raze laser se iau măsuri de prevedere similare, lichidul folosit fiind însă diferit.

Extras din teza lui Raymond Channel, Paris 1965, intitulată: *Laserul şi aplicațiile sale medicale şi biologice:*

„Nu este recomandabil să se mențină un regim de forță, decât atunci când se doreşte utilizarea fascicolului în condiții maximale, pentru că astfel creşte temperatura cristalului, producându-se totodată pierderi de căldură datorate funcționării flashului, cât şi ca urmare a pompării în interiorul cristalului însuşi...

Este adevărat că există şi posibilități frecvente de ventilare, cu un curent forțat de aer răcit, sau dacă temperatura de funcționare se menține, cu aer lichid, în care caz cristalul va fi în permanență răcit."

Să completăm acest citat doctoral cu o importantă precizare: în condiții normale de temperaură şi presiune, aerul lichid se menține în stare lichefiată, într-un vas cu pereți dublii, argintat în interior, numit vasul lui d'Arsonval.

Efectele asemănătoare sunt „generate" obligatoriu de cauze identice. Dacă este prudent să se mențină vârful generator de raze laser la o temperatură apropiată celei a aerului lichid, suntem tentați să gândim şi să tragem concluzia că lancea furată de fiii lui Tirenn, geamănă cu Gaebolg, emitea raze laser atâta timp cât extremitatea sa nu era menținută într-un vas cu lichid refrigerent. Filul numeşte însă „apă", ceea ce

de fapt era aer lichid, sau ceva asemănător. Faimoasa găletuşă a acestei lănci nu a fost altceva decât strămoaşa vasului lui d'Arsonval, la fel după cum razele emise de Gaebolg şi suratele lui, nu au fost decât strămoaşele laserului nostru.

Sulițele

Cuchulan nu avea însă doar această lance. Fără îndoială că arma aceasta era practică atunci când erai în picioare, dar atunci când se lupta din car, pentru Loeg ea devenea de-a dreptul periculoasă, fiind greu de manevrat, motiv pentru care fiul lui Lug îşi confecționase nişte sulițe, sau poate nişte generatoare reduse de raze, mult mai maniabile pe un vehicul în care se găseau două persoane: conductorul şi combatantul.

Erau sulițe de o construcție specială, care produceau moartea. După ce a fost inițiat prin Mica Moarte, Cuchulan, ca toți inițiații, a vrut să renunțe la lupta prin violență. Se afla la sfârşitul vieții lui de campion, care fusese scurtă dar plină de vitejii, după cum i se ursise. O armată inamică amenința însă cu invazia teritoriul ulaților. I s-a cerut ajutorul lui Cuchulan. Renumele său nu-i permitea să refuze; dar el ştia că de această dată îl aşteaptă moartea. Fără să ezite însă, el se sui în carul condus de Loeg. În scurt timp ajunse aproape de trupele inamice. Fiul lui Lug încearcă încă un subterfugiu. N-ar fi fost imposibil ca simpla lui prezență să-l descurajeze pe adversar. Nu-ți

doreşti niciodată să te măsori cu un campion de neînvins, care, în plus, mai deţine şi nişte arme deosebite.

Încercă deci să-i intimideze. Loeg reduse viteza carului şi Cuchulan, stând în picioare cu suliţa în mână, şi cu casca încrustată cu cristal pe cap, trecu prin faţa trupelor inamice, ca la paradă. În primul moment războinicii fură surprinşi de această atitudine insolită, apoi însă, începură să-l batjocorească pe campion. Ei îl insultară, îl defăimară, atacând onoarea ulaţilor, a familiei lui Cuchulan şi a lui însuşi. Niciodată răbdarea nu l-a caracterizat pe clocotitorul fiu al lui Lug. El acţionă suliţa şi în aceeaşi clipă nouă războinici fură scoşi din luptă, străpunşi de aceeaşi lovitură. În rândul doi însă se afla un şef, îmbrăcat într-o armură izolantă şi reflectorizantă.

Celor care au citit textele sacre hinduse şi în mod special cel ce se referă la lupta dintre devaşi şi azuraşi, le este cunoscută acest gen de armură protectoare, descrisă cu acest prilej.

În noiembrie 1970, savanţii europeni au trăit o experienţă curioasă. În vreme ce Lunokhod, auto-robotul rusesc, explora solul lunar, fizicienii francezi, în acord cu cei sovietici, au bombardat cu fascicole laser vehiculul, cu scopul de a atinge o oglindă reflectoare aflată pe acesta. În mod normal, nimerind ţinta, raza reflectată trebuia să se întoarcă spre Pic du Midi, locul de unde fusese emisă. Operaţiunea ar fi permis, printre altele, calcularea cu o fidelitate de câţiva centimetri a distanţei de la Pământ la Lună.

Raza pornită din suliţa lui Cuchulan avea să se lovească de armura protectoare a adversarului, pro-

ducându-se acelaşi fenomen: se reîntoarse spre locul de emisie şi străpunse motorul numit Noir de Sentiu, pe care îl scoase din funcțiune. Imperturbabil, Loeg îşi continuă drumul. O nouă încercare, o nouă lovitură de suliță, acelaşi rezultat. Raza întoarsă îl ucise pe Loeg. Cuchulan preluă comanda carului şi trase pentru a treia oară. Şocul avu loc şi de astă dată, lovitura reflectată fiins primită de eroul însuşi, care fu spintecat. Urmarea o cunoaştem.

Întoarcerea razelor emise de sulițe, ne dovedesc, o dată în plus, că armele lui Cuchulan erau arme radiante.

Aruncătoarele de flăcări care au incendiat Tara

În lucrarea *Zeii şi eroii celților* scrisă de M.L. Sjoestedt, ni se prezintă o altă armă ştiințifică, întrebuințată în acea epocă. În fiecare an, când se serba Samanul (1 noiembrie), un luptător, neînsoțit, venea să provoace Tara. Numele lui era Aillenn Mac Neidhna. El incendia de fiecare dată oraşul, cu suflul lui de foc. În serile următoare venea din nou în oraşul cuprins de teroare, stingea focul, dar incendia un alt cartier al oraşului. În cele din urmă, Finn, tatăl lui Ossian, a pus capăt acestei lupte, ucigându-1 pe incendiator cu o lovitură de lance.

Ne sunt mult prea bine cunoscute aruncătoarele de foc utilizate în cele două războaie mondiale, încât să mai zăbovim asupra lor. Episodul acesta nu face altceva decât să ne dovedească faptul că descoperirile ştiințifice ale acelor vremi permiteau realizarea de di-

verse combinații de lichide sau gaze incendiare, fapt ce denotă noțiuni savante de chimie, acestora căzându-i victimă orașul Tara.

Arma totală

„În acea seară, în vreme ce servitorii erau la masă, ieșiră toți patru și împreună cu suitele lor se îndreptară spre Gorsedd Arberth. De cum au ajuns, răsună un tunet puternic, urmat de un nor atât de gros, încât nici nu se mai vedeau între ei... Întunericul se împrăștie apoi și totul se lumină în jurul lor. Ridicându-și ochii asupra așezării, unde până atunci fuseseră cirezi, bogății, locuitori, văzură că toate dispăruseră: case, ferme, lucruri, oameni, așezări. Nu mai rămăseseră decât casele de la Cour, goale, ne mai existând nici o ființă umană sau vre un animal, Însoțitorii lor dispăruseră fără urmă". (Extras din *Manawyddan, fiul lui Llyr, Mobinogionii.* Tradus din galeză de Joseph Loth).

Mai este nevoie de comentarii? Celor care se mai îndoiesc încă de semnificația exactă și tragică a acestui scurt pasaj din tradiția britanică, le recomandăm să își reamintească descrierile făcute catastrofei atomice de la Hiroșima și Nagasaki. Nu lipsește nimic.

Aspectul ciudat al unor deșerturi și pustiuri dezolante, atât din Asia cât și din America, cât și istoria dramatică a Sodomei și Gomorei, au incitat pe unii scriitori să se hazardeze, emițând ipoteze ale atomizărilor survenite în îndepărtata antichitate. Citatul

anterior, provenind direct din tradiția comună a popoarelor galez, cornic şi breton, nu lasă nici o umbră de îndoială. Deja nu mai poate fi vorba de ipoteze, este de-a dreptul o certitudine. Singura diferență care apare este că cei patru tovarăşi care au fost martori ai dezastrului, au ieşit nevătămați din acest cataclism. Am fost şi noi deci martorii unei explozii atomice denumită „curată", fără pulberi radio-active. Acesta este de fapt visul şi scopul savanților şi cercetătorilor atomişti moderni.

Puneți-vă pe învățătură, domnilor fizicieni! Sunt patru mii de ani de când s-a găsit soluția problemei care vă face să nu dormiți nopțile, de când se cunoaşte secretul uciderii, sau pur şi simplu a ştergerii de pe suprafața pământului a celor pe care îți doreşti să-i vezi dispărând, în vreme ce spectatorilor nu li se clinteşte nici măcar un fir de păr.

Între noi fie vorba, avem impresia că atât spectatorii cât şi victimele s-au comportat bine pe durata demonstrațiilor acestei ştiințe perfecte. Cu toate acestea, faptele rămân. Raportul fidel al celor întâplate, de neînțeles pentru generațiile anterioare, a rezistat până în zilele noastre. Nu ne rămâne decât să spicuim din el.

Capitolul VII

MIJLOACELE DE APĂRARE ŞI DE PROTECŢIE

Dagda îi vorbi harpei; Vino, îi spuse el.

Am vorbit deja despre războiul bacteriologic, atât de necesar pentru a decima pentru totdeauna, conform obiceiului fomorilor, o armată inamică, despre furtunile artificiale, atât de eficace pentru a înghiţi o întreagă flotă ameninţătoare, de debarcare, ceaţa artificială, care permite debarcarea pe nevăzute. Fără să mai vorbim de fumigene, care sunt inofensive, cu excepţia bronhiilor curioşilor indiscreţi care încearcă să tragă cu ochiul în spatele perdelei, aceste mijloace sunt în aceeaşi măsură şi ofensive şi defensive.

Este exact acelaşi lucru ca şi când am vorbi de acoperire şi protecţie. Strategii de la Cafe du Commerce ar suspina melancolic: nu poţi face omletă fără să spargi ouăle.

Turnul vitrifiat din Toriniz

La timpul potrivit am vorbit despre turnul din insula Toriniz, astăzi insula Tory. Acest turn, atât de vechi, nu mai există astăzi. Cu toate acestea el s-a menținut, fie şi sub formă de ruine, până în secolul trecut. Spre marea mirare a arheologilor, s-a constatat că vestigiile turnului erau sticloase. Care ar fi putut fi explicația acestui fapt?

Ar fi de admis trei posibilități, dar nu suntem în măsură să o preferăm pe una celeilalte:

1) cea mai simplă explicație ar fi expunerea turnului fomorilor unei explozii atomice, datorate tuathanilor, în urma celei de a doua bătălii de la Mag Tured. Căldura formidabilă degajată de explozie ar fi putut transforma în sticlă granitul fortăreței. Ar fi putut fi un simplu fenomen termic, uşor de admis, ținând cont de posibilitățile unui bombardament atomic precedent;

2) turnul ar fi fost protejat cu un material izolant, cu rol protector contra radiațiilor produse de unele arme ofensive. Pe ruinele din Toriniz s-au descoperit urme ale acestui material. Teoria ar putea fi acceptabilă, dacă ar fi să ne gândim că în tradiții se aminteşte în mai multe rânduri de bărcile de sticlă. S-ar părea că ar fi vorba mai degrabă de bărci construite dintr-un material translucid, plastifiat chimic, rezistent la şocuri şi bun izolator contra radiațiilor. Cu acelaşi material s-ar fi putut prepara şi pietrele de construcție ale turnului, realizându-se astfel un înveliş de protecție;

3) doar baza construcției ar fi fost construită dintr-un material dur. Deasupra acestei temelii s-ar fi ridicat un soi de turn de control, cu suprafața vitrată. Această variantă ar prezenta un dublu scop: pe de o parte un refugiu cvazi de necucerit, pe de altă parte un punct de observare, de unde fomorii puteau supraveghea orizontul, semnalând orice apariție a unei nave sau maşini zburătoare ce s-ar fi îndreptat spre insulă. Ar fi fost suficient un incendiu puternic, o explozie nucleară sau utilizarea energiei solare, pentru a topi acest material, care, scurgându-se pe pietrele temeliei, ar fi lăsat, în ciuda eroziunii multiseculare, urme de vitrificare.

Fiecare teorie în parte este plauzibilă, dar este greu de hotărât în favoarea uneia sau alteia.

Ochiul lui Cuchulan

După ce am făcut cunoştință cu ochiul ofensiv al lui Balor, iată, a venit rândul să aflăm câte ceva despre ochiul defensiv al lui Cuchulan. Acest ochi putea ieşi din orbită, se putea mări în aşa măsură încât să acopere obrazul eroului nostru, şi deci putea fi de folos în inspectarea împrejurimilor. O dată terminată verificarea, ochiul îşi relua poziția inițială şi se înfunda atât de profund, încât nici un cioc de cocor nu l-ar fi putut atinge.

După toate descrierile, fără a minimaliza calitățile de contorsionist ale fiului lui Lug, totuşi acesta era dotat cu ceva care, dacă ar fi să luăm în

serios descrierea, ar face să i se facă părul măciucă şi celui mai hârşit oftalmolog.

Aşa după cum ochiul lui Balor nu ar fi fost un ochi adevărat, ci o armă redutabilă încastrată în casca fomorului, nici ochiul lui Cuchulan nu ar fi fost în realitate decât un soi de periscop, pe care eroul nostru l-ar fi putut face să iasă dintr-o cavitate a căştii sale, de pidă, printr-o simplă acționare a unui buton sau manete. Acest ochi-periscop ar fi putut în acest caz să crească în dimensiuni, comparativ cu un ochi adevărat, s-ar fi putut mişca în stânga şi în dreapta, în jos şi în sus, permițând luptătorului să se asigure că nici un duşman nu îl poate surprinde. O dată inspecția terminată, aparatul îşi relua locul normal, în fundul unui locaş, destinat a-l feri de eventualele lovituri pe care inamicul i le-ar fi putut aplica lui Cuchulan.

Asemenea aparate de supraveghere or fi existat şi în dotarea altor luptători? Nu ni se spune nimic despre asta. Se poate remarca de altfel că armele ştiințifice şi secrete ale zeilor şi asimilaților lor, nu păreau fabricate în serie. S-ar părea mai de grabă că aceste arme ar fi fost nişte producții artizanale, motiv pentru care fiecare proprietar se purta cu cea mai mare grijă, evitând totodată să lase ca arma proprie să fie examinată, nici chiar de camarazii săi. Arma ştiințifică, fie ea ofensivă sau defensivă, reprezenta un obiect personal, ținut în cel mai mare secret posibil şi căruia nu i se făcea cunoscut modul de funcționare.

La fel se întâpla şi în Evul Mediu. Cu toate că armele utilizate în acele vremuri erau în general clasice, fiecare luptător avea armele sale, pe care le

îngrijea cu îndârjire. Chiar în caz de înfrângere, adversarul respecta acest drept de proprietate şi nu îşi dezarma decât simbolic adversarul, restituindu-i scrupulos armele, în momentul în care se constata că înfrângerea a fost stabilită. Gestul de a oferi o sabie cuiva reprezenta o mare recompensă şi marca totodată o profundă încredere. Acest lucru se putea constata încă de pe vremea tuathanilor.

Invizibilitatea

Visul oamenilor a fost dintotdeauna să poată deveni invizibili în anumite ocazii. *Omul invizibil* al lui Wells, *Omul care trece prin zid* sunt doar câteva din romanele science-fiction pentru adulți şi chiar din benzile desenate pentru copii care, în timp, au suscitat interes.

Filii, evocând bătălia de la Mag Tured şi luptele dintre Tuatha de Danann, instalați în Irlanda şi galii, noii invadatori, au sesizat această facultate neobişnuită a zeilor şi a celor apropiați lor.

Atunci când înfrângerea a fost clară, iar tuathanii înțeleseră că nu vor putea să-i împiedice pe gali să ocupe Insula Verde, Gobniu prepară o bere specială (mixtură al cărui secret doar el îl ştia), care îi făcu pe toți cei ce băură, total invizibili, permițându-le să se ascundă în locuri mai sigure, de unde ar fi putut să ia calea cerului.

Gobniu le-a dat această băutură miraculoasă tuturor tovarăşilor săi care doreau să dispară. Ciudată

preocupare pentru un metalurgist, ceea ce dovedeşte că siderurgia e bună la orice. Care să fi fost procesele care să ducă la acest rezultat surprinzător? Nu ştim absolut nimic despre acest lucru. Mixtura maistrului forjor făcea oare corpurile transparente ca sticla? Era poate vorba de o teleportare instantanee? Candidații la invizibilitate ar fi putut fi dematerializați pe loc, cu posibilitatea de a se rematerializa la o anumită distanță? Mister! Tradiția se mulțumeşte doar să ne arate că zeii beau berea lui Gobniu şi dispăreau instantaneu.

Dacă aceste geste ar fi fost scrise în timpul nostru, am fi fost supuşi unui efort de imaginație şi ne-am fi mulțumit să ridicăm din umeri mormăind: şi după asta ce a mai fost? Necazul face însă că aceste texte antice au fost scrise între secolele VIII-XII, într-o epocă în care nu prea se făceau glume.

În plus, nu e vorba decât de o transcripție fidelă, din moment ce diferiți fili au povestit acelaşi lucru, preluând o tradiție deja multiseculară în acea epocă. Mai mult, din moment ce celelalte procedee de atac şi apărare se dovedesc a fi serioase şi realizabile, fiind toate sau aproape toate realizate la ora actuală, este logic să admitem veridicitatea acestei invizibilități dobândite prin berea lui Gobniu.

Cu atât mai rău pentru noi dacă nu am ajuns încă la asemenea realizări deosebite ale ştiinței.

Piatra magică de pe fundul apei

Vă amintiți fără îndoială de Bendiget Vran, gi-

gantul de care se povestea la începutul cărţii că ar fi făcut din corpul său un pod pentru a permite oştilor sale să traverseze un râu.

De ce oare nu l-or fi traversat în barcă? În acea epocă, celţii dispuneau de o mare varietate de ambarcaţiuni, pornind de la simple bărci individuale, până la corăbii de transport, de un tonaj relativ mare. Motivul pentru care nu s-au folosit cu acea ocazie bărci, ne este dat în *Mabinogion,* culegerea de basme tradiţionale britanice.

În fundul râului s-ar fi găsit o piatră magică, ce ar fi făcut inutilizabile eventualele bărci care s-ar fi angajat în traversarea râului. Să fi fost vorba de o mină ce ar fi aruncat în aer prima ambarcaţie care s-ar fi încumetat? E puţin probabil, căci în acest caz s-ar fi putut sacrifica o ambarcaţiune veche, mina ar fi explodat şi celelalte nave ar fi fost libere să plutească în voie. N-ar fi fost oare vorba mai degrabă de o piatră magnetică, poate chiar un mecanism mai perfecţionat decât o simplă piatră? O să ni se riposteze că în acea epocă ambarcaţiunile erau construite din lemn şi, astfel, atracţia manifestată de mecanism sau de piatră ar fi fost nulă. Să vedem deci... Piesele de dulgherie erau îmbinate cu ajutorul cuielor de metal. Dacă forţa de atracţie ar fi fost foarte puternică, cuiele ar fi fost smulse şi bărcile s-ar fi dezmembrat ca un castel de cărţi de joc, totul scufundându-se în apă.

În această situaţie se explică de ce gigantul a preferat să nu facă experienţe, transformându-şi corpul într-un pod pe deasupra râului.

Minele magnetice moderne, lansate în mare, sunt

atrase de coca metalică a vapoarelor pe care se lipesc, producând explozia. Piatra magică din basmul tradițional citat în *Mabinogion,* execută invers operațiunea, rezultatul fiind acelaşi. Nava este distrusă şi ocupanții ajung în apă, riscând să se înece, căci, dacă e vorba de războinici, aceştia purtau căşti şi arme metalice ce puteau fi atrase de mecanismul magnetic; acest mod particular de protecție n-a fost conceput după normele ştiinței moderne, dar nici ineficient nu s-a dovedit a fi.

Astfel fu prins cel ce credea că prinde

Redăm mai jos un pasaj din *Manawyddan, fiul lui Llyr. Mabinogionii* tradus de Joseph Loth.

„Intră şi nu zări nici oameni, nici animale, nici mistreți, nici găini, nici case, nici zone locuite. Jos, spre mijloc, era o fântână cu ghizduri de marmură, pe marginea căreia era aşezată o cupă de aur, legată cu un lanț care pornea de undeva din slăvi. Se simți vrăjit de sclipirea aurului şi de măiestria cu care fusese lucrată cupa. Se apropie şi o luă în mână. În acel moment mâinile îi rămaseră lipite de cupă şi tălpile de dala de marmură. Rămase fără grai, țintuit locului".

La rândul său facem cunoştință cu Riannon, femeia pornită în căutarea dispărutului.

„Ea se îndreptă spre el. O, stăpâne, ce faci acolo? Atunci ea prinse cupa. În acel moment mâinile i se lipiră de ea şi picioarele de dală şi nu mai putu rosti nici un cuvânt".

Să ne liniştim însă în ceea ce-i priveşte. Povestea spune că au reuşit să se elibereze şi şi-au redobândit graiul.

Vorbeam mai înainte, referindu-ne la magie, despre bătrânul savant evreu din Evul Mediu care îşi agăța vizitatorii de clanță, utilizând un curent electric. Ne găsim de data asta în fața unei situații analoage, dublate. Cele două persoane, vrând să ia cupa, au fost lipite de aceasta, datorită unui curent electric de mare voltaj. Acest lucru a generat o tetanie musculară, inclusiv a muşchilor vorbirii. Dacă curentul ar fi fost mai puternic, ținând cont de umezeala locului, s-ar fi putut ajunge la electrocutare.

Elementara pilă voltaică a fost de mult depăşită de instalațiile electrice de protecție, prezente aproape peste tot, la bancheri, bijutieri şi giuvaergii care îşi asigură seifurile cu sisteme electrice de apărare şi terminând cu lifturile agățate de fire electrice şi cu toate acestea suntem departe de a înțelege ce se întâmpla acum mai bine de patru mii de ani şi care erau cunoştințele predecesorilor celților.

În realitate, aceste revelații nu au în ele nimic deosebit. L-am amintit deja pe Moise, care făcea să sară din Arcul alianței scântei destul de puternice pentru a-i fulgera pe şefii de trib. O soartă asemănătoare aveau să aibă şi galii care atacaseră Delphi. Să nu uităm nici misterioasa lampă eternă, a cărei baterie se încarcă singură şi care încă luminează, din timpul războaielor punice.

De-a lungul secolelor savanți discreți au cunoscut electricitatea şi diversele ei aplicații. Pornind de la

aceasta, am încercat şi noi să dăm un exemplu tradițional de utilizare a curentului defensiv.

Harpa zeului Dagda

La sfârşitul celei de a doua bătălii de la Mag Tured, Ogme, comandantul şef al corpului de maquis-arzi irlandezi, aliați tuathanilor, a pus stăpânire pe sabia lui Tethra, şeful fomorilor. Ca să se răzbune, giganții din Toriniz trimiseră un comando care urma să fure harpa zeului Dagda.

Să ne reamintim că acest zeu, şeful suprem al expediției, era singurul dintre extratereştrii, cu virtuți polivalente: savant, războinic, artist şi multe altele. Harpa sa era celebră, iar Dagda cânta perfect, fiind în stare să execute sunete surprinzătoare.

Aflând de furtul harpei miraculoase, Dagda, Lug şi Ogme porniră pe urmele hoților.

Citām în continuare din *Ciclul mitologic irlandez* al lui d'Arbois de Jubainville:

„Lug, Dagda şi Ogme porniră în urmărirea lor. Şefii fomorilor, crezând că sunt suficient de departe de câmpul de luptă şi nu au de ce să se mai teamă, s-au oprit ca să mănânce. S-au instalat într-o casă şi au agățat pe zid harpa lui Dagda. Dar Lug, Dagda şi Ogme au pătruns cu îndrăzneală peste ei, surprinzându-i. Dagda se adresă harpei: "Vino "! Recunoscând vocea stăpânului, harpa se desprinse din perete şi se în-dreptă atât de repede spre Dagda, încât în drum ucise

nouă oameni. Se instală în mâinile zeului, care începu să cânte.

Fură cântate trei piese muzicale principale, a căror execuție demonstra ingeniozitatea marelui artist. Prima bucată produse somn, a doua râs, iar a treia gemete şi lacrimi.

În vreme ce Dagda interpreta a treia bucată, femeile fomore începură să geamă şi să plângă. Pe când interpreta a doua piesă, femeile şi tinerii izbucniră în râs. Atunci Dagda interpretă prima piesă. Femeile, copiii şi războinicii căzură într-un somn adânc. Profitând de situație, Lug, Dagda şi Ogme se retraseră şi reveniră teferi în tabăra lor, fără ca fomorii, care ar fi vrut să-i ucidă, să le poată pricinui nici cel mai mic rău".

Pentru harpiştii celți, cele trei piese muzicale, executate cu atâta măiestrie de zeul Dagda, au rămas celebre. Mulți artişti au încercat să se ia la întrecere cu zeul acelor ani de eroism. Majoritatea însă nu au reuşit. Cu toate acestea, au existat câțiva, unii dintre ei fiind încă în viață, care s-au apropiat cât de cât de această performanță. Am fost martori la demonstrația făcută de un harpist breton, care a reuşit să adoarmă un copil de cinci ani, deosebit de agitat. Aria interpretată nu avea nimic comun cu muzica adormitoare, capabilă să îi doboare şi pe cei mai înrăiți melomani. Atenția drăcuşorului a fost captată brusc de notele grave, dar nicidecum monotone; copilul s-a liniştit şi s-a cuibărit în brațele maică-si, a ascultat ce a ascultat şi a căzut într-un somn adânc, din care cu greu a putut fi trezit. Am fost martori la această experiență.

Să concluzionăm deci. Nu este vorba de magie, aşa cum s-ar putea crede. Experimentatorii acestei ştiințe muzicale deosebite consideră că menținând aceeaşi tonalitate, unele armonii corespund notelor modulate, formându-se astfel ultra sau infra-sunete. Aceste note care nu se aud, se percep însă şi acționează prin vibrații asupra sistemului nervos, provocând, după caz, calmare, sau din contră, melancolie, veselie, entuziasm sau furie.

Procedeul este bine cunoscut de ofițerii care în timpul luptelor corp la corp îşi îmbărbătează trupele prin zgomotul provocat de armarea puştii. Nu sunt sunete muzicale, dar vibrația acționează asupra sistemului nervos al celui ce aude zgomotul. Efectul se simte la nivelul plexului solear, de aici expresia cazonă: „îți simți inima în burtă!"

Cei care au fost obişnuiți cu acest gen de muzică, cunosc perfect localizarea efectului resimțit.

Harpa, mai cu seamă cele ale barzilor, ale cărei vibrații se propagă prin unde sonore şi ample, având corzile metalice, are proprietăți analoage. Zeii ştiau acest lucru. Ei experimentaseră de nenumărate ori procedeul şi Dagda a profitat de el.

Cât despre zborul harpei de pe zid, în mâinile stăpânului, ar putea fi un frumos exemplu de transport la distanță, acest lucru putând fi practicat de anumite persoane, bine antrenate, capabile să facă asemenea demonstrații publice, de mare efect pentru privitori.

Există încă nenumărate posibilități neexplorate sau necunoscute încă de ființa umană.

Strigătul mai înalt decât prăpastia

Printre probele pe care Cuchulan a trebuit să le treacă pentru a ajunge la Scazarc'h, era şi cea de a sări peste o prăpastie, în spatele căreia se afla sălaşul bătrânei vrăjitoare. Druidul care l-a sfătuit înainte de plecare şi care cunoştea proba, i-a zis: „ca să izbândeşti, va trebui să dai un ţipăt mai înalt decât prăpastia".

Cuchulan se afla deci în faţa prăpastiei fără fund. Dându-şi seama de dificultate, se dădu câţiva paşi mai în spate, nu de frică, ci pentru a se simţi pe teren stabil, îşi umflă pieptul şi slobozi un strigăt atât de puternic, încât îi răspunseră ecourile din toate părţile. În acelaşi timp, luându-şi elan, sări şi ajunse pe malul celălalt al prăpastiei.

De multe ori, atunci când oamenii au nevoie de o concentrare a forţelor şi o întărire a curajului, recurg la strigăte.

Se pare că puterea creşte considerabil, atunci când are loc o expiraţie bruscă, ce goleşte plămânii de aerul uzat, asta pe de o parte, dar pe de altă parte, vibraţiile armonice nu pot fi omise.

Sistemul este foarte utilizat de sportivi: săritori, aruncători de greutăţi, disc sau ciocan, luptători de karate, etc. Se pare că detenta expiratorie corespunde şi amplifică detenta musculară.

Şi în timpul luptelor, ofiţerii cer soldaţilor care pornesc la atac, să strige. Se ştie, din păcate, că războaiele au însemnat întotdeauna un izvor de descoperiri, fapt ce a permis sporirea dinamismului şi

eficacității soldatului, de unde, prin extrapolare rezidă rolul războaielor, ca factori de creştere ai evoluției, în toate domeniile ştiinței.

În cazul de față nu este vorba de lupte, ci de performanțe sportive, iar înțeleptul care l-a sfătuit pe fiul lui Lug să strige mai tare decât adâncimea prăpastiei, ştia că acest strigăt îl va încuraja pe tânărul semi-zeu, eliberându-i forțele.

Strigătele mai înalte decât prăpastia nu aveau însă drept scop unic saltul peste prăpastie. Ele aveau şi rolul destructiv, prin realizarea infra şi ultra-sunetelor despre care am mai vorbit şi despre care mai avem încă multe de învățat. Este clar că înaintaşii noştri ştiau mai multe decât noi, în legătură cu aceste lucruri.

În *Zeii şi eroii celților* a lui M.L. Sjoestedt, găsim pasajul următor:

„Atunci când tânărul Kulhwch a venit să se prezinte unchiului său, regele Arthur, portarul, conform uzanțelor de la curte, nu i-a permis să intre, pentru că banchetul începuse deja...

Tânărul l-a amenințat, spunându-i că dacă nu va fi lăsat să intre imediat, va face să răsune trei strigăte mortale..."

(țipătul mai înalt decât prăpastia era un mod legal de protest).

„... astfel încât toate femeile însărcinate din insulă ar fi lepădat, iar celelalte ar fi fost cuprinse de o durere atât de puternică, încât le-ar fi secat laptele şi ar fi rămas sterpe pentru totdeauna! ..."

În ce consta deci puterea strigătelor ? Este drept

că acestea ar fi putut contribui la sporirea forțelor unei ființe, dar se pare că ar mai fi putut să aibă urmări de-a dreptul catastrofale asupra celor din jur.

Pare destul de sigur faptul că un țipăt modulat după o tehnică anumită poate să aibă consecințe stupefiante asupra naturii ființelor. Pentru a ne convinge, este suficient să ne amintim de acel strigăt special, kiai, al luptătorilor de judo de înaltă clasă, care are darul să readucă la viață un adversar aflat în pericol de moarte. Manifestările acestui strigăt sunt de-a dreptul spectaculoase. Totul intră în vibrație în locul unde sunt emise. Cei care au asistat la acest fenomen au simțit un fel de gol în stomac. Totul parcă se învârtea, până ce, încet, încet, avea să reintre în normal, în vreme ce luptătorul căzut la podea, se ridica zăpăcit, clătinându-se şi neînțelegând nimic din ce i s-a întâmplat, nerealizând că timp de câteva momente a fost ca şi mort. Pare incredibil, dar este adevărat. Toți judokanii, cât şi cei care nu practică această luptă deosebită, dar sunt mai mult sau mai puțin interesați de ea, vă vor confirma acestea.

Este un lucru dovedit, că vibrațiile bine determinate se manifestă prin zgomote ce pot fi percepute auditiv, dar sunt în mod obligatoriu însoțite şi de zgomote armonice, în infra şi ultra-sunetele pe care nu le putem auzi, dar al căror efect este uşor de constatat.

Vă amintiți de trâmbițele Ierihonului? Ele au răsunat de multe ori, dar ultima dată zidurile cetății s-au prăbuşit. Veți zice că Biblia ne-a dat o minunată hrană spirituală.

Acum câtva timp însă, americanii, dorind să

verifice aceste fapte, au construit un zid cât se poate de solid şi au difuzat muzica unei fanfare, la o intensitate dublă, lângă acest zid. *Quod erat demonstrandum:* în ciuda robusteței sale, zidul s-a prăbuşit ca un castel de nisip.

Acustica are anumite legi pe care încă nu le cunoaştem foarte bine. În schimb tuathanii şi apoi vechii celți le cunoşteau. Pierderea acestor secrete se datorează creştinismului. Utilizarea strigătelor şi a sunetelor, cu rezultate fantastice, ajunsese să echivaleze cu un bilet de protocol pentru focurile Inchiziției. Singurele strigăte admise erau cele care însoțeau un anumit efort. Acestea erau numite în bretonă Youc'hadenn şi reprezentau un fel de strigături ce însoțeau dansurile populare. Aveau rolul să sublinieze bucuria, dar le destindeau şi muşchii.

Prânzul care a durat şapte ani

Citatul pe care dorim să-l analizăm în continuare ar fi trecut neobservat în contextul basmului tradițional din care l-am preluat, dacă nu s-ar fi pus problema unui festin care a durat şapte ani. Este parcă totuşi prea mult chiar şi pentru adevărații mâncăi.

Să ne reamintim însă că barzii britanici şi filii galici foloseau o frazeologie şi un vocabular poetic propriu, care era înțeles doar de înalții demnitari şi de cei inițiați în acest gen de literatură cvasi-hermetică.

A mânca, în limba barzilor nu înseamnă decât rareori a se hrăni înghițind de-ale gurii. În situații ca

cea din „harpa lui Dagda" acest lucru este luat *stricto senso.* Cel mai adesea însă, sensul este figurativ, însemnând a se instrui, hrana intelectuală fiind tratată, din punct de vedere al terminologiei, similar hranei propriu-zise.

Iată de ce Dagda a devenit celebru prin festinele sale fantastice. În fața sa erau aduse oale gigantice, pline cu ovăz fiert, pe care el le înghițea cu poftă, folosindu-şi ambele mâini. Într-un cuvânt este un personaj lacom şi este cu atât mai nesătul cu cât oala e mai plină.

Şi acum să traducem: Dagda este de-a dreptul nesătul din punct de vedere intelectual. El caută mereu să învețe şi îndată ce dă peste o materie pe care nu a studiat-o îndeajuns, se aruncă literalmente asupra ei, neîntrerupându-şi munca de erudit decât atunci când a învățat, a înțeles şi a asimilat toate cunoştințele. Îl interesează orice: ştiință, tehnică, artă.

Un alt cuvânt diferit ca sens este cel de pasăre, ceea ce în majoritatea cazurilor desemnează aparate zburătoare. Imaginea ia naştere prin analogie, căci bardul sau filul trece fără tranziție de la direct la figurativ.

Să analizăm în continuare acest citat, extras din *Mabinogion* tradus de Joseph Loth:

„Ei se duseră la Harddlech unde se instalară şi începură să se înfrunpte din hrana şi băutura din belşug. Trei păsări au sosit şi le-au cântat anumite cântece față de care tot ce auziseră până atunci nu însemna nimic. Păsările se mențineau sus, deasupra undelor, dar ei le vedeau atât de clar de parcă ar fi fost alături. Masa aceasta dură şapte ani.

Electronică „à la carte"

Traducând în limbaj normal aceste fraze aparent simple, cu excepția duratei mesei, o să avem următoarea variantă:

Ei sosiră la Harddlech unde se instalară. Începură prin a aduna toate documentele necesare şi se apucară să le studieze. În cercetările lor erau ghidați de trei sateliți aflați deasupra mării, care le comunicau cele mai interesante date. Aceşti sateliți se găseau foarte sus, dar emiteau unde ce erau captate cu ajutorul unor aparate electronice, comparabile televiziunii, fapt ce le dădea iluzia că cei care vorbeau erau lângă ei. Studiul dură şapte ani.

Despre ce fel de studiu o fi fost vorba? Nu o vom şti niciodată, atâta timp cât nu vom cunoaşte pe druizii sau ovații care le predau un soi de învățământ la distanță, comparabil radioului sau televiziunii şcolare actuale.

Pe scurt, trei Telestar-uri pe care le ascultau regulat.

O altă precizare care se impune este că perioada de şcolarizare a tinerilor celți dura şapte ani, fapt ce confirmă justețea adaptării acestui text straniu şi sibilin, din care înțelegem că în acea perioadă existau maşini zburătoare care aveau sarcina să difuzeze cursuri, captate pe sol de discipoli.

Aceşti sateliți puteau probabil să supravegheze de la distanță evoluția eventualilor adversari şi să comunice acest lucru celor în drept.

Acest mod constituia un mijloc deosebit de eficient şi interesant de apărare şi protecție.

De altfel, ne putem imagina aceste „păsări" nu numai ca nişte relee tele-radio ce difuzau programe educative, ci la fel de bine puteau fi adevărate laboratoare spațiale capabile să înregistreze pe aparate de măsură datele ştiințifice, retransmise prin unde, receptoarelor de pe sol. Nici acest lucru nu exclude mijloacele de apărare, căci laboratoarele spațiale aveau nevoie de radare şi alte sisteme de detecție.

Harddlech = „Houston"?

PARTEA A TREIA

TEHNICILE TERAPEUTICE ŞI CHIRURGICALE

Capitolul VIII

NEUROCHIRURGIE

Regele Conchobar a fost rănit grav la cap, de o ploaie de pietre, aruncate cu praştia. A fost chemat imediat doctorul Fingen. Neurochirurgul a făcut consultația, care a fost urmată de o operație chirurgicală.

„-Bine, zise Fingen. Dacă piatra ți-ar fi smulsă din cap, ai muri pe loc. Dacă nu îți va fi extrasă, te voi vindeca, dar vei rămâne infirm.

- Valorează mai mult pentru noi infirmitatea, decât moartea sa - spuseră ulații.

Capul se vindecă şi rana fu cusută cu un fir de aur, de aceeaşi culoare cu părul lui Conchobar.

Medicul îi mai recomandă regelui să aibă grijă să nu se enerveze, să nu călărească, să nu aibă nici un fel de relații pasionale cu femei şi să nu alerge".

(Extras din Ogam, X. 132. Citat în Druizii de F. Leroux)

Acest citat foarte clar şi precis, prin intermediul căruia asistăm la trepanaţia regelui Conchobar, atrage după sine două reflecţii:

1) ni se pare puţin plauzibil ca o piatră aruncată dintr-o praştie, chiar cu putere, să aibă atâta forţă încât să pătrundă în interiorul craniului. Ca ea să producă o fractură a oaselor craniene, posibil chiar foarte periculoasă, mai treacă-meargă, dar ca să perforeze, este necesar în primul rând să aibă o natură mult mai penetrantă decât o simplă piatră şi apoi, de o forţă de penetraţie pe care o praştie nu ar putea, în veci, să o imprime.

Suntem deci tentaţi să credem că în locul pietrei ar fi fost o armă, manevrată cu o singură mână, analoagă revolverelor moderne. În relatarea sa poetică, transcriind tema tradiţională, filul nu a putut cita decât armele pe care le cunoştea. Neavând ocazia să vadă armele uşoare ale tuathanilor (să ne amintim că Lug folosea şi el o praştie, pentru a lansa piatra solară), el asimila maşinăriile necunoscute, celor pe care le vedea în mod obişnuit: pistolul = praştia iar glontele = piatra;

2) Tuatha de Danann-ii, sau mai exact medicii lor, cunoşteau perfect practica trepanaţiei.

Nu lipseşte nimic, nici alternativa morţii, în cazul extracţiei ce ar fi produs lezarea creierului, urmată de o gravă hemoragie, nici cea a infirmităţii, dacă proiectilul ar fi rămas acolo unde era, nici recomandările pe care Fingen i le-a făcut, fără menajamente, pacientului său. Aceste recomandări sunt, de altfel, perfect justificate şi coincid cu cele făcute în timpurile noastre de un doctor, pacientului său.

Cazul în care nu ar fi fost vorba de o piatră, ci de o schijă de obuz sau bombă, ce ar fi rămas în creier, ar putea fi, dacă nu frecvent, cel puțin destul de cunoscut în zilele noastre, încât să ştim că cei atinşi de acest handicap sunt condamnaţi la o viață liniştită, fiindu-le total interzise mişcările bruşte şi ori ce surescitare. Acesta se află permanent în pericol de a muri. Cea mai mică mişcare bruscă poate determina o deplasare, chiar minimă a corpului străin, ce ar putea duce la o agravare serioasă a stării, sau chiar moarte.

Se mai relatează apoi minuțiozitatea cu care a fost ales firul cu care s-a cusut plaga, încât suntem tentați atât să surâdem, dar să-l şi admirăm pe acest minunat Fingen, care prezintă înclinații spre chirurgia estetică, fapt care nu ar fi chiar de mirare, pentru că noi suntem aceia care avem în mod stupid tendința de a plasa epocile apuse sub dublul semn al ignoranței şi barbariei.

Dacă ar fi să ne gândim ce implică o asemenea operație chirurgicală, din punct de vedere medical şi farmaceutic, chiar admițând a priori că îngrijirea ar fi fost rudimentară, ținând cont de sănătatea şi robustețea rănitului, nu este mai puțin adevărat că ne putem imagina îngrijirile obligatorii; pansamente, cicatrizante, antiseptice, etc.

Şi totuşi ne vine greu să ne imaginăm oamenii din acele timpuri, respectând această disciplină. Oare de ce?

Poate pentru că cei ce i-au urmat şi care proveneau de pe o planetă încă neevoluată, nu prea aveau habar de aşa ceva. Să nu uităm însă că zeii

coborâseră din cer şi că, în țara lor extraterestră ajunseseră probabil la un grad foarte avansat de evoluție.

Mâna nu era moartă

În prima bătălie de la Mag Tured regele Nuada îşi pierdu brațul drept, fapt care, conform legilor în vigoare, îi luă dreptul asupra tronului şi calitatea de comandant al armatei. Episodul a fost povestit de toți filii care au cântat această luptă homerică, din vremuri în care Homer nici nu exista.

Pasajul cel mai clar şi mai complet al relatării acestei fapte, l-am găsit în lucrarea *Druizii* a lui F. Leroux. Redăm mai jos un citat:

„Nuada fu rănit; Diancecht îi puse o mână de argint, care putea fi mişcată ca o mână normală".

Trebuie precizat că această proteză care fusese concepută de zeul Diancecht era realizată de Gobniu, maestrul forjor şi Creidne, bijutierul specializat în lucrări de precizie.

Oricare ar fi fost autorii lucrării, trebuie să recunoaştem că această proteză demonstra cunoştințe extrem de avansate de ortopedie. Este de mirare, în adevăr, să dai peste asemenea capodopere, acum mai bine de patru mii de ani, atunci când ştim ce tapaj s-a făcut în jurul anilor '20, turnându-se şi un film de reclamă, în care se făcea elogiul competenței, dându-i-se şi adresa, celui care confecționase cele două mâini artificiale ale căpitanului Slesinger, care fusese victima exploziei unei grenade. Aceste proteze, în jurul

cărora s-a făcut atâta vâlvă, permiteau apucarea unui stilou, sau a unei foi de hârtie, în vreme ce Nuada era în stare să apuce spada şi să se lupte. Şi în afară de aceasta mai sunt şi altele, dar să reluăm textele vechi:

„...Acest lucru nu i-a convenit întâiului născut, Miah (primul născut, sau mai degrabă primul asistent). El apucă mâna tăiată a lui Nuada şi pronunţă cuvintele:

- Articulaţie peste articulaţie. Nerv peste nerv.

Îl însănătoşi pe Nuada în trei etape a câte nouă zile. În primele nouă zile el aplică mâna pe o latură a corpului şi aceasta se acoperi cu piele. Extrem de nemulţumit de această nelegiuire, zeul Diancecht îşi ucise fiul".

Operaţia făcută de Miach nu este altceva decât o grefă, operaţie care se practică, dar cu destulă neîncredere. Să fim sinceri însă, aceste operaţii au început să reuşească după mulţi ani de încercări. Mâna retezată ar fi fost pusă, după cum reiese din text, alături, deci fie sub pielea desprinsă a toracelui, fie a şoldului. După nouă zile, aşa cum reiese din textul tradiţional, carnea a revenit la viaţă, a fost aplicată peste ciotul braţului, articulaţie peste articulaţie şi nerv peste nerv, pentru ca nouă zile mai târziu, mâna să fie desfăcută din bandaje, rămânând perioada ultimelor nouă zile pentru cicatrizarea plăgilor şi a cusăturilor.

După aceasta a urmat recuperarea; în mod indiscutabil, Miach a fost un inovator practicând această grefă, din moment ce patronul său, Diancecht părea să nu se prea priceapă la acest gen de operaţii.

Şi totuşi, chiar dacă un zeu al tuathanilor a făcut această descoperire, a fost nevoie de patru mii de ani pentru ca oamenii să o redescopere. De altfel, dacă operaţia descrisă de fil pare simplă la prima vedere, trebuie să recunoaştem că totuşi a necesitat o mulţime de precauţii şi de măsuri adecvate, pe care acum le considerăm normale, dar care erau uluitoare pentru epoca lui Miach.

Cât timp se va fi scurs pentru cicatrizarea bontului, absolut obligatorie pentru a se putea monta proteza lui Diancecht? Minim o lună, căci trebuia ca plaga să se închidă şi să reziste frecuşului şi şocurilor pricinuite de proteză. În timpul acesta, Miach surâzător, a conservat mâna tăiată.

În momentul de faţă această operaţie nu poate avea sorţi de reuşită decât dacă se execută în câteva ore de la amputare. Miach a fost obligat să menţină mâna în stare viabilă, fie în condiţii de congelare, fie imersată într-o baie citologică, fapt ce implică o tehnică de conservare deosebit de avansată. În plus, pe durata celor nouă zile, cât timp mâna s-a aflat, ca într-un buzunar, sub pielea pacientului, greutatea a constat în menţinerea sa în stare viabilă şi lupta contra oricărei infecţii, de unde necesitatea utilizării unor antibiotice şi alte medicamente.

O altă operaţie deosebit de delicată, o constituie resuturarea celor două părţi secţionate, „încheietură peste încheietură şi nerv peste nerv". Pentru această operaţie a fost nevoie ca Miach să redeschidă cicatricea operaţiei practicate de Diancecht, pentru că era absolută nevoie de suturarea ţesuturilor între ele şi li-

gaturarea vaselor de sânge. Toate acestea cer o atenție și o minuțiozitate deosebită, plus instalații similare blocurilor operatorii morderne. Şi după toate acestea, la câtva timp, Nuada a fost în stare, având ambele mâini, să participe la cea de a doua bătălie de la Mag Tured, unde, - ironia soartei - avea să-şi găsească sfârşitul. Am putea zice că a fost un soi de răzbunare a soartei, căci aşa se întâmplă când încerci să-ți depăşeşti propriile limite şi vrei să te întreci cu zeii.

Se întâmplă uneori ca inițiatul să-şi ucidă inițiatorul. De data aceasta a fost invers, căci maestrul a avut de învățat de la discipol.

Proteza făcută de Diancecht şi grefa realizată de Miach dovedesc faptul că aceşti oameni ajunseseră la un nivel de cunoştințe cel puțin egal cu cel atins de cei mai renumiți specialişti actuali.

Capitolul IX

FÂNTÂNA SĂNĂTĂȚII ŞI CUPTORUL ÎNVIERII

Iată deci cum se reîncălzeau răniții...

Trepanația lui Conchobar şi grefa mâinii lui Nuada sunt episoade clare şi precise. Nu există nici o scăpare. În ceea ce priveşte natura acestor operații, nu poate exista nici un dubiu. Tehnicile ce vor urma sunt însă mai puțin clare. Rezultatele sunt precis enunțate, în schimb, cum s-a ajuns la ele rămâne din păcate destul de confuz, lucru regretabil, căci două din cele cinci tehnici prezentate sunt încă nedescoperite de ştiința modernă, iar modalitatea de vindecare ține parcă de miraculos. Totul până într-o zi, când un savant le va da de cap şi atunci o să avem impresia că totul era atât de simplu, ca o joacă şi o să uităm toate

încercările, nemulțumirile şi clipele grele de incertitudine, sau de speranță, care sunt inevitabile cercetării.

Pomăda solară

În timpul luptelor pe care Cuchulan le-a purtat, de unul singur, contra duşmanilor, pentru asigurarea apărării unui vad de apă, îşi tămăduia rănile cu o pomadă extrem de bună pe care o primise în dar de la taăl său, zeul Lug. Seara se ungea şi peste noapte, până şi cele mai profunde plăgi se cicatrizau.

Care să fi fost compoziția acestei pomezi? Mister. Până şi cei mai guralivi dintre fili nu i-au spus altfel decât unguent solar. Un pont şi atâta tot.

Nu ne-am mira ca acest remediu să se fi bazat pe energia solară, din moment ce Lug s-a folosit de această energie atât în ceea ce priveşte lancea, cât şi pietrele pe care le-a aruncat cu praştia sa. În schimb, nu avem nici cea mai vagă idee cu privire la modul în care a reuşit să capteze puterea vivifiantă a soarelui, pentru a o include în pomăda sa.

Ceaiurile medicinale

Tot Cuchulan, adevărat client al farmaciilor timpului său, lua pentru a se calma - avea un soi de crize febrile - o băutură preparată de druizi şi care producea somn.

Cum erau preparate aceste ceaiuri? Dacă ar fi să

ne gândim cam ce ar fi indicat pentru un acces febril produs de o criză nervoasă acută, am fi tentați să propunem un narcotic, antispastic şi regulator al circulației sanguine. În farmacopeea antică a celților exista o asemenea plantă, care întrunea toate aceste calități, în afara multor altora, fapt ce o făcea, pe bună dreptate să fie considerată un panaceu universal. Planta aceasta polivalentă era vâscul. Un ceai bun sau mai bine o esență de vâsc - această plantă sacră a strămoşilor noştri - băut cu plăcere sau cu forța de bietul bolnav, era în stare să scadă considerabil febra, să calmeze spasmele nervoase şi să provoace o stare de somnolență reparatorie. În cutiile din farmaciile celților ovați exista întotdeauna acest produs. Îl moşteniseră ei oare de la tuathani?

Atunci când Cuchulan s-a reîntors din Regatul morților, orbit de prezența reală sau imaginară a soției lui Manannan, Emer, soția sa legitimă căzu la pat. Între cei doi se aprinsese flacăra discordiei, aşa că lucrurile ar fi evoluat în rău, dacă ar fi să ținem seama şi de caracterul violent al fiului lui Lug. Au intervenit însă druizii, care le-au dat ambilor soți să bea poțiunea uitării. Acest drog ar fi putut fi un fel de tranchilizant sau euforizant, al cărui efect, atunci când era băut regulat şi repetat, avea o durată suficientă în timp pentru a permite marelui luptător să-şi uite orgoliul de războinic şi ranchiuna față de Emer. Adăugați la acest tratament câteva picături de esență de iasomie sau de țelină, afrodisiace capabile să-l rearunce pe Cuchulan în patul lui Emer şi renghiul e ca şi făcut.

Să nu insistăm însă, - ca să nu fim agățați de

brigada mondenă, - pentru incitare la consumul de droguri - şi să trecem la un procedeu de vindecare mult mai savant.

Fântâna sănătăţii

Să ne întoarcem la faimoasa luptă de la Mag Tured, fără de care nu am fi reuşit niciodată să ne apropiem atât de mult de natura şi adâncimea cunoştinţelor presupuşilor zei ai mitologiei celtice.

Să vedem acum cu ce se ocupa în timpul luptelor statul major al corpului sanitar al tuathanilor.

Citâm în continuare din epopeea irlandeză a lui Dottin:

„Iată acum în ce fel se readuceau la temperatura normală cei ucişi, pentru a-şi reveni la viaţă. Diancecht, cei doi fii ai săi Octriuil şi Miach şi fiica sa Airmed rosteau o incantaţie magică, deasupra fântânii sănătăţii, apoi aruncau în fântână luptătorii ucişi, care înviau în apa miraculoasă. Răniţii se însănătoşeau datorită incantaţiilor celor patru medici adunaţi în jurul fântânii.

Poetul mai spune că fomorii, nemulţumiţi, au trimis spioni să repereze această fântână miraculoasă. Cel care o descoperi fu Octriallach, fiul regelui fomorilor.

Acesta a spus fomorilor să ia fiecare câte o piatră din râul Droweset şi să o pună peste fântâna sănătăţii, aflată pe câmpia Abia, la vest de Mag Tured şi la nord de lacul Arboch. Toţi puseră peste fântână câte o pia-

tră. Această grămadă de pietre avea să se cheme movila lui Octriallach. Fântâna avea să poarte un alt nume: lacul ierburilor, pentru că Diancecht a sădit câte un fir din fiecare iarbă ce creştea în Irlanda".

Ne cam îndoim de rapiditatea cu care se vindecau cei aruncați în fântâna sănătății şi punem acest fapt sub semnul unei exagerări poetice: poate nu am greşi dacă ne-am gândi la un fel de tratament hidroterapeutic (s-a dovedit existența unui număr de izvoare cu calități indiscutabile de cicatrizare şi revigorare). Este ştiut de asemenea că atât medicna populară, cât şi cea ştiințifică, acceptă tratamentele homeopatice.

În plus de asta s-ar mai fi putut adăuga tratamentului, un magnetism curativ radiant, produs de cei patru medici, prezenți în permanență în jurul fântânii şi care, pentru a asigura emisiunea fluidului magnetic, se concentrau prin intermediul unei incantații a cărei linie melodică şi armonică bine studiată, ar fi putut crea vibrații active, dând în plus şi un magnetism fonic.

Cum de ajunseseră oare să practice Diancecht şi acoliții săi acest mod de vindecare, total diferit de practicile Ordinului medicilor, cunoscută fiind profunda aversiune a acestora față de toți cei care practicau o medicină paralelă, motiv pentru care erau înlăturați cu oroare, ca nişte monştri blamați?

Nu e mai puțin adevărat însă că acțiunea combinată a acestor diverse procedee ale medicinii nonconformiste, dădea rezultate atât de spectaculoase, încât fomorii au fost nevoiți să trimită un comando care să distrugă fântâna sănătății, acoperind-o cu pietre.

Cuptorul învierii

Şi mai de neînţeles rămâne pentru noi cuptorul învierii. Evoluţia ştiinţei ne va permite în viitor, nouă, sau poate copiilor noştri să înţelegem despre ce era vorba. Pe moment este un mister de nepătruns.

În culegerea de texte *Mabinogion,* din care am mai analizat până acum câteva fragmente, ni se povesteşte despre gigantul Bendiget Vran, care a debarcat în Irlanda, venind din Marea Britanie, în fruntea unei armate de războinici britanici, pentru a-şi salva sora, Branwenn, maltratată şi batjocorită de soţul său, irlandezul Matholwch.

Acesta din urmă avea un soi de cuptor miraculos în care vâra răzoinicii răniţi mortal. În ziua următoare, aceştia erau scoşi de acolo tămăduiţi şi buni de luptă.

Pentru ca operaţia să-i reuşească era însă nevoie ca muribunzii să mai aibă totuşi capul pe umeri. Încă o ciudăţenie mai era şi aceea că o dată restabiliţi, aceştia rămâneau muţi.

Pentru a distruge acest cuptor blestemat care refăcea în fiecare zi efectivele armatei lui Matholwch, a fost nevoie de sacrificiul unui camarad al lui Bendiget Vran.

Acesta, cu toate că nu era rănit, se aruncă în cuptorul miraculos şi se umflă într-un asemenea hal, încât ciudatul aparat se sparse în patru bucăţi, provocând totodată moartea celtului kamikaze.

„Este science-fiction" - veţi zice.

Aparent da, pentru că până acum nici un savant nu a reuşit să realizeze o asemenea maşinărie. Acum

un secol, sau chiar şi mai puțin, grefarea mâinii lui Nuada ar fi fost considerată tot science-fiction şi iată că astăzi, această operație s-a realizat în condiții aproape identice.

Pe de altă parte, fântâna sănătății pare a se încadra în domeniul posibilului. De ce atunci cuptorul învierii ar fi o elucubrație fantezistă, un soi de farsă, cu care tradiția celtică nu prea ne-a obişnuit?

Nimic nu ne dă dreptul să considerăm episodul cuptorului ca pe o glumă, sau o posibilă invenție a unei minți prea bogate, dar nu tocmai sănătoase, menită să ne înşele sau să ne înveselească şi plasată între atâtea realizări respectabile, redescoperite astăzi.

În această poveste ne scapă un detaliu. E vorba de sacrificiul celui care, aruncându-se în cuptor, s-a umflat îngrozitor, provocând explozia cuptorului. Nu am auzit până acum de o asemenea forță de dilatare a corpului uman. Metalele da, sub efectul căldurii se dilată, dar țesuturile organice, niciodată. Este vorba de o modificare ciudată, realizată grație cunoştințelor şi posibilităților lamaşilor, care prin practici şi tehnici Toumo, pot produce nu dilatația corpului, ci o propagare de energie.

Pentru cei ce nu cunosc practicile yoga, Toumo reprezintă realizarea unei radiații termice neobişnuite pentru corpul omenesc. Lamaşii sunt capabili, prin concentrare interioară, să emane o căldură atât de mare, încât picăturile de apă cu care sunt stropiți pe umeri, se evaporă în câteva clipe. Un lama ce practică Tuomo, dacă se aşează pe zăpadă, emană o căldură atât de mare încât zăpada se topeşte pe o rază de 10,

20, până la 50 de metri în jurul său, în funcţie de puterea artei sale.

Acest gen de dilataţie termică o fi reuşit să realizeze camaradul gigantului? Acest lucru ne determină să admitem ipoteza, din păcate nedemonstrabilă, căa avut loc de fapt o operaţie inversă, poate contra unei congelări puternice. Nu ar fi fost vorba deci de un cuptor, ci de un cogelator. Degajarea unei călduri puternice ar fi dereglat funcţionarea congelatorului, ducând în final la explozia sa şi moartea sinucigaşului.

Descoperirile ce se vor face, vor duce oare la confirmarea sau infirmarea ipotezei? Dar, indiferent ce se va dovedi, de ce oare răniţii pe care cuptorul îi salva de la moarte îşi pierdeau graiul la sfârşitul tratamentului? Ce explicaţie s-ar mai putea da acestui fapt?

Dacă ar fi vorba de o pierdere totală de voce, datorată îngheţării, aceşti oameni ar fi fost totuşi capabili să vorbească, cu o voce stinsă. Ar fi putut fi posibil ca datorită frigului, sau a oricărei alte acţiuni datorate cuptorului învierii să fi apărut efecte de blocare ale funcţionării unor celule ale centrului vorbirii din creier?

O să încheiem, lăsând fără explicaţie toate aceste întrebări legate de cuptorul de neînţeles, care provoca atâta teamă trupelor inamice, încât un voluntar s-a oferit să se sacrifice pentru a-l scoate din funcţiune. Sacrificiul a fost însă inutil, pentru că, dacă ar fi să credem cele scrise în Mobinogion, până

la urmă Bendiget Vran nu rezolvă nimic, ba mai mult, îşi pierdu chiar viața în bătălia finală.

Capitolul X

ZĂMISLIRILE NEPRIHĂNITE

Fata luă o gură de apă din fântână...

În raporturile intime cu femeile, Cuchulan se comporta cât se poate de normal. Să ne amintim de modalitatea, am putea-o caracteriza necavalerească, în care a abuzat de Aife, ca represalii, după ce a înfrânt-o în luptă. În procedura sa nu s-a strecurat nimic anormal şi chit că era vorba de un fiu de zeu, el s-a purtat cel mult ca un răcan într-o țară cucerită. Cu toate că era fiul lui Lug, să nu uităm că avea şi o moştenire pământeană, motiv pentru care se folosea de atributele sale masculine, ca ori ce mascul hărăzit să populeze planeta, fie el animal sau om.

Manierele sale nu trădau nimic din originea sa divină sau a unor ființe extraterestre. Fomorii de pildă,

acei giganți a căror origine rămâne învăluită în mister, dar cu un aspect şi cunoştințe care trădeau originea lor diferită, aveau cu totul alt comportament în asemenea situații.

D'Arbois de Jubainville în *Ciclul mitologic irlandez,* relatează modul în care a fost conceput Bress, fiul lui Elatha, el însuşi fiu de rege şi viitor rege al fomorilor. Cunoaştem deja că Bress va deveni general, apoi rege interimar al Tuatha de Danannilor, înlocuindu-1 pe Nuada, care era mutilat.

Influența fluidului

Scena are loc pe o plajă, la malul mării; Elatha, fiul regelui fomorilor a sosit din mare, într-o ambarcațiune (am mai făcut aluzie la submersibilele folosite de acest marinar fomor). Eri, aflată pe țărm a fost uluită şi încântată de costumul de aur, în care era îmbrăcat prințul.

A fost de ajuns această încântare şi uluială, pentru ca Bress să fie conceput, fără a mai fi nevoie de alte ritualuri.

Este un procedeu clasic, folosit de extraterestrii şi pe care îl întâlnim descris în diferite alte mitologii şi tradiții antice. În acest mod au fost concepuți de pildă Krishna, hindusul şi câteva personaje biblice. Zeus, regele zeilor greci, căruia i se dusese buhul ca afemeiat, proceda frecvent în acest mod. Nu acelaşi lucru se întâmpla cu Gabriel, extraterestrul care a trăit în perioada dintre Biblie şi Noul Testament şi care

atunci când a aflat că Maria este însărcinată i-a dat o aură uluitoare şi a urmat partenogeneza, care a fost proslăvită timp de două milenii sub numele de Misterul încarnării. Aceste acuplări supranaturale au avut loc fără nici un fel de contact carnal, şi la fel cum Maria a fost proslăvită, rămânând neprihănită cu toate că era însărcinată, la fel s-au petrecut lucrurile şi cu Eri, care a fost sedusă de strălucirea fomorului Elatha.

Brinsley Le Poer Trench prezintă în lucrarea sa *Poporul din cer* o explicaţie tentantă a acestui soi de zămisliri fără raport fizic. El găseşte explicaţia prin punerea în contact a câmpurilor magnetice ale seducătorului şi ale sedusei. Aceste câmpuri magnetice sunt opuse, pozitiv sau negativ, contactul fără atingere precedând concepţia partenogenetică. Această teorie care nu a putut fi încă nici confirmată, dar nici infirmată, rămâne în continuare valabilă, în domeniul abstract.

Inseminarea pe cale bucală

Tot zeii tuathani mai practicau o modalitate de zămislire, printr-un procedeu mult mai concret, dar la fel de departe de practicile tradiţionale, pe care l-am numi inseminare artificială pe cale bucală.

Am aflat de existenţa acestui procedeu de la unul din filii care a cântat istoria raselor ce s-au succedat în Irlanda, începând de la popoarele primitive şi până la gali, procedeu aplicat şi lui însuşi.

Din acelaşi *Ciclu mitologic irlandez* al lui d'Arbois

de Jubainville aflăm că filul Tuan Mac Cairill avea pretenția să fie considerat singurul supraviețuitor al partholonienilor, scăpat din masacrul bacteriologic produs de fomori. (Se poate înțelege din aceasta că este descendentul acestui supraviețuitor, sau poate mai exact, al clanului supraviețuitor).

El a fost pe rând cerb, mistreț, vultur de mare şi şoim, iar dacă ar fi să facem corelația între aceste animale şi ocupația avută, ar fi putut fi: maquisard în pădure, muncitor, vânător şi pescar.

Mama sa, nevasta lui Cairill, a prins şi a mâncat un somon. Fără alte precedente, ea rămase însărcinată şi după nouă luni îl născu pe Tuan Mac Cairill, altfel spus, Tuan fiul lui Cairill, la fel cum Isus avea să fie fiul lui Iosif. Acest episod este creația poetică a filului. Tradiția ne dă însă o cazuistică mult mai netă şi mai probabilă:

Cităm din *Druizii* de F. Leroux:

„... Find Choen, fiica lui Cathbad şi nevasta lui Amairgen, nu putea avea copii. Ea întâlni un druid, care îi spuse:

- Dacă mă vei recompensa, vei putea să-i dăruieşti un fiu lui Amairgen.

- Dacă vei putea face asta, vei fi răsplătit.

- Vino mâine, la fântână, îi spuse druidul şi eu te voi însoți.

A doua zi dimineață, cei doi se întâlniră la fântână şi druidul îi spuse:

- Spală-te cu apa aceasta şi vei da naştere unui fiu. Nici un copil nu va fi mai respectat de locuitorii din Connaught, ca fiul tău.

Tânăra luă o gură de apă din fântână. O dată cu apa băută înghiţi şi un vierme, care ajunse în mâna embrionului care exista în sânul femeii. Viermele îi găuri mâna şi îl consumă..."

Nu vom comenta aceste ultime cuvinte ale druidului, privitoare la mâna găurită a campionului ce urma să se nască. Nu acesta este subiectul urmărit. Deocamdată nu ne interesează decât forma de concepere, care este extrem de ciudată, din moment ce înghiţirea unui vierme avea să genereze o sarcină. Acest mod de concepere era cât se poate de benefic, atât pentru zei, cât şi pentru tuathani, căci acest copil, astfel conceput, care ar fi fost fiul prezumtiv al lui Amairgen, şeful spiritual al galilor, ar fi devenit duşmanul declarat al locuitorilor din Connaught, la rândul lor duşmani ai tuathanilor. Divide şi vei stăpâni!

Citatul de mai sus este dovada că zeii, în scopuri proprii, pentru a-şi întări puterea, se folosesc de intermediari, cum era de pildă acest druid anonim, care a folosit-o pe Find Choen pentru a o însămânţa artificial, pe cale bucală. Operaţiunea a fost premeditată şi avea ca scop naşterea în sânul comunităţii prezenţilor adversari, a unui duşman al vechilor rivali.

Cât despre vierme, filul care a relatat episodul a folosit un termen care i-a venit mai la îndemână, neştiind cum să se exprime faţă de acest caz, de neînţeles pentru el. De altfel, vom avea ocazia să asistăm la o operaţie analogă, unde locul viermelui va fi luat de o musculiţă. Acest lucru denotă că este prea puţin im-

portantă natura germenilor, din moment ce este oricum prezentă în băutura femeilor.

Nici această poțiune nu reprezintă mare importanță, căci în unele cazuri era vorba de apă din fântână, în altele de vin.

Un fenomen asemănător avea să-i dea naştere lui Cuchulan. Mama sa se numea Derdere. Ea era sora, sau fiica lui Conchobar şi participa la un banchet dat în onoarea fratelui sau tatălui ei. Datoria ei era să conducă carul. De ea s-a apropiat zeul Lug. Tânăra bău vin dintr-o cupă aflată înaintea ei, fără să observe o musculiță, pe care a înghițit-o o dată cu vinul. Aceasta va duce la naşterea lui Cuchulan, recunoscut ca fiu, de zeul Lug.

Este cât se poate de clar că aceşti presupuşi zei făceau uz de un procedeu discret, care nu le întina renumele, nici lor, nici femeii alese drept complice involuntară la experiențele de obținere de mutanți, pe de o parte ai rasei umane, pe de altă parte ai zeilor. Cuchulan avea să fie un specimen tipic.

Aplicații asupra şeptelului

Modalitatea aceasta de multiplicare nu era aplicată doar femeilor, ci şi animalelor, cum ar fi fost cele două vaci menționate în *Cei doi porcheri,* extras din *Druizii şi zeii animalieri* de d'Arbois de Tubainville:

„Profeția se realiză. În dimineața următoare, Tummuc (un vierme) fu băut de vaca lui Fiachna. În

aceeaşi zi, Chuinniuc (alt vierme) fu băut de vaca lui Medb".

Prin aceste două însămânțări artificiale a două vaci, realizate pe care bucală de indivizi capabili să se deplaseze în submersibile, tancuri, avioane, vor lua naştere cei mai faimoşi tauri din istoria Irlandei: Find, adică alb, taurul campion al lui Fiachna şi Dub, adică negru, taurul campion al lui Medb.

Pare nedemn, dar deținătorii secretului însămânțării artificiale, pe cale bucală, utilizau fie animale, fie ființe umane, fără a face o prea mare distincție. Poate că aveau dreptate, dar faptul în sine are darul să ne şocheze.

S-ar impune o remarcă înşelătoare. Pentru noi, noțiunea de divinitate implică drept corolar, înțelegerea, bunătatea şi dragostea. Din moment ce zeii sau adepții lor însămânțau vacile, motivul nu putea fi decât unul singur: obținerea de viței de calitate superioară. Ar fi putut fi vorba de o ameliorare a şeptelului, utilă tuturor, şi în special zeilor.

În mod similar, practicând acelaşi spor demografic şi cu femeile terestre, apăreau mutanți ce aveau să devină cei mai buni agenți ai imperialismului lor colonial din Irlanda. În concluzie, în loc de înțelegere, bunătate şi dragoste, pretinşii zei au dat dovadă de un egoism josnic, dar bine calculat, fără cea mai mică umbră de generozitate, calitate care s-ar părea că nu este prezentă decât la simpli pământeni.

În cazul în care am fi fost tentați să îi admirăm pe aceşti zei, această constatare penibilă ar avea darul să ne răcească şi să ne tempereze entuziasmul. De alt-

fel, interesul nostru a fost cel de a ne păstra calmul în faţa demonstraţiilor ştiinţifice ale acestor fiinţe. Însămânţarea artificială este de acum bine cunoscută şi utilizată curent, dar modalitatea de realizare implică o tehnică în care, fie că e vorba de animale, fie de oameni, nu este suprimat genitorul natural, dar acesta a acceptat deliberat realizarea artificială a însămânţării, graţie puterii funcţiilor lui. Acest lucru nu implică inconveniente grave. Toate eventualele efecte ce ar putea apare ca urmare a modificărilor legilor naturale, vor avea cândva plata lor, adesea extrem de scumpă. Este clar că procedeele folosite de zei erau net superioare şi poate tocmai de aceea ne sunt de neînţeles. Cum de ajungeau „seminţele" înghiţite să nimerească exact locul de nidare? Cu ce erau protejate, pentru a rezista temperaturii lichidelor în care erau amestecate? Cum de puteau rezista la acţiunea sucului gastric şi altor umori interne, cu care ajungeau în contact? Cum era posibil ca cromozomii paterni (dacă o fi fost vorba de aşa ceva) să se impună celor materni? Căci atât Find şi Dub, cei doi tauri peste limita pământeană, cât şi Cuchulan, care era un super-man, difereau atât prin forţă, talie dar şi prin mici detalii, cum ar fi de pildă cele şapte degete pe care le avea la mâini şi la picioare.

Tăcerea necunoaşterii răspunde singură la toate aceste întrebări. Este normal poate ca ştiinţa zeilor să o depăşească pe a noastră şi totuşi, atunci, de ce aceşti zei se comportau ca oameni?

PARTEA A PATRA

PRIVIND CUM TRĂIESC ZEII

Capitolul XI

REGATUL MORȚILOR

Nemuritorii te invită...

Unde se găsea acest regat şi în ce consta el? Tradiția ne spune că este locul unde cei plecați dintre cei vii rămân câteva zile. Care dintre muritori aveau însă acces în acest straniu regat?

Lucrul pare cu atât mai imprecis, căci un asemenea regat ar fi trebuit să fie condus de un suveran nemuritor, dar care să fi provenit la rândul său dintre cei care au părăsit lumea celor vii. Regatul despre care vorbim a fost însă condus, rând pe rând de Conan, Elatha, Lyr şi Manannan.

Toți erau fomori. Lucru cel puțin ciudat.

Să fi fost vorba de o altă planetă, unde fomorii să se fi retras după înfrângerea lor de către tuathani?

O planetă sau alt ceva, un fel de arest, unde erau trimişi deviaţioniştii, din moment ce Torinizul era ocupat în continuare de ei?

O dată cu dispariţia din Irlanda şi din celelalte ţări celtice a fomorilor şi a tuthanilor, Regatul morţilor a reprezentat o regiune necunoscută şi inaccesibilă fiinţelor umane, un loc de retragere al celor ce părăsesc Pământul. Pe de altă parte, a părăsi Pământul era similar cu a muri, sau a pleca dintre cei vii.

De-a lungul timpului această concepţie s-a înrădăcinat. Celţii, popor extrem de imaginativ, au ţesut în jurul acestui fapt original o serie de legende şi astfel, planeta în care s-ar fi refugiat fomorii ar fi devenit Regatul morţilor. În tradiţia celtică apare însă o contradicţie, pentru că ei considerau că acest domeniu al celor trecuţi în nefiinţă era condus de o divinitate eternă, pe care bretonii o numeau *Ankou tad Anken hag an Ankoun,* adică Ankou, tatăl Durerii şi al Uitării.

Cu toate că, în spiritul popular, şederea dincolo căpăta acest aspect, chiar şi după dispariţia zeilor şi giganţilor ce locuiseră Pământul, filii şi barzii au cântat şi au transcris în continuare folclorul primordial, care astfel a rămas nealterat, în ceea ce priveşte misterele nerezolvate ale trecutului.

Un regat al morţilor unde se trăia bine

Descrierile făcute Regatului morţilor de către poeţii celţi nu fac nici o aluzie la o eventuală dificultate

de a trăi aici, cei prezenți pe acest tărâm dorindu-şi, din contră, să rămână într-a asemenea Thebaidă cât mai mult.

Analizând textele cu care ne-am obişnuit deja, găsim trimiteri cât se poate de exacte, capabile să ne dea o idee asupra a ce putea să însemne o şedere pe aceste tărâmuri.

Redăm în continuare un citat din *Ciclul mitologic irlandez* al lui d'Arbois de Jubainville:

„Fomorii dispăruseră definitiv. Ei părăsiseră Irlanda şi se reîntorseseră în țara lor misterioasă, de dincolo de ocean, în care sufletele morților se reîncarnează în alt trup. Aici era rege zeul Tethra".

Iată deci că în regatul în care adevăratul suveran era Ankon, apare un nou monah fomor.

Afirmația aceasta ne face să ne gândim la o eventuală juxtapunere între două teme, sau între două concepții diferite, cu privire la locul în care se retrăgeau cei ce părăseau Pământul. Să fie vorba oare de alt loc? Să fi ajuns în altă parte?

Însuşi filul care ne poartă pe aceste tărâmuri simte parcă că ceva nu e în regulă. Poate din cauza aceasta a dat alte înfățişări celor care păşesc în acest loc misterios. Ce contează un cap în plus sau în minus!

A fost făcută o singură precizare, demnă de luat în seamă: regiunea de care vorbim se găseşte dincolo de ocean. Dincolo de ocean se află însă America. Strămoşii noştri îndepărtați ştiau însă de existența acestui tărâm, iar Cristofor Columb, deschizătorul uşilor deschise, nu a făcut decât să descopere un continent frumos şi generos, care nu fusese niciodată pier-

dut, decât cel mult de mediteraneeni, marii ignoranți în ale geografiei, căci celții şi scandinavii ştiau că el există.

Iar dacă tărâmul de dincolo de ocean nu ar fi fost America, apar două ipoteze:

- ori că filul face aluzie la pământul misterios din nord-vest, de unde venise armata tuathană;

- ori că de fapt este vorba de o altă planetă din univers, spre care se ajunge pe deasupra oceanului. Simplă precauție tehnică, la care se recurge şi astăzi, atunci când se lansează rachetele cosmice sau sateliții, pentru a preîntâmpina o eventuală cădere, ce ar atrage după sine un accident grav.

Să reluăm însă interpretarea textelor tradiționale. O femeie tânără şi frumoasă, mesageră a morții, îi conducea pe cei plecați dintre cei vii, seduşi de frumusețea sa irezistibilă, în țara de dincolo. Ea se adresă lui Conle, fiul lui Conn, regele absolut al Irlandei:

„ Nemuritorii te invită. Vei fi unul dintre eroii poporului din Tethra. Vei fi tot timpul alături de strămoşii tăi, care te cunosc şi te iubesc.

Şi Conn, regele Irlandei, privi cu lacrimi în ochi cum fiul său se arunca în barca de sticlă, cu care frumoasa străină avea să îl conducă... Tatăl îi conduse din priviri pe cei ce se îndepărtau, până când nu îi mai văzu. Fiul său nu avea să mai revină. Nu ştia nimeni unde plecase."

Prezența acestei solii pline de grație şi ispită este departe de ritualul obişnuit al morții, cât despre barca de sticlă, aceasta ne face să ne înfundăm într-o totală incertitudine. Să fi fost vorba de un aparat translucid,

asemănător farfuriilor zburătoare? Să ne amintim că regele Conn l-a pierdut din vedere după câteva momente. Este greu de înțeles, dacă ar fi să ne gândim la o barcă ce navighează pe mare. Timpul scurt se potriveşte perfect evoluției unui O.Z.N. Imprecizia descrierilor poetice, făcută aparatelor folosite de predecesorii galilor din Irlanda, demonstrează o fantezie de neimaginat.

De pildă în textele vechi, apropierea fomorilor este asemuită cu un stol de păsări negre: corbi sau ciori extrem de mari, ce pot simboliza avioane sau rachete, în vreme ce apropierea zeilor este comparată cu evoluția grațioasă a cocorilor (să fi fost vorba de farfurii zburătoare?). Toate aceste evoluții au un numitor comun: vântul. Acest cuvânt ne sugerează un amestec de viteză cu aer comprimat, fapt ce ne permite să rectificăm indicațiile din text, înlocuind verbul *a călări* prin noțiunea *maşină* sau *aparat,* în felul acesta apropiindu-ne de semnificația cuvântului *vânt.*

Să ne întoarcem la faimosul Regat al morților, care în realitate ar fi putut fi o altă planetă. Iată în continuare un pasaj din *Epopeea irlandeză* a lui Dottin, în care ni se povesteşte călătoria lui Brann, însoțit de o femeie, care i-a vorbit mult pentru a-l convinge să o însoțească în Regatul morților, de unde sosise ea.

„Era o insulă îndepărtată. De jur împrejur străluceau cai de mare, ce se luau la întrecere cu valurile înspumate. Insula era susținută de patru picioare. Era mai mare încântarea. Pe întinderea mare a câmpiei se antrenau armate...

Veselia este ceva normal aici. Se aude în permanență muzică, din câmpie, până la norii de argint...

Nu există nici supărare, nici doliu, nici morți, nici boli şi nici slăbiciuni. Acesta este semnul lui Emain. Rar îți este dat să vezi o asemenea minunăție...

Acesta este tărâmul belşugului, peste care plouă cu pietre ale dragonului şi cu cristale, unde marea aruncă pe țărm, o dată cu valurile sale, fire de cristal din mantia sa...

Carele de aur se îndreaptă spre soare, după ce au străbătut câmpiile mării. Sunt o adevărată încântare carele perfecte de argint şi de bronz.

Rămâi în extaz în fața mării cu o mie de fețe, care ba se apropie, ba se depărtează şi unde sunt mii de femei de toate culorile, scăldate în apa limpede a mării...

Acesta este motivul fericirii, al sănătății şi al râsetelor care răsună peste pământ; este o țară liniştită tot timpul anului, în care bucuria nu se termină nicicând.

Porneşte deci la drum, peste marea cea limpede şi încearcă să ajungi la tărâmul femeilor".

Iată o descriere încântătoare, care ne umple de melancolie, făcând să pălească Câmpiile Elizee ale greco- latinilor. Este ceva ce nu se compară nici cu viața de apoi a creştinilor, unde aveai două posibilități, fie să fii trimis repejor să te perpelească domnul Satan, sau, dacă te-ai fi dovedit a fi fost un bun credincios, aveai dreptul să te plictiseşti pentru eternitate, înălțând imnuri de slavă, chiar dacă cântai fals,

Domnului cu aureolă şi aripioare, aşezat comod pe un norişor.

Să fim serioşi. Acest Regat al morților este prezentat ca fiind o insulă. Ce altceva seamănă mai bine cu o insulă decât o planetă pierdută într-un ocean interstelar? În acest regat apare marea în care zburdă cai de mare şi câmpiile traversate de vehicule de aur, argint şi bronz.

În plus regatul mai este numit şi *țara femeilor,* ceea ce este mult mai tentant decât *pământul oamenilor* al lui Saint Exupery. Ne este greu să admitem că într-un veritabil Regat al morților, cei plecați dintre cei vii, obişnuiți în epoca respectivă să pună femeile pe planul al doilea, ar fi acceptat să le cedeze locul. Mai de grabă ne-am găsi în cu totul alt loc decât Pământul, unde vizitatorii ar fi obligați să se conformeze altor uzanțe.

Cât despre marea din jurul insulei, - de câte ori nu ați fost martorii comparațiilor dintre spațiile interstelare şi ocean? Iar cei ce le străbat nu sunt numiți astronauți, iar vehiculele lor astronave?

Buna dispoziție, veselia, sănătatea, absența doliului şi a morților, ce par a fi condiția existenței acestui regat, ne fac să ne gândim totuşi la o viață reală, în care sensul existenței este dat de crearea unui climat agreabil. O viață a bucuriei psihice, în care răsună muzica şi poți contempla femei divers colorate. Nu este oare o lume destul de asemănătoare celei pe care o trăim, dar mult mai reală, mai palpabilă şi materială?

N-am fi tentați să credem că am dori să trăim în acest Regat al morților?

Să nu trecem cu vederea un mic detaliu, cu

privire la noțiunea relativă a timpului. Această noțiune este extrem de diferită în funcție de unitatea de măsură, cea terestră sau cea extraterestră.

Acest timp care stabileşte matematic succesiunea orelor şi alternanța zilelor şi a nopților, îşi pierde ori ce semnificație în timpul călătoriilor întreprinse de eroii noştri.

Călătoria lui Brann pe tărâmurile încântătoare, descrise anterior, nu ar părea să aibă o durată prea lungă. Poate doar câteva săptămâni. Dar, dacă ar fi să se întoarcă de unde a plecat, s-ar scurge poate ani, sau chiar un secol. Ca dovadă, cităm comentariul din *Zeii şi eroii celților,* făcut de M.L. Sjoestedt, cu privire la acest subiect:

„Aşa s-a întâmplat şi cu Brann şi camarazii săi. Atunci când, după şederea în Insula fericirii au vrut, cuprinşi de nostalgie, să revadă ținuturile natale, gazdele au avut grijă să îi avertizeze să aibă multă grijă atunci când vor debarca pe Pământ. Întorşi acasă, ei îi întrebară pe irlandezii ieşiți în cale, dacă îşi amintesc de Brann Mac Feball.

„Nu cunoaştem pe nimeni cu acest nume, spuseră aceştia, dar în poveştile vechi se vorbeşte despre un oarecare Brann".

Unul dintre camarazii lui Brann nu a rezistat tentației de a atinge pământul natal. A fost însă suficientă o simplă atingere şi acesta s-a prefăcut în cenuşă...

Sunt de făcut două remarci:

1) Atât pentru noi, cât şi pentru Brann, călătoria a avut o durată medie. Faptul că irlandezii cu care a

vorbit la întoarcere îşi aminteau doar ca de un erou de legendă de un oarecare Brann, la fel cum noi am putea povesti de regele Gradlon, suveranul oraşului Ys, sau de regele Arthur, demonstrează un mare decalaj în timp, între cei cu care se vorbea şi eroii noştri reveniți pe Pământ;

2) Ieşirea din nava în care s-a efectuat zborul i-a pus în mare pericol. A fost vorba oare de o decompresiune prea rapidă, sau poate de o criză psihică fatală, resimțită cu ocazia realizării trecerii timpului?

Şi într-un caz şi în altul, ne-am găsi în fața unei reacții periculoase, generate de schimbarea unui mod de existență. Acelaşi lucru s-ar întâmpla probabil în ipoteza unei călătorii pe o altă planetă, total diferită de a noastră, din punct de vedere al condițiilor de presiune, greutate şi timp relativ.

Să nu uităm că scufundătorii au nevoie de o perioadă de timp de readaptare, fără de care s-ar expune la grave accidente, la fel ca şi cosmonauții, care revenind doar de pe Lună, un fel de periferie a Pământului, rămân pentru un timp în capsula revenită pe Pământ, înainte de a-şi relua viața obişnuită.

Este cazul lui Oshin Mac Fin, mai cunoscut sub numele de Ossian, care întors dintr-o călătorie fantastică, a suferit o serie de necazuri similare. Şi lui i s-a recomandat să nu pună piciorul pe Pământ, fapt pentru care a aşteptat un timp, înainte de a reveni pe plaiurile Irlandei. Precauțiunea înțeleaptă s-a dovedit însă insuficientă, pentru că eroul, fiind în floarea vârstei a îmbătrânit brusc. Este drept că şederea sa în Insulele fericirii fusese mai lungă decât cea a lui Brann.

Această relativitate temporală poate avea mai multe cauze: viteza navei, distanța față de Soare a planetei vizitate sau variația duratei relative a timpului, în funcție de această distanță. Poate doar Albert Einstein ne-ar putea scoate din încurcătură. Tot ce ne rămâne de făcut este să subliniem acest fenomen şi să tragem nişte concluzii, dependente de durata rămânerii în cosmos, sau pe o altă planetă.

Pe de altă parte, călătoria lui Cuchulan în Regatul morților, ținând cont de tot ce a văzut şi a făcut, pare mult mai lungă decât cea a lui Brann şi cu toate acestea se zice că a durat doar trei zile terestre, aceleaşi trei zile cât a durat *mica moarte* a lui Moise şi a lui Isus, descrisă de Lopsang Rampa.

Nu se poate crede că Cuchulan nu a făcut această călătorie fantastică. Şi el a fost invitat de o femeie misterioasă, Liban. Aceasta l-a dus cu ea, la început, pe Loeg, conducătorul carului eroului nostru. La întoarcere, Loeg era atât de entuziasmat de această călătorie încât îl făcu şi pe fiul lui Lug să plece la rândul său în țara descrisă. Aici el se îndrăgosti de Fand, soția lui Manannan, cu care a venit pe Pământ (s-ar putea să fi fost vorba doar de o simplă obsesie), făcând-o geloasă pe Emer, soția sa legitimă, fapt ce a impus tratarea sa cu poțiunea uitării.

Să reținem faptul că locul unde a călătorit campionul, purta acelaşi nume de *Pământ al femeilor,* la fel ca şi în cazul lui Brann. Este interesant de remarcat schimbarea de rol, pe Pământ femeile având un rol secundar, în timpul epopeei terestre a tuathanilor, în vreme ce pe durata călătoriei, sau pe o altă planetă,

acestea trec pe primul plan. Aşa ar fi stat lucrurile pe *Pământul femeilor.*

Regatul morților este însă numit şi altfel, cu denumiri unele mai ispititoare decât altele. Câteva dintre acestea le găsim în *Ciclul mitologic irlandez* al lui d'Arbois de Jubainville, care specifică însă că singurii admişi pe aceste tărâmuri sunt cei plecați dintre cei vii: *Insulele fericirii, Tir beo* - adică *Tărâmul vieții, Mag Mor* - adică *Marea câmpie, Mag meld* - adică *Câmpia încântătoare,* la care se poate adăuga denumirea necitată în această lucrare de *Tir na Nog* adică *Tărâmul tinereții.*

În comparație cu filii irlandezi, Dante cu a sa *Divina Commedia* este un mic copil, descrierile sale fiind plate şi lipsite de savoare, comparativ cu descrierea călătoriilor pe care eroii noştri le-au făcut în Regatul morților.

Să nu credem însă că această noțiune ambiguă de sejur în țara morților, prezentat atât de idilic, reprezintă o exclusivitate în tradiția galilor. Întâlnim lucruri similare la britanici. Să încercăm o interpretare a cântecului breton al *fraților de lapte,* cules de Hersart de la Villemarque în lucrarea sa *Barzaz Breiz.* Acest cântec armorican se referă la acelaşi lucru, prezentând caracteristici identice, e drept, mai puțin detaliat şi într-o manieră mai puțin lirică decât poemele galice. Cântul povesteşte periplul unui tânăr care şi-a pierdut viața şi care a pornit în căutarea *sorei sale de lapte,* căreia i-a jurat dragoste şi fidelitate. El a luat-o pe fată pe cal, alături de el şi a galopat, evident peste întinderea mării, până a ajuns într-un loc încântător, care nu era altceva decât regatul morților.

„... Se treziră pe o insulă, unde o mulţime deslănţuită dansa. Tineri şi tinere se ţineau de mână şi dănţuiau. De jur împrejur erau pomi încărcaţi cu roade, iar în spate, soarele strălucea deasupra munţilor. Undeva, susura o fântână limpede. Cei ce beau din apa ei, reînviau".

Şi în cazul de faţă, acest paradis se găseşte pe o insulă, ca şi la gali; putem crede deci că este vorba tot de o planetă aflată undeva, în univers.

Şi aici este bucurie, râs şi dans. Şi aici este prezent soarele. În nici o altă tradiţie în care ni se vorbeşte despre sălaşul morţilor nu apare soarele, iar realitatea tangibilă şi materială nu este în armonie cu cei plecaţi dintre cei vii, trecuţi în general de cealaltă parte a senzorialului. Şi aici apare o juxtapunere între concepţia existenţialistă *post mortem,* tradusă prin doctrina reîncarnării şi prezenţa unei fântâni, care readuce la viaţă pe cei ce beau această apă vie.

În ambele tradiţii celtice, atât în cea galică cât şi în cea britanică ne aflăm în faţa aceleiaşi anomalii: descrierea acestui sălaş al celor plecaţi dintre cei vii pare aceeaşi cu planeta pe care s-au retras fomorii, atunci când au părăsit Terra.

Dar pentru a ajunge pe aceste tărâmuri a fost nevoie de vehicule extraordinare, capabile să străbată marea cu viteze de neimaginat pentru nişte simpli cai, atelaje sau corăbii, existente în acea epocă şi chiar pentru tehnicile actuale.

Capitolul XII

CUM SE PURTAU FEMEILE FAȚĂ DE ZEI ŞI FAȚĂ DE MURITORII DE RÂND

Din tradiția celtică nu lipsesc femeile. Ceea ce este de mirare (căci în antichitatea altor popoare nu li se permitea să joace, decât cu mici excepții, un rol prea imnportant), este faptul că încă din epoca tuathană şi chiar dinaintea acesteia, femeilor li s-a recunoscut personalitatea, bucurându-se de drepturi şi îndatoriri. Ele nu erau chiar egale cu bărbații şi pare normal să fi fost aşa, din moment ce la epoca respectivă lucrurile erau judecate la modul agresiv, dar se poate vorbi de o oarecare complementaritate de relații. Ele aveau rolul lor bine delimitat în societate şi chiar dacă acesta era de cele mai multe ori total diferit de cel al bărbaților, asta nu însemna că nu erau integrate în societate şi nu se bucurau de o oarecare influență.

Atunci când neamul Tuatha de Danann, cu statul lui major pogorât din ceruri căuta să se impună în zonele celtice deja populate, sau pe cale de a fi populate, aşa cum se întâmpla în Irlanda, femeile au fost prezentate de-a lungul tuturor tradițiilor, atât în cele galice, cât şi în cele britanice, prezentând o categorisire în trei direcții principale, cu toate interferențele pe care le atrage după sine o asemenea împărțeală ce urmează cursul evenimentelor.

Fecioara şi femeia măritată

Cea mai mare parte a femeilor se încadrau în categoria femeilor obişnuite.

Tinerele, ca şi tinerii, se bucurau de aceleaşi drepturi în societate.

Dacă de cele mai multe ori ele rămâneau în casa părintească, ocupându-se de treburi domestice, aceasta era dorința lor, pentru ca alături de mamele sau servitoarele casei, care brodau sau țeseau, învățau menajul, încât într-o zi puteau prelua conducerea căminului. Mai existau în afara acestora şi aceasta nu şoca pe nimeni, fete de tip derder, care îşi alegeau o meserie de loc uşoară, de a conduce carele de luptă ale nobililor războinici, ce trebuiau să aibă mâinile libere, pentru a putea mânui armele.

Şi în echipa lui Diancecht, ce reprezenta statul major al corpului sanitar al tuathanilor, întâlnim o femeie medic.

Evident, marea majoritate a fetelor erau desti-

nate să ajungă soții şi mame. Iată cum se desfăşura căsătoria: în cel mai simplu mod. Pretendentul îi făcea curte alesei sale, sau, mai corect spus, aceasta avea dreptul să-l aleagă pe cel dorit, dintre toți cei care îi făceau curte. Gând cei doi se puneau de acord, urma cererea în căsătorie. Şi aceasta era cât se poate de simplă, fără proceduri complicate sau ambasade diplomatice. Tânărul se adresa direct tatălui fetei, cerându-i mâna acesteia.

Nimeni nu se arăta surprins, din moment ce pretendentul fusese văzut făcând curte fetei. În această situație tatăl fetei se putea comporta în două moduri:

Să accepte, şi în acest caz tânărul urma să îşi petreacă noaptea alături de fată, într-o cameră anume. A doua zi urmau să sosească părinții, prietenii şi cunoscuții şi să înceapă petrecerea, care ținea câteva zile. Cei doi deveneau astfel soț şi soție, fără alte demersuri legale sau religioase.

În al doilea caz, care era cel mai frecvent, tatăl fetei se opunea căsătoriei. Pretendentul se retrăgea politicos, dar revenea însoțit de camarazii săi, lua cu asalt casa şi răpea fata. Aşa a făcut şi Cuchulan când a răpit-o pe Elmer, pe care o curtase cu asiduitate şi cu care, după cum ştim, în ceasurile de taină, vorbea în limba dananneană. S-ar putea ca aceste răpiri să nu fi fost decât simple înscenări ce făceau parte din ceremonialul de nuntă, pentru că, la scurt timp după aceste evenimente, tatăl fetei se întreținea amical cu ginerele. Dacă am fi bârfitori, am insinua că acest procedeu ar fi avut drept scop evitarea cheltuielilor pe care le impuneau marile ceremonii matrimoniale.

Ori ce ar fi fost, trebuie să recunoaştem că simularea răpirii a rămas în tradiția multor religii celtice; chiar în secolul nostru, la țăranii bretoni din Briere (Loire-Atlantique) soțul şi prietenii acestuia simulau asediul casei tinerei, trăgând focuri de armă.

Să nu credeți însă că extrema simplitate a acestor căsătorii o punea pe tânără la dispoziția totală a soțului ei. Reguli foarte stricte, având ca miză averea şi proprietățile, apărau relațiile conjugale.

Pe timpul lui Partholon, se povesteşte cum s-au certat doi frați. Fratele mai mare dorea să se căsătorească cu sora sa (fapt ce dovedeşte că în acele timpuri incestul nu era interzis). Conform legilor timpului el trebuia să plătească femeii, în bani sau în natură, o sumă din care aceasta dădea jumătate şefului familiei sale, iar cealaltă jumătate îi rămânea ei. În cazul nostru, tatăl ne mai existând, dreptul de şef al familiei revenea pretendentului, care recupera astfel jumătate din suma oferită. Fratele mai mic se revoltase, pretinzând că el este în drept să încaseze jumătatea sumei, pe motiv că fratele mai mare era pe post de pretendent la însurătoare, în acest caz calitatea de şef al familiei revenindu-i de drept lui.

Să-i lăsăm însă pe cei doi frați, deveniți duşmani în urma acestui litigiu ciudat şi să ne întoarcem la soție, care în urma măritişului, pornea la drum cu o avere personală reprezentând jumătate din suma plătită de pretendent. Acest drept reprezenta o clauză tradițională şi fundamentală a dreptului celtic, menținându-se la toate popoarele ce au aparținut acestei rase.

În Bretania de pildă, ducii suverani atribuiau soțiilor lor o dotă personală, reprezentată prin jumătate din oraşul Guérade, cu toate afacerile aferente. Dacă soțul murea înaintea soției sale, aceasta îi moştenea şi partea sa, avere ce reprezenta cea mai mare feudă a ducatului.

Până la punerea în aplicare a Codului napoleonian şi chiar mult timp după, țărăncile bretone spuneau atunci când se refereau la bunurile lor: „pământurile noastre" şi „pământurile mele", făcând referire strictă la ce aduseseră ele comunității, prin căsătorie.

Bărbatul respecta cutuma şi se ferea să se pretindă proprietar absolut al bunurilor femeii sale, chiar dacă el era cel care le apăra şi le muncea.

O altă caracteristică a acestei societăți antice este cea legată de virginitatea femeii, ce nu părea să aibă importanța pe care a dobândit-o ulterior. Creştinismul a fost cel care a introdus noțiunea de păcat trupesc. Astfel, tânăra însărcinată, care urma să se căsătorească cu un alt bărbat decât tatăl viitorului ei copil, se chinuia să vomite, până când reuşea să avorteze, lucru care ar reprezenta o manevră inversă a însămânțării artificiale, pe care bucală.

Este evident faptul că oamenii acelor timpuri considerau femeia ca pe o principală genitoare şi păstrătoare a rasei.

Ca urmare, înainte sau după căsătorie, prea puțin conta, scopul principal era ca ea să zămislească copii. Cea care îşi impunea să vomite, nu dădea dovadă de mare seriozitate, părând să nu ia în consi-

derare nici faptele trecute, nici pe cele prezente. Ceea ce prima pentru ea era golirea, fapt ce îi permitea să-i ofere viitorului soț un teren, dacă nu nou, cel puțin apt să-i primească sămânța, putând astfel ca urmaşii să se bucure de a fi recunoscuți.

Aceste concepții sunt cel puțin şocante, dacă le comparăm cu credințele creştine, implantate inclusiv celților, în Evul Mediu. Nu putem face nimic în acest sens şi ne mulțumim doar să jalonăm situația existentă în epoca dananneană, care se va explica ulterior, atunci când vom studia mentalitatea deosebită a tuathanilor şi a zeilor, sau a presupuşilor zei.

„Vrăjitoarele"

Utilizăm acest termen contra voinței noastre, ştiut fiind că simpla sa enunțare provoacă azi un complex de tare psihice şi morale, de răutate, cruzime şi impostură. Astfel este caracterizată în secolul XX persoana cu asemenea preocupări. Dar dacă au existat vrăjitoare ale răului de ce nu ar fi fost posibil şi contrariul lor, adică vrăjitoare ale binelui? În cele ce urmează ne vom ocupa doar de acestea. Având calități magnetice, aceste vindecătoare se foloseau în lupta lor contra bolilor, de fluidul lor, de undele curative emise de anumite corpuri, sau de simplul lor efect. În ciuda binefacerilor pe care le-au adus umanității, erau considerate totuşi „vrăjitoare", dar care îşi concentraseră puterea şi ştiința, încă de la început, spre pozitiv, spre

lucruri bune, aşa cum celelalte se concentrau în a face doar rău.

Neîncrezător sau chiar terorizat în adâncul ființei sale, omul puternic al secolului XX se preface că nu crede în aceste forțe şi ştiințe care trădează anormalul. Toată lumea se declară sceptică, în afara legiuitorului şi a juriştilor, care au inclus în codul penal un articol ce prevede amenzi şi alte pedepse, ce pot fi aplicate persoanelor care au efectuat practici vrăjitoreşti contra ființelor umane sau a animalelor. Contrar acestui lucru, nu se prevede nimic, nici recompense, nici decorații, pentru cei ce prin practici analoage, răspândesc în jurul lor binele. Mai mult, aceştia din urmă pot fi chemați în judecată şi tribunalul, în ciuda celor mai probatoare şi elogioase mărturii, îi poate condamna la amenzi astronomice. Este probabil o poliță mai veche, bazată pe invidia de care au dat dovadă în Evul Mediu tămăduiții conformişti şi clerici ce nu puteau admite ca un simplu laic să poată desăvârşi miracole, pe care ei nu le puteau face, în ciuda pretinsei lor ştiințe şi a sanctității lor.

De aceea ne displace profund acest termen, pe care l-am preluat doar pentru că traducătorii şi cercetătorii tradiției celtice l-au folosit în operele lor. Preferăm însă, în ciuda respectului pe care îl purtăm savanților ce au utilizat totuşi acest termen, să îl înlocuim cu un altul, mai puțin peiorativ şi insultător, de origine bretonă, ce desemnează de fapt aceleaşi persoane. Acest cuvânt este Korrigan (la plural Korriganed), care în traducere etimologică înseamnă *micuță magiciană albă;* albul se referă la culoarea straielor albe

de lână, pe care le purtau aceste femei, cât şi la puritatea intenţiilor lor. Adevăratele Korriganede nu-şi polarizau munca extra-normală nici pozitivând-o, nici negativând-o. Ele acţionau prin telepatie, vizionare, percepţia curenţilor, cufundare în memoria universală şi dedublarea fiinţei, toate acestea fiind practici pe cât de negate, pe atât de utilizate în anumite circumstanţe, de serviciile speciale şi secrete ale marilor naţiuni. De pildă cei ce prezintă proprietăţi telepatice sunt utilizaţi pentru a intra în legătură, pe calea gândurilor, cu membrii echipajelor de pe submersibilele care au pierdut legăturile radio. Cei care au capacitatea de dedublare sunt rugaţi să se preteze, graţie talentului lor, la acţiuni de spionaj, fiind extrem de siguri şi de discreţi, atâta timp cât nu pot fi nici văzuţi şi nici înţeleşi de persoane neavizate. Korriganed-ele noastre ocupau un loc respectat printre femeile tradiţiei celtice, fie ele galice sau britanice. Multe dintre ele deţineau chiar poziţii de frunte în Gestele tuathane.

În ajunul celei de a doua bătălii de la Mag Tured, Lug, care în campania lui Dagda trecea în revistă diferitele servicii ale armatei invadatoare, nu a uitat prezenţa Korriganede-lor.

Cităm din *Epopeea irlandeză* a lui Dottin:

„Şi voi, Buchulle şi Dianann, zise Lug celor două vrăjitoare, de ce fapte măreţe sunteţi capabile în această bătălie?

- Nu e greu, spuseră ele, o să vrăjim arborii, pietrele şi pământul, încât duşmanilor o să li se pară că au de-a face cu o trupă înarmată şi o să-i derutăm complet, umplându-i de oroare şi neîncredere..."

O perfectă lucrare de sugestie, de fapt, o halucinație în masă. Dervişii şi fakirii folosesc frecvent acest procedeu, ajungând la rezultate excelente.

Cuchulan, pentru a-şi perfecționa măiestria în arta luptei, a fost trimis în Alba (Marea Britanie) la Korrigan Scazarc'h. Această bătrână l-a instruit nu în a lovi şi a para loviturile, ci i-a împărtăşit vicleniile şi şiretlicurile de care trebuie să faci uz pentru a putea învinge un adversar puternic: fascinația privirii, mimicile de intimidare, gesturile amenințătoare, fentele, ce fac adversarul să fie neatent măcar pentru o clipă, suficient pentru a-i aplica lovitura decisivă. De aceste tehnici şi nu de forță a făcut uz în lupta cu Aife, pe care după aceea a posedat-o cu forța, cum de altfel a violat-o şi pe fiica lui Scazarc'h, ceea ce dovedeşte că Korriganed-ele nu erau toate urâte sau bătrâne. A fi Korrigan nu însemna că nu puteai avea şi „sex-appeal"!

Scazarc'h era deci mai cu seamă o bună psiholoagă, învățându-l pe fiul lui Lug să-şi domine adversarul nu prin mijloace neloiale sau mijloace extra-normale, cât prin procedee naturale, aproape de neînvins, pentru că produceau reflexe de apărare sau de prudență, care puneau adversarul în poziții de inferioritate sau incomode, în timpul luptei.

Cuchulan, cu puțin înainte de a muri, a întâlnit în drumul său, patru asemenea femei, care frigeau un câine. Eroului i se prezisese că va fi în pericol dacă va întâlni aşa ceva. În plus, printr-un tabu, i se interzisese să mănânce carne de câine, pentru că în numele său apărea silaba „cu", care semnifica cuvân-

tul câine . El îşi va sfida destinul, căci va opri carul, va intra în vorbă cu Korriganed-ele şi va accepta invitația lor de a mânca o bucată de friptură de câine.

În realitate Korriganed-ele nu i-au făcut nimic rău. Prevenite intuitiv, prin cufundarea în memoria universală, pentru care trecutul şi viitorul nu reprezintă decât prezentul, ele s-au aşezat exact la locul pe unde campionul urma să treacă şi au fript un câine din care, în mod normal, omul nostru nu trebuia să mănânce. El a fost cel care şi-a polarizat în mod negativ destinul, oprindu-se, vorbind cu femeile şi acceptând să ia parte la masa lor. Dacă nu s-ar fi oprit, nu ar fi coborât din car şi şi-ar fi continuat drumul, în loc să mănânce cu Korriganed-ele din carnea interzisă, ar fi avut parte, poate, de un alt destin. Dar îi sunase ceasul, aşa că a înțeles sensul acestei înscenări, căreia Korriganed-ele nu i-au aplicat nici o putere malefică. El a bravat şi restul a urmat de la sine.

Dacă printr-un horoscop conceput în mod serios vi se va anunța că pe data de 10 mai, de pildă, veți fi în pericol de moarte, doar dacă atingeți pedala de accelerație a maşinii dumneavoastră, puteți fi sigur că nu vi se va întâmpla nimic neplăcut, dacă veți circula toată ziua pe jos. Din contră, dacă veți conduce maşina în forță, veți fi în pericol de a vă accidenta grav. Astrologul nu are puterea să intervină.

La fel s-a întâmplat şi cu Korriganed-ele ce se înfruptau din câine. Ele n-au făcut decât să joace rolul

1) În bretona modernă, Ki = câine.

în care fuseseră distribuite. Asta e tot. Cassandra, troiana, plângea amarnic profețind nenorocirea, dar nu întreprindea nici o manevră malefică contra Troiei.

Dacă Priam i-ar fi restituit-o cu onestitate încornoratului Menelaus pe frumoasa Elena, oraşul nu ar fi fost niciodată luat cu asalt prin calul de lemn al lui Ulise şi nu ar fi cunoscut furia adversarilor victorioşi. Rolul Cassandrei este neutru. Reaua voință a troienilor a polarizat negativ soarta cetății lor. La fel se pune problema şi cu Korriganed-ele din tradiția celtică. Rolul lor este neutru. Dacă s-ar fi ținut cont de avertismentul lor, ar fi fost cu atât mai bine, dacă nu, cu atât mai rău. Iată de ce oamenii acelor vremi respectau aceste femei, iar dacă apărea şi un amestec de teamă, acest lucru nu se datora atât Korriganei cât certitudinii resimțite confuz, de a-i fi interpretat bine prevestirile, proasta lor interpretare putând duce la catastrofe.

Evident, condiția primordială este de a acorda încredere Korrigan-ei şi prevestirilor sale, cât şi de a ştii să le interpretezi cu inteligență. Aceasta nu lipsea oamenilor de atunci şi aveau dreptate când considerau că arta Korriganed-elor se baza pe forțe cu atât mai sigure, cu cât scăpau deformărilor datorate materiei, totul gravitând în domeniul psihicului şi al metafizicului.

Femeile extraterestre

Dacă Korriganed-ele din tradiția celtică nu sunt decât câteva, în schimb femeile extraterestre sunt

aproape în număr egal cu cele terestre. Pentru a ne convinge este suficient să ne reamintim de descrierea din *Regatul morților* în care Brann se minunează de mulțimea de femei divers colorate, care se zbenguiau la malul mării. Judecând după persoanele importante pe care le luăm ca exemplu, se constată că femeile extraterestre diferă de cele terestre prin trei aspecte de bază:

1) totala lor independență față de bărbați, fie ei chiar şi soții lor;

2) prin imoraliate;

3) prin supremația de care dau dovadă în diferite domenii, intelectuale sau spirituale.

Mergând mai departe şi considerând că femeile celte se bucurau în acea perioadă îndepărtată de cea mai mare libertate din lume, evident temperată de obligațiile şi complementaritatea cu bărbații, acest lucru este floare la ureche față de libertățile permise femeilor extraterestre.

Ele se vânturau, fără nici o grijă față de cei din casă şi familie. Se urcau în car şi porneau, ca şi femeile moderne de azi (e drept, nu toate) care se urcă în maşină şi pornesc unde au chef. Domnul extraterestru nu părea câtuşi de puțin supărat. El părea însă parcă mai puțin agitat decât femeia sa. Un adevărat cuplu de film american sau de comedie muzicală. Ai fi tentat să crezi chiar că bărbatul nu trăia în acelaşi plan cu femeia sa, ceea ce ar părea a fi ideal; ne gândim dacă nu cumva regula de conviețuire a extraterestrilor nu ar fi fost cumva matriarhatul.

Femeile acestea, fecioare sau femei măritate (nu

se precizează), soseau pe planeta noastră, pentru a incita bărbații să le urmeze pe tărâmul fericirii şi al încântării. Cea care l-a invitat pe Conle să o urmeze, nu a avut nici o jenă în gesturile şi promisiunile ei cu care l-a ademenit pe prinț.

A mai existat, se zice, o femeie de o rară frumusețe care l-a invitat pe Cuchulan să viziteze Regatul morților. În fine, femeia care l-a ademenit pe Brann s-a purtat ca o adevărată patroană de bordel, ispitindu-l pe bărbat cu descrieri încântătoare şi sugestive. Credem că ce s-a întâplat între Cuchulan şi zeița Badb, în acea zi memorabilă, în locul numit: noroiul de nesuportat, ar fi fost dificil să mai continue, altfel, zeiță sau nezeiță, este greu de crezut că Badb să fi rezistat tentației şi să nu fremete la gândul de a se mai întâlni cu campionul, aşa cum, pudic, ne spune filul.

Acelaşi Cuchulan, aflat de astă dată în Regatul morților, o curtează pe Fand, lucrurile mergând destul de departe. Imoralul problemei apare în ideea că Emer, soția lui Cuchulan, îl aşteaptă pe acesta pe Pământ, iar scena erotică dintre Fand şi Cuchulan are loc la reşedința lui Manannan, soțul lui Fand.

Să nu ne simțim însă complexați de faptul că extraterestrele din tradiția celtică sunt nişte fetițe zănatice. Dacă Biblia, fidelă misoginiei fundamentale şi ereditare evreeşti nu ne prezintă decât bărbați extratereştrii (unii bărbați din Constantinopol ar putea fi de acord), mitologia greco-latină restabileşte echilibrul. Evident, înțeleapta Pallas-Athena şi pudica Diana par două surori obişnuite. În schimb celelalte divinități feminine sunt destul de rele de muscă.

Junona, Venus şi multe alte locuitoare din Olimp sau din altă parte nu sunt, la drept vorbind, exemple de virtute sau modele de fidelitate.

Nu ne rămâne decât să concluzionăm că lucrurile se împart în două: moralei, pudorii şi fidelităţii îi revine o parte substanţială, iar pentru imoralitate, ca să nu spunem altfel, ce rămâne.

Pentru extratereştrii, poate mai mult pentru femei decât pentru bărbaţi, invitaţiile ostentative, flirtul şi acuplările au aproape aceeaşi importanţă ca băutul, mâncatul şi dormitul. Sunt funcţii naturale.

Din moment ce există farmec, atracţie şi simţuri, trebuie să profităm de ele. La aceste fiinţe nu exista noţiunea de iubire sfântă, sau acel caracter semi-religios al actului sexual.

Femeile extraterestre denotă o viaţă intelectuală mai avansată decât a bărbaţilor. Regatul morţilor de pildă îi este descris lui Brann de o poetesă. Femeile sosite pe Pământ şi care incită bărbaţii tineri (de preferinţă) să le urmeze în sejururi de plăceri, au o exprimare căutată, mărturie a unei formaţii şi culturi net superioare celor a femeilor pământene, din acea epocă.

Bărbaţii au alte preocupări. Ei au datoria să guverneze, să conducă, să se dueleze, să lovească cu lancea sau cu ghioaga, sau să folosească arme ştiinţifice. Femeilor le este destinată gândirea, limbajul ales, poezia şi artele. Nu ne dovedim oare prea generoşi dându-le bărbaţilor sarcina să guverneze? Ideal ar fi ca ei să fie doar buni executanţi ai ordinelor ce decurg din gândirea femeilor. Cele care preluau

vizitatorii masculi, prezentându-le probleme spirituale, nu erau oare tot femei? De fapt, inițierea de la ele ni se trage. Cu ocazia şederii alături de Fand, Cuchulan a suferit unele transformări profunde ce s-au manifestat la întoarcerea sa pe Pământ. De unde inițial era un bun luptător, cu o forță de invidiat, inițierea la care a fost supus, l-a făcut duşman al violenței, schimbare ce în final i-a cauzat moartea.

Acest studiu rapid şi din păcate incomplet, făcut asupra femeilor extraterestre, prezente în tradiția celtică, ne conduce la constatarea că de fapt comportarea obişnuită a acestora este total inversă cu a femeilor terestre. Aceste femei sunt extrem de libertine, imorale, impudice, instruite, capabile să facă o conversație spirituală, comparativ cu femeile celte ale timpului, la care pudoarea reprezenta o problemă de şarm; şi acestea erau instruite (una din problemele de superioritate ale rasei celte) dar fără a face caz de asta, fiind extrem de discrete; nu excelau insă în ceea ce priveşte spiritualitatea.

Cele mai avansate în materie sunt Korriganedele, dar care nu sunt inițiate, ci consacrate, în urma unui antrenament ce le-a dezvoltat facultățile psihice şi metafizice, nedepăşind domeniul experimental şi practic.

În acele sejururi nu existau boli, suferințe, supărări, ci o bucurie permanentă, o mulțumire, un *dolce vita,* în vreme ce planeta noastră era imperiul bolilor, al suferințelor, durerii, supărării, tristeții, doliului şi morții.

Denumirile ce au avut drept scop desemnarea

acestor sejururi atât de contradictorii sunt şi ele diametral opuse. Pământul este Regatul celor vii, dar trecerea noastră prin acest regat se desăvârşeşte obligatoriu prin plecarea dintre cei vii. Cealaltă reşedinţă, nedeterminată spaţial, este reprezentată de Regatul morţilor, iar trecerea noastră prin acest regat este desăvârşită prin revenirea la viaţă, dacă bem din apa fântânii fermecate.

Tradiţia celtică nu şi-a propus oare să ne facă să aflăm de existenţa acestei lumi paralele cu a noastră? Să existe oare o Anti-Terra, aşa cum există o Anti-Materie?

Existenţa acestei Anti-Terra a făcut obiectul de studiu al unui mare număr de cercetători şi scriitori. Ea ar explica dispariţiile de neînţeles ce au avut loc în zilele noastre, începând cu indivizi izolaţi, echipaje de nave şi avioane şi până la regimente întregi. Aceste aspecte le găsim semnalate în cartea lui Bergier *Extratereştrii în istorie.*

Dacă cercetările ne-au prezentat aceste două lumi paralele, tradiţia celtică ne-a furnizat coordonatele. De fapt, dacă ne gândim bine, oare nu în aceeaşi insulă numită *pământul femeilor,* iar alteori *insula lui Avalon* (insula merilor), Morgane, extraterestra din tradiţia britanică şi-a adus fratele, pe celebrul rege Arthur, căzut într-un somn letargic, ce ar fi putut fi la fel de bine şi hipnotic, fiind însoţită de *femeile mării,* considerate poate un soi de Korriganed-e maritime?

Capitolul XIII

FIZIOLOGIA ŞI PSIHOLOGIA ZEILOR

Fără a fi giganți ca fomorii, zeii pogorâți din cer erau înalți de statură.

Din tot statul major al tuathanilor, doar Dagda a lăsat în tradiție amintirea de a fi gras, fapt ce se poate explica fie, pe de o parte, datorită vârstei - căci era cel mai bătrân dintre toți - fie, pe de altă parte, poftei sale nestăpânite de cunoaştere, ce a devenit simbolul foamei.

Aveau şi o forță superioară ființelor terestre, incluzându-i în acestea şi pe giganți. Se deplasau repede şi erau capabili să facă salturi incredibile. Cuchulan, care era doar semi-zeu, moştenise această forță şi uşurință în a sări, de la tatăl său, zeul Lug. Nu vă amintiți de saltul pe care l-a făcut peste prăpastia ce îl

separa de Scazarc'h? Nu a reuşit el să treacă peste zidurile cetăţii, ca peste o simplă ştachetă?

Nu e nevoie să căutăm departe cauza acestei supleţi şi a puterii musculare anormale. Planeta de unde veneau aceşti zei era alta decât Pământul şi avea poate un volum superior Terrei, fapt ce atrăgea după sine o forţă de atracţie, ce implica o dezvoltare musculară superioară, pentru a te putea deplasa. Pe Pământ, unde forţa gravitaţională era redusă, aceste fiinţe beneficiau de o putere şi de o uşurinţă în mişcări, ce le permiteau să ţopăie ca nişte capre.

Printre altele, mâncau şi beau ca pământenii. Le plăceau petrecerile şi mâncau mâncare obişnuită, stropită din belşug cu bere, fapt ce nu dovedeşte tendinţe gastronomice prea rafinate.

Arta culinară nu era specialitatea lor şi nu excelau nici în alte arte. Dacă Dagda şi Lug erau excelenţi harpişti, trebuie să înţelegem din aceasta că erau doar buni executanţi, nu şi buni compozitori. Ei aveau îndemânare, nu şi inspiraţie şi cântau doar atunci când urmăreau un rezultat practic: să provoace râsul, plânsul sau somnul ascultătorilor, în scopul de a-i anihila. Poeţii lor, abili vorbitori şi versificatori, aveau un singur scop: să-i facă cunoscuţi. Ei nu făceau decât să le laude invincibilitatea şi să le batjocorească adversarii.

Erau violenţi, necontrolându-şi reflexele. Pentru o simplă rivalitate de metodă în îngrijirile date, Diancecht îşi ucide fără multă judecată fiul, sau pe primul său adjunct, Miach, ceea ce pare un procedeu nu tocmai normal.

În timpul celei de a doua bătălii de la Mag Tured,

un spion îl răneşte pe Gobniu. Acesta, fără să mai aştepte, îl dezarmează şi îl străpunge pe trădător, fără a încerca măcar să îl interogheze cu privire la planurile fomorilor. Gândirea şi viclenia nu se dovedesc a fi calităţile lor dominante. Lug şi-a ucis cu sânge rece, pe câmpul de luptă, propriul bunic, pe Balor şi a luptat în continuare, fără a părea câtuşi de puţin tulburat de acest paricid. E drept că dacă nu l-ar fi ucis, ar fi căzut poate el victimă. Ciudat spirit de familie, dar la război ca la război.

Cu femeile, domnii zei se comportau ca răcanii. Le înşfăcau, le violau, după care plecau cu inima curată. Atunci când o făceau premeditat, le dădeau să bea o băutură care conţinea virmele sau musculiţa, în fine, ceva neidentificat, ce urma să provoace însămânţarea artificială. Aşa a procedat Lug, însărcinând-o ştiinţific pe biata Derdera, cu viitorul său fiu, Cuchulan.

În gestele în care se vorbeşte despre zei şi colaboratorii lor am găsit această caracterizare a stării lor de spirit: *Oamenii au fost ucişi; femeile au fost luate; vacile au fost rechiziţionate.* Frumoasă mentalitate.

Din partea unor soldaţi pământeni, acest lucru ar părea normal, căci oamenii, lăsaţi liberi pe cărările războiului, nu aveau să devină niciodată sentimentali. De la zei însă avem alte pretenţii.

De fapt, aceşti zei se purtau ca o companie de mercenari într-o operaţiune în Katanga. Deşi îşi iubeau copiii (să ne amintim că Lug i-a venit în ajutor lui Cuchulan), impresia era că o făceau nu atât din dragoste părintească, cât din consideraţiuni tactice: copiii aceştia erau preţioşi, pentru că erau mutanţi,

fiind excelenți auxiliari, poate chiar succesori ai acțiunii de colonizare ce avea loc. Trebuia privit în viitor; calculul pare însă sordid.

Nici un pic de spiritualitate sau de sentiment religios. Nicăieri în tradiție nu apare nici o legătură între aceste ființe şi o divinitate. Niciodată o rugăminte făcută unei forțe superioare. O singură regulă domneşte şi în general este respectată drastic (excepție, reîmbarcarea galilor): respectarea cuvântului dat, dar şi acest lucru este făcut pentru a impune o reciprocitate şi nu pentru o virtute teologică.

Ni se poate riposta că noțiunea de divinitate şi de respect al legilor morale nu îşi are rostul, din moment ce ei înşişi sunt zei. Cui se găseşte în vârful Himalaiei, nici prin cap nu-i trece să privească în jos. Trebuie să recunoaştem că am cam început să ne îndoim de caracterul divin al acestor *conchistadori.* Este posibil ca galii să îi fi considerat zei, din simplul motiv că erau foarte puternici şi aveau arme, care lor li se păreau supranaturale. Acelaşi fenomen s-a produs în America de Sud cu spaniolii, pe care pieile roşii îi considerau *zei de fier,* pentru că purtau armuri. Aceştia însă erau doar simpli soldați ai Majestății Sale, pe cât de catolici pe atât de cruzi şi războinici, considerându-se copiii pierduți ai unei odisei fără întoarcere.

Există doar două diferențe între *zeii de fier* şi zeii din Dana: faptul că cei din urmă au coborât din cer, în vreme ce primii veneau din Spania şi faptul că armele celor din urmă erau efectiv perfecționate, din moment ce noi, care ne pretindem în culmea progresului, încă nu am reuşit să le redescoperim.

De fapt, Dagda, Lug, Gobniu, Diancecht şi toţi ceilalţi erau oameni de ştiinţă, tehnicieni de prim ordin şi savanţi de înaltă clasă. Poate că erau chiar abrutizaţi de atâta ştiinţă şi tehnică. Pentru ei, totul dispărea, când era vorba de cunoaştere şi eficienţă. Ei nu aveau ca scop al vieţii decât invenţiile lor. Ştiinţa îi secătuise din punct de vedere moral şi sentimental. Forţa lor umană, ca să nu zicem divină, era redusă aproape la stadiul de robotizare. Se mândreau faţă de ei înşişi cu nemurirea lor, care era însă relativă, dacă ne gândim la Nuada şi Miach. În realitate, temporalitatea specifică planetei lor era total diferită de cea a Terrei. În vreme ce pământenii aveau o moştenire de doar jumătate de secol, la epoca respectivă, ei erau înainte cu câteva secole de cultură. Dacă nu piereau accidental, sau în luptă, natura lor şi eficacitatea cu care acţiona medicina, le-ar fi permis o longevitate comparabilă unor personaje biblice, cum ar fi fost de pildă Matusalem, care a trăit 930 de ani, ceea ce, trebuie să recunoaştem, este o performanţă. Reversul medaliei constă tocmai în această certitudine a longivităţii, superioară adversarilor lor, care îi abrutiza, secătuindu-i ştiinţific şi făcându-i vulnerabili pe plan psihologic. Posibilităţile lor adaptative erau ca şi inexistente. Ei înaintau datorită forţei şi înarmării lor care îi apăra, dar erau ca nişte compresoare sau buldozere care evoluau irezistibil, dar care riscau să fie imobilizate, atunci când un adversar, inferior ca putere, dar mai viclean, le-ar fi pus în dificultate.

Este exact ceea ce au păţit zeii aceştia, coborâţi din cer, care suntem convinşi, nu erau decât simple

ființe sosite de pe o altă planetă, ce doreau să se impună prin forță şi ştiință. Totul a mers bine chiar şi atunci când s-au certat cu fomorii, care erau constituiți la fel ca şi ei, fiind poate chiar subordonații lor, şi chiar şi când s-au ciocnit de războinicii tereştrii, curajoşi, e drept, dar inferiori ca dotare militară şi putere musculară.

Schimbarea s-a produs însă atunci când au avut de-a face cu druizii, oameni aparent vulnerabili, neînarmați şi câtuşi de puțin violenți. Aceştia însă erau inteligenți, subtili şi extraordinar de bine înarmați psihologic şi parapsihologic.

Astfel fură învinşi extraterestrii!

Capitolul XIV

DRUIZII SALVATORI

Cine erau druizii? S-au spus atâtea prostii în legătură cu aceştia, încât este cazul să stabilim adevărul, o dată pentru totdeauna, scurt şi concis.

De reținut că nu erau preoți. Reprezentanții celți ai cultelor purtau numele de Gutuatrii. Societatea celtă era împărțită în trei clase: muncitorii, nobilii şi războinicii şi în fine înțelepții.

Clasa înțelepților, pe care o putem numi, *grosso modo,* a druizilor, avea la rândul ei trei ordine:

- Ovații, inițiați ai ştiințelor;

- Barzii, inițiați ai artelor şi în mod deosebit ai poeziei şi muzicii;

- Druizii propriu zişi, inițiați în studii superioare de psihologie, parapsihologie, psihism şi metapsihism. În plus erau jurişti, educatori şi parte dintre ei,

înainte de a deveni druizi, trecuseră prin celelalte două discipline, fapt ce le conferea o formație superioară, extrem de complexă.

Atragem atenția, să fie reținut faptul că toți ovații, barzii şi druizii erau inițiați, fiecare dintre ei având o contribuție particulară la cunoştințele pe care le dețineau, interpretarea lor având o orientare de un spiritualism transcendental ce domina ori ce alte preocupări.

Regula de bază a clasei din care făceau parte, le interzicea portul sau întrebuințarea armelor, druizii fiind liniştiți, dar având un extraordinar ascendent față de toți ceilalți membrii ai societății celte. Nimeni, nici cel mai faimos războinic şi nici chiar regele cel mai puternic nu ar fi îndrăznit să se opună unui ordin dat cu calmitate, sub formă de sfat, de un druid.

Ascendentul acesta de care se bucurau din timpuri străvechi ei reuşeau să îl impună chiar şi adversarilor poporului lor. Din acest motiv, ei nu ezitau să intre în rândul adversarilor, fiind apărați prin imunitatea sacră a mantiei lor albe de in, pentru a juca rolul de diplomați ai păcii.

Ştiința aceasta, cât şi ascendentul moral şi înțelepciunea, le dobândiseră în urma parcurgerii unor minuțioase studii scolastice, extrem de lungi, care se definitivau printr-o inițiere majoră într-un spiritualism adânc. Pitagora, care era un maestru al gândirii, nu ar fi stat pe gânduri să le devină elev. Însuşi Cezar, care în nici un caz nu putem afirma că îi iubea pe celți, le-a recunoscut druizilor valoarea indiscutabilă.

Forța enormă a acestor înțelepți, atât de puțin cunoscută astăzi, când în manualele de istorie nu li se consacră decât 2-3 rânduri, consta în cunoaşterea aprofundată a legilor naturii (inclusiv a naturii umane). Această stăpânire a legilor naturii le permitea să îi utilizeze efectele, sau să le modifice după plac. Să ne amintim de calmul cu care Amergen, printr-o simplă incantație şi acționarea fluidului său personal, a oprit furtuna artificială stârnită de tuathani, cu scopul de a scufunda flota galică. El a reuşit să rupă vraja şi a restabilit ordinea normală a apelor şi a vânturilor. Atunci când însă o furtună adevărată a amenințat flota galeză, el nu a mai putut interveni în fața dezlănțuirilor naturale, dar a putut totuşi să modifice efectele, salvând flota de la naufragiu, prin împingerea navelor în larg şi apoi acostarea lor în alt loc al insulei.

Grație acestor forțe şi a faptului că nimeni nu-i putea considera duşmani, ca urmare a non-violenței, druizii, imediat ce au venit în contact cu tuathanii, au putut circula liberi printre ei, dând sfaturi unora, îngrijindu-i pe alții, evident prin metode mult mai puțin savante decât cele practicate de discipolii lui Diancecht, dar în fond, la fel de eficace. Ei au fost cei ce l-au calmat pe Cuchulan, aflat în acea criză brutală de delir, cauzată de o febră puternică. Ei au restabilit ordinea în căsnicia lui, dându-i să bea, lui şi lui Emer, acea licoare a uitării, care ar fi putut la fel de bine să fie doar fixația unei cure hipnotice, în cursul căreia hipnotizatorul îi ordona subiectului să uite totul.

Dacă la început druizii îşi câştigaseră o mare considerație, cu timpul ei au dobândit un ascendent

real chiar asupra celor ce se proclamaseră zei. Dacă bietul popor celt, uluit de aceste fiinţe puternice şi atotcunoscătoare le conferise divinitatea, nu acelaşi lucru se întâmpla cu druizii, care nelăsându-se impresionaţi, în înţelepciunea lor nu credeau decât într-un singur zeu, necunoscut.

Ei înţeleseseră repede cine erau aceste fiinţe şi se comportau în consecinţă. Slăbiciunea acestor pretinşi zei consta în precaritatea psihologiei lor şi lipsa totală a antrenamentului lor psihic. Prin această breşă au pătruns druizii în lumea gândirii elementare a extratereştrilor, subjugându-i.

Acceptarea supremaţiei înţelepţilor celţi îi nemulţumea pe tuathani.

Ei îşi pierduseră rapid încrederea în ei şi în supremaţia materială pe care le-o dădea forţa herculeană şi utilizarea armelor lor ştiinţifice.

Prin simpla putere a fluidului său dominator, îmblânzitorul domină fiarele, a căror putere musculară este superioară lui, stăpânind doar din priviri forţa celor mai puternice fălci. Cu toate că este poate de zece ori mai slab decât fiecare dintre fiare, el reuşeşte să le domine, datorită superiorităţii sale psihice.

Acelaşi lucru s-a întâmplat între druizi şi extratereştrii; în asemenea măsură îi demoralizaseră, încât, înaintea ultimei lupte, îşi pierduseră pofta şi instinctul de a ataca, ajungând la convingerea că, chiar dacă ar fi învins, ar fi rămas tot supuşi înţelepţilor în straie albe, ajunşi stăpâni peste un domeniu din care ei nu cunoşteau nimic: domeniul spiritualităţii. Aceasta a

fost cauza pentru care, nefăcând uz de armele lor ştiinţifice, capitulară în faţa presiunii galice. Cedând Tara, prestigioasa cetate irlandeză, ei se retraseră şi se făcură invizibili, bând berea preparată în acest scop de Gobniu. Dar chiar şi aşa, rămaseră în continuare dominaţi de druizi.

În vreme ce galii sărbătoareau victoria, datorată în realitate puterii spirituale a înţelepţilor care îi descurajaseră profund pe extratereştri, pedestraşii tuathani se îndreptau spre bazele lor de debarcare.

Instalaţiile perfecţionate de campanie fură demontate sau nimicite în grabă şi grosul corpului de debarcare, sporit prin copiii născuţi în perioada de dominare dananneană a insulei, fu îmbarcat şi porniră cu toţii spre misteriosul pământ din nord-vest.

În fond, totul s-a desfăşurat frumos şi poate, atinşi de o bunăvoinţă necunoscută până atunci, iradiată poate şi de înălţarea morală a druizilor, statul major al extratereştrilor hotărî să nu părăsească ţinuturile, înainte de a le propune foştilor lor adversari, prietenia.

Într-o zi, când galii, sau cei mai învăţaţi dintre înţelepţii şi conducătorii lor se adunaseră şi conform obiceiurilor acestei rase vorbăreţe, ţineau discursuri şi profeţii, s-au pomenit că extratereştrii s-au întors. Sosiţi fără zgomot în astronavele lor, în mijlocul neatenţiei şi a gălăgiei generale, ei au coborât din aparatele lor strălucitoare. Tradiţia spune că ar fi fost învăluiţi într-o lumină puternică, de glorie şi apoteoză.

Unul dintre ei a declarat galilor stupefiaţi că vor

părăsi Irlanda, dar că nu o vor abandona pentru totdeauna. Este posibil să se mai întoarcă în vizită, discret şi fără nici un resentiment sau dorinţă de revanşă.

După încercarea neizbutită de colonizare a unei părţi din Terra, aceste fiinţe coborâte din cer s-ar reîntors pe planeta lor.

În acelaşi mod, devaşii hinduşi au revenit la ceruri, zeii greci în Olimp, îngerii biblici la curtea lui Iehova. Dar cu toţii, indiferent de tradiţie, revin când şi când pe Pământ. În timpul acestor treceri, foarte scurte de altfel, extratereştrii cu nume diverse, originari poate de pe planete diferite (este posibil şi chiar de crezut), împărtăşesc rapid ceva din ştiinţa lor, câtorva cercetători pământeni, sau lasă însărcinată o fecioară şi pornesc fără să mai aştepte, oferind cadou pământenilor un mutant, în general cu o talie superioară mediei, cu o inteligenţă transcendentă, ce va să devină un călăuzitor al oamenilor, sau un fondator de religii, lăsând peste secole amprenta unei combinaţii, între spiritul de sinteză al extratereştrilor şi irezistibilul elan spiritual al pământenilor.

Aşa a fost Krishna, Isus, Appolonius din Tyane, Mahomet etc.

În urma plecării pretinşilor zei nu ne-a rămas decât să cercetăm tradiţia celtică, pentru a încerca să descoperim care ar putea fi planeta mamă a acestor fiinţe, de unde au venit ele traversând cerul şi unde s-au înapoiat atunci când ne-au părăsit.

PARTEA A CINCEA

PORNIND ÎN CĂUTAREA PLANETEI MAMĂ

Capitolul XV

PRIN COSMOS ALĂTURI DE TALIESIN

Cunosc poveşti sosite din cer...
Taliesin

Am citat de multe ori numele Tuatha de Dannan, dar nu i-am explicat niciodată semnificaţia.

Am aşteptat să vină ora când am putea da cheia misterului privitor la planeta de unde ar fi sosit pretinşii zei. Tuatha de Dannan are semnificaţia de trib (sau clan) al zeului Dana. Despre clanuri sau triburi ştim câte ceva. Definindu-le după exemplele pământene, acestea cuprindeau populaţii indigene ale misteriosului tărâm din nord-vest, formate, educate şi antrenate de extratereştrii care poposiseră prima oară pe Pământ în acea zonă, cu mult înainte de colonizarea Irlandei şi a ţărilor celtice. Aceşti tuathani constituiau corpul expediţionar de pedeştrii, conduşi de statul ma-

jor celest. Zeul conducător, nu ne îndoim, a fost Dagda sau Dagde (etimologia Dag = bun, capabil; Da = zeu). Dagda era o ființă polivalentă, care datorită competențelor sale inepui-zabile, prin setea sa permanentă de cunoaştere, era cel mai indicat pentru a conduce eşalonul superior al expediției tuathane. Să nu uităm că acest nume Tuatha de Danann le-a fost atribuit de către gali, ceea ce explică de ce şeful lor a fost considerat rege. Mai rămâne Dana, pe care o găsim prezentă în tradiție, încă de la începutul epopeei.

Dana şi-a chemat fiii: Dagda, Diancecht, Lug, Gobniu, Ogme şi ceilalți şi le-a spus să coboare pe Terra, unde domnea dezordinea.

Datorită acestei dezordini, ființele din țara de la nord-vest i-au trimis pe fomori în Irlanda, pe post de santinele, ca să vegheze asupra celor ce se petrec în Europa.

Dacă fiii lui Dana trebuiau să coboare pe Terra pentru a restabili ordinea, este indiscutabil că ei locuiau pe o altă planetă.

Această planetă era Dana. În mod curent se vorbeşte despre o țară, un continent sau o lume, ca despre o persoană. Nu se spune de pildă: „Franța trăieşte vremuri grele" sau „Europa veghează pentru salvarea civilizației"?

Vorbind despre cosmonauții americani debarcați pe Lună nu s-a spus „Terra şi-a trimis fiii să pună piciorul pe Lună"?

În aşteptarea confirmării acestei ipoteze, lucru care sperăm că nu se va lăsa prea mult aşteptat, considerăm că Dana era planeta de unde au venit ex-

tratereştrii pentru a conduce tuathanii, pentru a pedepsi fomorii rebeli şi a-şi întinde posesiunile asupra ţărilor celte. Unde o fi fost însă situată această planetă?

O vom repera prin deducţie, parcurgând poemele lui Taliesin.

Acest bard s-a născut în Marea Britanie, dar ca mulţi alţi contemporani ai săi din secolul V-VI, a navetat între pământul său natal şi Armorica, unde, datorită barbariei feroce a saxonilor invadatori, emigrase un mare număr de bretoni.

După cunoştinţele noastre a fost unul dintre cei mai mari barzi ai ramurii britanice.

Citindu-i poemele, devenim atenţi la declaraţiile sale peremtorii (căci Taliesin nu e un poet romantic) care par să se lege, ca tenderul de locomotivă, de documantarea noastră de până acum.

Acest bard, care în plus era şi druid (el o recunoaşte într-unul din poemele sale) avea să ne lumineze calea cosmică ce avea să ne conducă drept la Dana.

Pentru început redăm un fragment din *Misterele lumii* în care ni se reaminteşte promisiunea de prietenie făcută de extratereştrii în momentul plecării lor:

Omul din mulţime nu îşi va da seama
Vinovat este cel care prin fapte diverse
Şi-a pierdut ţara celestă şi prietenia adevărată.

Prin acest pasaj din *Conjuraţia ostilă* intrăm direct în problemă.

Atunci când ți se împărtăşeşte magnifica ştiință a astrelor, poți cunoaşte tot ce este deasupra.

Iar în cele ce urmează, paşii ne poartă în Regatul morților, citat şi de tradiția galică.

„Amvonul meu este la caer sidhi, unde nimeni nu
suferă şi nu îmbătrâneşte.
Manawydd şi Pryderi l-au cunoscut bine.
El este înconjurat de trei cercuri de foc.
Zidurile cetății sunt scăldate de apele oceanului
Acolo susură o fântână, al cărei nectar
Este mai dulce decât vinul alb."

(Cele trei predici ale lui Taliesin).

Şi în fine, în *Predica lui Koridwen* apare declarația definitivă:

„Stăpână a puterii aerului ascultă-mi vrerile
cele mai aprinse...
Se spune că sunt un inițiat al Curții lui Don."

Numele galic de Dana, în bretona literară este tot Dana, iar în galeză ia forma de Don. Taliesin se declară deci a fi fost inițiat la curtea lui Dana.

Aici survine o adnotare făcută de J. Markhale cu privire la un pasaj din *Marii barzi galezi.* El pune degetul pe rană, dar cercetările sale, neavând aceeaşi orientare cu ale noastre, nu simte esențialul.

lată adnotarea:

„Este un joc de cuvinte: Llys Don semnifică Curtea lui Don, dar desemnează de asemenea *Constelația Cassiopeea".*

Am aflat deci ceea ce doream să ştim: Curtea lui Don, Dan sau Dana este acelaşi lucru cu Constelația

Cassiopeea, iar Dana reprezintă cea mai mare planetă de aici.

Dacă într-o noapte senină veți privi Steaua Polară, rătăciți cu ochii puțin spre dreapta. Acolo apare o pată albă. Aceasta este constelația pe care vechii celți o numeau Curtea lui Dana. Aici se găseşte Dana, planeta de unde au pornit extratereştrii, în amețitoarea lor călătorie, pentru a se opri în final pe Terra, undeva în extremul occident european. Aici aveau să se reîntoarcă, nu înainte de a le promite celților ajutorul şi prietenia lor, „marea prietenie" cum o numeşte Taliesin.

Ne-am satisfăcut deci curiozitatea în ceea ce priveşte localizarea în spațiu a acestei planete, nu însă şi cu privire la manifestările acestei puternice prietenii. Dacă Taliesin se referă însă la acest fapt, asta dovedeşte că lucrurile s-au petrecut întocmai şi în realitate. Cum însă?

Bardul ştie acest lucru mai bine ca oricine, căci poate tocmai el este fructul concret al acestei amiciții. Cu cine avem deci de a face şi de unde vine el?

Nu putem reda propriile explicații ale lui Taliesin asupra naturii lui şi modului în care a fost conceput, povestea fiind prea lungă şi greu de priceput pentru cititorul neobişnuit cu frazeologia bardică. Vă cerem deci să ne credeți, căci până acum v-am dat suficiente dovezi de corectitudine în interpretarea acestei frazeologii şi să acceptați un rezumat succint şi clar al originii sale.

Cel dintâi care a purtat numele de Taliesin era un extraterestru. Acesta nu s-a integrat condiției

umane, decât după o inseminare artificială, pe cale bucală, inserat fiind într-un bob de grâu. Redescoperim în această afirmație expunerea procedeului savant pe care s-a bazat, cu aproape două milenii şi jumătate în urmă, naşterea lui Cuchulan şi a semenilor săi. Taliesin este deci un mutant, care va primi prin telepatie inițierea şi directivele pe care se va baza ducerea la bun sfârşit a misiunii lui. Citatul care urmează este edificator:

(Extras din poemul lui Taliesin *Holul lui Koridween:*
„Mai întâi am fost modelat sub forma unui om,
în holul lui Koridween, pentru a fi purificat.
Cu toate că aveam o comportare rezervată şi modestă
eram o personalitate în sanctuarul celor înalți.
Pe când eram prizonier, o dulce inspirație mă
împlini, legile fiindu-mi date într-o limbă fără grai."

O limbă fără grai nu poate să însemne decât o transmitere telepatică, detectată de umanoidul Taliesin, dar emisă de extratereştrii. Bardul a înțeles exact acest lucru şi, cu toate că e un mutant, a păstrat ceva şi din facultățile umane de înțelegere a noțiunilor spiritualiste. Iată ce va scrie în poemul *Rămăşițele adâncului:*

„Glorie stăpânului, Supremul Ordonator al Regiunilor înalte care şi-a extins puterea până la tărâmurile acestei lumi."

Cât despre misiunea sa, cea care i-a fost transmisă prin telepatie, el a definit-o printr-o abreviere:

„Sunt Bard. Sunt Guid. Sunt judecător."

Bard, adică poet celt. Guid, adică mare inițiat. Judecător, adică îşi are originea la Curtea lui Dana.

Capitolul XVI

URMAREA MARII AMICIȚII

Cazul Merlin

„Sunt bard. Sunt guid. Sunt judecător". Aceasta ar fi putut fi şi definirea personalității acelui faimos Marzin (în galeză Myrddin), pe care ştiința supranormală l-a calificat drept magician şi căruia Chretien de Troyes şi imitatorii săi i-au deformat fără milă numele în Merlin, considerând probabil că Marzin era prea barbar pentru țâncul delicat al descendenților lui Sigisbert, Childebert şi alți Chilperici...

Dacă s-ar fi mulțumit doar să-i masacreze numele ar fi făcut răul doar pe jumătate. Din păcate, de teama creştinătății, ei i-au îndulcit cu ferocitate povestirile, inspirate din vechile basme britanice, încât personajele cu care ne întâlnim sunt nişte păgâni perfecți,

dar care sunt în stare să leşine atunci când li se vorbeşte de lancea cu care a fost împuns Christos, sau de vasul în care i-a picurat sângele.

Sincer vorbind, ostracizarea făcută celților şi tradițiilor lor de către latini s-a perpetuat timp de secole. În epoca în care au fost traduse, romanele bretone au fost transformate, prin creştinarea pudibondă a unor texte cu totul respectabile, în versiunea lor păgână.

În zilele noastre acestea s-au pierdut, fiind declarate drept false, de către detractorii fanatici. Profețiile specifice ale lui Merlin nu sunt totuşi atât de hermetice ca cele ale lui Nostradamus! Apocrife sunt şi cântecele din Barzas Breiz. Şi la fel de apocrife sunt şi operele compilate de bravul galez Iolo Morganog după basmele ossianice ale lui Macpherson, etc. Bineînțeles că detractorii nu au adus nici o probă valabilă în susținerea tezelor lor, ci doar critici scolastice, desconsiderând descoperirile adevăraților cercetători.

Să revenim însă la subiectul nostru: Marzin, zis Merlin.

Mama sa era o korrigan-ă, fiică de rege, iar tatăl său, după cum vom vedea, un extraterestru. Aceste două personaje reale aveau să fie transformate însă, mama sa devenind o creştină credincioasă, fugită din mănăstire, iar tatăl său, un demon scăpat din infern. Şi toate acestea, doar pentru ca puterile extraordinare de care dădea dovadă Merlin să pară mai veridice.

În secolul al XlX-lea, vicontele Th. Hersart de la Villemarque, distins folclorist, născut şi crescut

aproape de Pont-Aven, a publicat o lucrare intitulată *Barzas Breiz* (ceea ce în traducere ar însemna: producții poetice bretone), în care erau redate o serie de cântece bretone, în marea lor majoritate reculese şi de alți folclorişti, fapt ce confirmă autenticitatea lor. Printre aceste cânturi, care cronologic se întind din vremea druidică şi până la Revoluția din 1789, figurează şi cel pe care îl vom reda aproape *in extenso,* el referindu-se la originile lui Merlin.

(Extras din *Barzas Breiz,* Cântecul de leagăn al lui Merlin:

„Au trecut treisprezece luni şi trei săptămâni de când am adormit în pădure. Am auzit cântul frumos şi blând al unei pasări...[1] *Făra să mă asigur am urmant-o cu inima deschisă. Mergând pe urmele ei m-am tot îndepărtat. Oh! Ce tânăr eram! Ea cânta din ce în ce mai frumos, iar eu o urmăream, cu capul în jos, până când căzui, răpus de oboseală şi adormii, sub un stejar, într-un loc îndepărtat şi acolo avui un vis care m-a tulburat din cale-afară. Am visat că eram în casa unui mic Duz în undele apei unei fântânițe...*

Plângeam, căci îmi doream un leagăn. Spiritele negre, toate în carne şi oase, zac în abisul de gheață. De n-ar fi vis! De n-aş rămâne necunoscut lumii!

1) În textele religiei noastre termenul de pasăre poate avea şi altă semnificație. A se vedea: *Păsările de la Riannon.*
2) Duz = în bretonă este similar cu *Little people* (spiriduş) în irlandeză. Este de reținut prezența fântâniței ce aduce extrem de mult cu cea care juca rolul de poartă de ieşire din Regatul morților.

Copil, abia născut, se porni pe râs repetând: taci mamă. Nu plânge. N-o să-ţi pricinuiesc nici o supărare. Dar mi se frânge inima s-aud că tatălui meu i se spune Duh negru.

Tatăl meu, între cer şi pământ, este la fel de strălucitor ca şi Luna. Tata îi iubeşte pe săraci şi când poate îi aju tă."

Nu lipseşte nimic! Nici pasărea care cântă blând apropiindu-se de korrigan-a care se plimba, nici somnul profund în cursul căruia avu loc zămislirea supranaturală, de data asta, nu prin însămânţare artificială, ci prin procedeul clasic de interpenetrare a câmpurilor magnetice, nici viziunea reîncarnării *ego*-ului, sub forma unui Duz, nici localizarea în spaţiu a vehiculului în care se deplasa tatăl extraterestru, la fel de strălucitor ca şi Luna, nici, în sfârşit, marea amiciţie dintre tatăl lui Merlin şi bieţii oameni ai rasei terestre.

Ca şi Taliesin, şi Merlin este un mutant, fiu al unei fecioare pământene şi al unui extraterestru, cu care va rămâne permanent în contact şi care va trezi în el acele facultăţi extraordinare ce rămân necultivate la majoritatea oamenilor. De la tatăl său, sau de la cei asemeni acestuia va moşteni Merlin darul de a prevedea viitorul, puterea de a deveni invizibil, pentru un timp, ca şi cum ar fi băut din berea lui Gobniu, capacitatea de telepurtare şi ubicvicitate, toate acestea recomandându-1 drept remarcabil consilier al regelui Arthur, probabil un alt extraterestru, căci şi naşterea acestuia este cât se poate de ciudată. Un lucru este sigur. Regele şi bardul consilier, comunicau prin telepatie. Indiferent unde ar fi fost Merlin, în Marea

Britanie sau în Armorique unde îi plăcea să se odihnească, era suficient ca monarhul să îl cheme cu gândul, pentru ca acesta să apară alături de el, gata să îi îndeplinească porunca.

A mai existat şi o maşină zburătoare (dacă nu o fi fost una din cele deja cunoscute), care a jucat un rol de seamă în cariera lui Merlin. Pe vremea aceea era prietenul şi consilierul regelui Uter. Acesta urma să aibă a doua zi o bătălie de care depindeau soarta tronului şi a coroanei sale. Deodată, a apărut pe cer un corp roşu, care a zburat la rasul solului, peste tabăra bretonilor. Aceştia, morți de frică, dădură buzna în cortul în care Uter discuta cu Merlin, chemându-i să vadă şi ei îngrozitorul fenomen. Uter ieşi în grabă, urmat de Merlin, care nu se grăbea. Magul, după ce a privit, i-a anunțat liniştit pe războinicii intrați în panică, că ceea ce văd este un dragon, a cărui trecere anunța victoria armatei lui Uter.

Mutantul ceruse probabil prin telepatie tatălui său, sau celor asemeni lui, să evolueze deasupra trupelor, tocmai pentru a le impresiona. După care, utilizând un procedeu parapsihologic tipic druidic, a adus vorba despre un dragon şi le-a anunțat victoria. Războinicii, entuziasmați de prezicerea făcută, aveau să lupte a doua zi cu o furie neaşteptată, încrezători în triumful lor. Adversarii lor, cu toate că le erau superiori ca număr, au fost derutați, prinşi de panică, fapt ce i-a permis astfel lui Merlin să se bucure din plin de succesul vicleniei sale. El specula efectele acestui fapt, stabilind ca de aci înainte regele să poarte numele de Uter-Pendragon şi să i se brodeze pe stindard un

dragon roşu. Prin acest simbol Merlin a concretizat pactul de amiciție, stabilit în trecut între celți şi extraterestri. Simbolul avea să fie atât de durabil, încât şi astăzi drapelul național galez este ornat cu un *Dreig coch,* adică un dragon roşu.

Cu timpul, pe măsură ce misiunea sa față de ultimii mari suverani ai imperiului celt este îndeplinită, el se retrage în pădurea Broceliande din Armorique (denumită în zilele noastre pădurea din Paimpont). Acolo, datorită harului său deosebit, el materializează sufletul tuturor arborilor pădurii, creând o frumoasă fată: Viviane.

Ce a mai rămas oare din acest mutant, a cărui istorie şi personalitate au fost deformate cu regularitate, începând cu Chrâtien de Troyes şi terminând cu Wald Disney? Nu se mai ştie nimic. Să fi pierit ca un simplu muritor? Să fi fost luat în țara tatălui său?

Singurul fapt cert este că grămada de pietre grele din capătul unui teren de cultură, în pădurea Paimpont, botezată mormântul lui Merlin, nu a fost niciodată mormântul acestuia. Ar fi putut fi un monument megalitic, sau pur şi simplu o grămadă de pietre, adunate cine ştie de cine şi pentru ce.

Mort, sau plecat departe de Pământ, Merlin va face să se vorbească din nou despre el, jumătate de secol mai târziu, fiind direct implicat în evenimentele ce au făcut să se clatine din temelii biserica catolică din Bretania.

Aceasta însă este o altă istorie, cea a unui om extraordinar, al cărui nume şi personalitate sunt păstrate cu grijă de o conspirație a tăcerii, în ciuda

faptului că în arhivele bisericii, există încă textul cu sentinţa procesului, făcut cu mare pompă în Evul Mediu, la Reims, în faţa unui conciliu, prezidat de însuşi Papa, fapt ce denotă că persoana în cauză nu era un fite-cine, dar faţă de care, în ciuda condamnării sale la moarte, s-a lăsat o tăcere mormântală şi o uitare voită.

Cazul Eon de l'Etoile (Eon din Stea)

Să te numeşti, în plin Ev Mediu, Eon de l'Etoile, reprezintă un fel de profesiune de credinţă sau un program bine stabilit. Dacă în zilele noastre s-a pierdut semnificaţia numelor, nu acelaşi lucru se întâmpla în acea epocă. Personajul despre care vom vorbi în continuare a trăit în prima jumătate a secolului al XII-lea, având ca loc de origine Loudeac şi fiind o persoană publică.

Azi suntem obişnuiţi ca persoanele să aibă două nume: un prenume, diferit de la om la om şi un nume de familie, ereditar prin filiaţie paternă.

Altfel stăteau lucrurile în secolul al XII-lea. Evident, încă de la naştere, oricine căpăta un prenume, care avea să îi placă sau nu, dar pe care i-l dăduseră părinţii şi naşii. Şi totul se oprea aici. Nume de familie nu exista. Acesta a apărut abia în secolul al XlV-lea şi nu în toate ţările. La nobili, copiii purtau acelaşi nume, dar ca să se deosebească de părinţi, numele era urmat de rangul cuvenit.

Pentru diferenţiere, cei ce nu aveau titlu, fiind

simpli muritori sau burghezi, mai aveau în completare un supranume. Acesta putea fi de trei feluri:

- numele meseriei: Brutar, Dulgher, Lemnar;
- caracteristica fiziologică: Roşcovanul, Blondul, Chiorul;
- detalii topografice ce permiteau reperarea locului de naştere: Fântână, Pădure, Fermă.

În secolul al XlV-lea aceste nume suplimentare au devenit ereditare, transformându-se în nume de familie. Numele acestea şi-au pierdut cu timpul semnificația inițială.

Întorcându-ne acum în epoca în care numele suplimentare aveau semnificația lor exactă, vom constata că numele Etoile (Stea) nu corespunde nici uneia dintre categoriile precizate. Nimeni nu locuieşte pe o stea sau în împrejurimile acesteia. În plus, nu reprezintă nici vreo meserie sau o particularitate fizică. Suntem tentați să îl considerăm un titlu, dar omul nostru era din Loudeac, regiune unde în secolul al Xll-lea limba bretonă era singurul mod de exprimare şi unde nu se dădeau decât nume de locuri. Dacă numele lui Eon ar fi reprezentat denumirea unei feude, el s-ar fi numit de pildă Eon Steredenn sau Eon ar Steredenn, particula neexistând în bretonă.

Nu ne rămâne decât să presupunem că Eon, burghezul din Loudeac şi-a adăugat acest nume celest şi în plus şi în franceză (nu în bretonă), pentru că îşi petrecea timpul, cu precădere în Haute-Bretaigne, deja francizată pe jumătate. Acest nume ce îi conferea deci o ereditate, dovedea poate, tocmai originea sa extraterestră, cu atât mai mult cu cât personajul de care vom

vorbi, vădea şi anumite capacități extraordinare. Isotria însă nu ne ajută cu nimic în ceea ce priveşte originea sa, iar ipoteza noastră nu beneficiază de informații precise. Încă de tânăr, Eon şi-a impresionat concetățenii, retrăgându-se în pădurea Broceliande (ce va deveni cu timpul Paimpont), pentru a trăi în singurătate şi a medita. Doar părinții şi prietenii îl mai vizitau din când în când, aducându-i câte ceva de mâncare. Acestora el le declara deschis că este în legătură permanentă cu Merlin, care fusese de acord să-l inițieze.

Şi astfel, într-o bună zi, el părăsi pădurea şi se apucă să împărtăşească lumii cunoştințele sale. Toți cei care îl cunoscuseră până atunci, fură mirați de profundele schimbări ale personalității sale. Îmbrăcat sărăcăcios, cu barba şi părul în neorânduială, el bântuia, propovăduind mulțimii, cu o voce puternică şi profundă, străpungân-du-şi auditoriul cu o privire scânteietoare.

În *Extratereştrii în istorie,* Bergier menționează existența unor personaje medievale, care erau instructori, cu origine necunoscută şi care prezentau o caracteristică asemănătoare, având o intensă luminozitate în priviri.

Eon propovăduia temele tradiționale druidice: succesiunea regulată a încarnărilor, paradisul şi infernul, subiecte interzise de biserică. Se vedea clar că renunțase la această lume, pentru a putea pătrunde evoluția spirituală. În plus îi ataca violent pe clericii canonici, ce se pretau la a vinde indulgențe, şi pe

bogații care tezaurizau şi se îmbogățeau în detrimentul săracilor.

Era deci un adevărat contestatar al unei epoci, în care burghezia în plin avânt strângea cu aviditate banii, pe care bogații seniori feudali îi scăpau printre degete, organizând războaie măcinătoare, iar clericii vădeau o odioasă rapacitate şi o intoleranță arbitrară.

Curând, Eon avu o mulțime de discipoli, cărora le impunea o existență similară, ajungând până acolo încât aceştia îşi înlocuiau numele printr-un altul inițiatic, în urma unui jurământ, cum a fost de pildă cel al Sfântului Petru al cultului Stelei (Pierre de l'Etoilisme), ce a fost ars la Saint-Malo.

În scurtă vreme doctrina lui Eon s-a răspândit ca pulberea. Oraşele Nantes, Rennes, Saint-Malo, Plofirmel, au devenit adevărate bastioane ale etoilismului. Roma era consternată şi Papa îl delegă pe părintele Alberic d'Ostie, ca în calitate de legat, să conducă o puternică misiune antietoilistă în Bretania. Fu ca o lovitură de sabie dată în apă. Singurii care îl ascultau erau catolicii credincioşi, ce nu mai aveau nevoie să fie convinşi. Cât despre ceilalți, aceştia preferau să-l asculte pe Eon, sau pe discipolii lui. Lucrurile riscau să se lungească, iar timpul lucra contra bisericii.

Atunci, Alberic recurse la metode drastice. Îl amenință cu excomunicarea pe ducele Bretaniei, care până atunci rămăsese de-o parte, rezervat. Acesta urma să impună supunere populației.

Nedorind să-şi piardă coroana şi să-şi vadă ducatul sfărâmat de anarhie şi lupte religioase, suveranul breton se supune trimisului Papei şi Eon fu arestat la

Nantes, ca apoi, prin grija bisericii să fie transferat în afara ducatului, în Franța, mai exact la Reims, unde compăru în anul 1148 în fața unui conciliu prezidat de Papa Eugeniu al III-lea, în persoană.

Era acuzat de erezie. Era cea mai mică vină ce i se putea aduce. În plus, i se mai aducea ca vină exercitarea unor puteri anormale, pe care nu le-ar fi putut deține, decât dacă şi-ar fi vândut sufletul diavolului; s-a mai constatat că putea dispune de darul telepurtarii şi ubicvicităţii. S-a mai dovedit că în nenumărate rânduri, în diverse ocazii, a înmulțit hrana, dând să mănânce şi să bea tuturor celor ce-i însoțeau.

Încheierea unei tranzacții cu diavolul nu are darul să ne satisfacă, din moment ce inițiatorul său, care avea puteri similare, îl învățase aceste ştiințe extra-umane.

Din proces nu au lipsit nici aspectele pitoreşti. Eon de l'Etoile a fost adus în fața judecătorilor, sprijinindu-se într-o furcă de lemn, cu două brațe. Intrigat, Papa ceru să i se explice ce nevoie avea de aceasta. Străfulgerându-l cu privirea, Eon răspunse:

„Dacă o țin cu vârfurile în jos, înseamnă că Domnul Dumnezeu îmi dă putere asupra unei părți din oameni. Dacă vârfurile sunt în sus înseamnă că puterea mea se va răsfrânge asupra a două părți, totdeauna însă El îşi rezervă măcar a treia parte."

Prin interpretarea pildei sale, putem înțelege că Eon nu împărtăşea învățăturile creştine, care împărțeau ființa umană în două părți: corpul şi sufletul, ci adoptase împărțeala druidă, în trei subdiviziuni: corpul, sufletul şi spiritul.

Pontiful a priceput perfect aluzia biciuitoare. Lucrurile se petreceau în vremea când biserica îşi aroga dreptul de condamnare, nu numai pe pământ, dar şi în cer, intrând astfel în domeniul spiritului.

Papa Eugeniu se făcu că nu aude, sau mai bine zis că nu înțelege sensul acestei replici obraznice şi izbuc-nind în râs, spuse:

„Omul ăsta e nebun".

Eon fu condamnat la detenție pe viață şi muri cinci ani mai târziu, dacă în adevăr a fost vorba de moarte, căci nimeni nu a asistat la moartea sa, iar ereticii erau îngropați în mare taină, pentru ca nimeni să nu poată aduce omagiu rămăşițelor lor.

Capitolul XVII

CONCLUZII

După cum am văzut din rândurile acestei cărți, inspirate din diversele tradiții, extratereştrii ar fi venit din nord-nord-vest, sosirile şi plecările lor coincizând aproape întotdeauna cu datele sărbătorii de Beldan (1 mai) sau Saman (1 noiembrie).

Din geografia modernă am învățat că planeta Terra este protejată, ca un cavaler din Evul Mediu, de un soi de platoşă, numită Centura lui Van Allen, compusă din particule radio-active infime.

Traversarea acestei centuri implică anumite riscuri, la care se pot expune aparatele de zbor, de tipul farfuriilor zburătoare sau carul zeiței Badb, ele însele puternic radioactive, dacă e să judecăm după urmele lăsate pe sol.

Natura, mereu conciliantă, a prevăzut pentru cei

ce vor să o străbată, trei deschideri în această centură, adevărate porți de intrare în lumea noastră. Una dintre ele se găseşte aproape de Polul Sud, cea de a doua deasupra Africii, iar cea de a treia, singura ce prezintă interes pentru noi, ceva mai jos de Polul Nord. Această deschidere se găseşte deci pe traiectoria ce leagă Curtea lui Dana şi Dana propriu zisă, cu Terra, ceea ce explică pe unde intrau şi ieşeau extratereştrii noştri.

De ce pătrundeau extratereştrii în spațiul nostru vital şi de ce preferau să plece în jurul datei de 1 mai sau de 1 noiembrie? Acest lucru nu-l putem şti, dar putem în schimb să facem supoziții. Poate, printr-un joc al unor forțe naturale necunoascute nouă, era mai uşor de străbătut poarta de nord, la aceste date.

Ceea ce ştim însă, este faptul că în anul 1970, când am început redactarea acestei lucrări, regiunile europene nordice au fost vizitate în două rânduri de O.Z.N.-uri. Prima apariție a avut loc pe cerul Saint-Nazar-ului, la 1 mai, fiind martori o mulțime de oameni, prezenți la festivalul prilejuit de sărbătoarea muncii.

Cea de a doua, anunțată la radio că s-ar fi înregistrat în Norvegia, avu loc la 2 noiembrie. Erau obiceiuri tenace, condiționate probabil de considerente ştiințifice, de ordin practic.

Nu ne rămâne decât să acceptăm ideea că cu patru mii de ani în urmă, la aceleaşi date, călătorii celeşti au pătruns prin aceeaşi poartă de nord. Mesagerii marii amiciții nu ne uită!

Răsfoind tradiția celtică, galică şi britanică, am ajuns la certitudinea că la fel s-a întâmplat şi în India,

Orientul Apropiat, țările mediteraneene şi America precolumbiană; ca şi acestea deci, țările celtice au găzduit invaziile extraterestre sosite din cer, ceea ce denotă că întreaga noastră planetă a fost pentru una sau mai multe perioade, punctul de interes pentru aceste ființe din înalturi.

Am putut să ne convingem, studiindu-le armele, mijloacele de locomoție, cunoştințele medicale şi chirurgicale, că aceşti oameni de acum câteva mii de ani erau deținătorii unor cunoştințe egale parțial, superioare în alte domenii, ştiinței noastre din secolul XX.

În vreme ce textele hinduse, biblice şi mitologia greacă nu spun nimic cu privire la localizarea porții de intrare a acestor neobişnuiți călători, în vreme ce tradiția amer-indiană emite doar o probabilitate în ceea ce priveşte o posibilă origine venusiană, bazată pe calendarul de la Poarta Soarelui din Tiahuanaco, tradiția celtică ne-a permis în schimb să descoperim că vizitatorii planetei noastre veneau din Dana, cea mai mare planetă a Curții lui Dana, cu alte cuvinte din Constelația Ca-ssiopeea, ceea ce reprezintă un punct capital. Am putut constata astfel existența unei lumi paralele cu a noastră, numită Regatul morților, unde nu se ştie de boli, tristețe şi moarte şi de unde se poate reveni, când doreşti, pe Pământ, fără să mai vorbim de dreptul anumitor pământeni de a ajunge acolo, în acea lumea a fericirii, care ar fi putut la fel de bine să fie cea pe care Lobsang Rampa a desemnat-o sub apelativul de „Lumea luminii aurii", iar alții, cum ar fi fost celtul Gwenved, „Țara albă".

Toate aceste precizări sunt adunate în tradiție, dar sunt înțelese de cei ce le ascultă ca o grămadă de povestioare, care, pentru o ureche distrată şi nepricepută trec nebăgate în seamă. Şi asta pentru că parizienii sau londonezii, ca şi savanții conformişti ai ştiinței oficiale nu consideră galii Extremului Occident decât un soi de neciopliți, de inculți şi de târtani, după cum spune cu iritare Morvan Lebesque. Şi cu toate acestea, toate comorile pe care şi le-au expus, se găseau în lada cu amintiri a sărmanei şi amărâtei rase celte, căreia suntem mândri că îi aparținem.

În ciuda acestui fapt, două probleme, prezente în toate tradițiile, inclusiv în cea celtă, ne crează o oarecare mirare:

1) tentativele de colonizare ale extratereştrilor au fost întotdeauna sortite eşecului, în ciuda superiorității cunoştințelor şi mijloacelor tehnice de care dispuneau. După un timp, pe parcursul căruia dominația lor într-o anumită zonă părea bine consolidată, ei pierdeau teren, se neliniişteau, păreau dominați de oameni şi încet-încet erau îndepărtați. Apoi luau drumul invers, spre bazele lor de plecare, nu înainte de a le promite duşmanilor lor că se vor mai întoarce să îi vadă şi acest lucru doar în semn de prietenie. Ei care la început trăzneau cu focul cerului ca biblicul Iehova şi nu vorbeau decât de răzbunare, aveau să devină blânzi ca şi cum ar fi fost atinşi de o vrajă benefică, ca şi cum ar fi avut o revelație care i-ar fi zăpăcit, emoționându-i.

Era ca şi când aceşti pionieri ai ştiinței integrale şi ai materialismului încrâncenat ar fi descoperit brusc

o concepție de care habar nu aveau până atunci, acest simț uman al spiritualității, însoțit de toate atributele lui: psihologia, parapsihologia, metafizica.

Dacă ei striveau oamenii grație forței lor, oamenii în schimb îi dominau, blând, prin facultățile lor spirituale. Mai întâi în mod confuz, apoi cu acuitate crescândă, ei au realizat superioritatea rasei umane; în acel moment au cedat, ca fiarele în fața îmblânzitorului, fiind cuprinşi de o dragoste sinceră față de cei ce au ştiut să se impună prin aceste mijloace pe care ei le ignorau. Din acest motiv au promis că se vor întoarce, pentru a-i ajuta prin forțele şi cunoştințele lor. Şi au mai fost, de-a lungul secolelor şi mutanții, superiori psihic majorității oamenilor, deținători ai unor puteri şi secrete necunoscute muritorilor, care au pus în slujba spiritualității umane toate calitățile lor.

2) Aceşti mutanți, pe care istoria ni-i prezintă ca pe nişte exemplare de primă valoare, atrag tocmai prin aceea că îşi urmează calea pe care au pornit, contra imbecililor şi profitorilor.

Dar iată că, față de victimele lor, aceşti mutanți se comportă fără revoltă, fără a încerca să se apere.

Krishna a murit, cu toate că putea să evite această soluție extremă. Cuchulan s-a îndreptat singur, direct spre adversari, în loc să se fi dedicat studiului şi spiritualității în care se inițiase. Isus, care era în stare să vindece paralitici, ar fi putut să-i paralizeze pe romanii total dezinteresați de problemele lui, ca şi pe gălăgioasa populație evreiască şi să se pună la adăpost, în totală linişte. Marzin, în loc să se retragă în pădure, ar fi putut să întoarcă sorții victoriei în ultima

bătălie a lui Arthur, chemându-l în ajutor pe tatăl său şi pe toţi dragonii roşii ai prietenilor săi. Eon de l'Etoile, mulţumită capacităţii sale de teleportare ar fi putut să dispară din faţa Papei Eugeniu şi al ochilor năuciţi ai întregului conciliu, pentru a se reintegra într-un loc sigur, în care i-ar fi plăcut să fie.

Ei însă nu au vrut asta. Ei au lăsat lucrurile în voia sorţii, nevrând să forţeze, în interesul lor, legea cauzalităţii.

Prin natura lor extraterestră ei cunoşteau viitorul şi modul în care va evolua umanitatea, fiindu-le interzis să-şi trădeze misiunea, desolidarizându-se de oameni.

Moştenind de la mamele lor, prin natura lor pământeană, sensul spiritului, ei nu se îngrijeau de fiinţa lor fizică, refugiindu- se cu totul în invulnerabilul psihic. Spiritul lor declanşa (cu sau fără conştientizare) înţelepciunea filozofiei druide:

„Ceea ce trebuie să fie, va fi."

Ca urmare a supunerii şi renunţării de care au dat dovadă, evoluţia umană (nu cea care se face simţită pe Pământ, ci cea care se realizează în lumea spirituală) s-a ridicat la un grad superior. Şi în final, datorită acestei prietenii de netăgăduit, se poate spera ca într-un viitor îndepărtat, să fie posibilă crearea unei fiinţe totale, puternică şi atotcunoscătoare, asemenea extratereştrilor, dotată însă cu un spirit transcendental. Fiinţa aceasta va fi asemeni unui zeu, ce se va integra în infinitul nebănuit.

Înainte de a încheia, autorii cărţii, membri ai Colegiului druizilor, barzilor şi ovaţilor din Bretania,

care prin această lucrare au realizat chiar mai mult decât îşi propuseseră, fin să-i mulțumească Marelui Druid al Bretaniei, Eostig Sarzhaw, care le-a permis, prin accesul la biblioteca sa atât de bogată în materie de celtică, să realizeze o mare parte din documentarea de care au avut nevoie.

Făcând aceasta, i-a ajutat, aşa cum Lug a făcut-o pentru Cuchulan.

Indice de termeni, nume şi indicații geografice

A

Abla = câmpie la vest de Mag Tured, unde se afla situată fântâna tămăduirii.

Aife = vrăjitoare războinică pe care Cuchulan a învins-o în luptă.

Airmed = fiica lui Diancecht, soră cu Octriuil şi Miach, zeiță medic extraterestră.

Amairgen = şeful spiritual al galilor.

Amergen = şef al druizilor gali, veniți din Spania, primul care a debarcat pe pământul Irlandei.

Arboch = lac la nord de Mag Tured

B

Badb = zeiță războinică, celebră pentru carul său de luptă; s-a întrecut în luptă cu Cuchulan.

Balor = unul dintre cei mai redutabili şefi ai fomorilor din Toriniz, bunicul zeului Lug; era cel mai bătrân şef militar din Toriniz; era ciclop.

Bard = celt inițiat în arte, în special în poezie şi muzică.

Barzaz Breiz = producții poetice bretone.

Beldan = sărbătoare celtă ce coincide datei de 1 mai.

Bendiget Vran - gigant debarcat în Irlanda, venind din Marea Britanie în fruntea unei armate de războinici, pentru a-şi salva sora, Branwenn, maltratată şi batjocorită de soțul său, irlandezul Matholwch.

Bolg = popor celt (Fir Bolg) care a trăit o perioadă de timp în Belgia (Belge-francizarea termenului Bolg). Sub conducerea lui Rudraig a invadat Irlanda.

Branwenn = sora uriaşului Bendiget Vran, căsătorită cu irlandezul Matholwch.

Bress = fomor, fiul lui Elatha şi al lui Eri, rege, semizeu extraterestru, general comandant al Corpului Expediționar.

C

Celtiberi = populație celtă din Spania.

Conle = fiul lui Conn, regele absolut al Irlandei, care avea să plece pentru totdeauna, condus de o frumoasă mesageră necunoscută, în Regatul morților.

Conn = regele absolut al Irlandei, tatăl lui Conle.

Corpre = zeul fil al extraterestrilor.

Creidne = zeul fierar şi al lucrărilor de precizie al extratereştrilor.

Cuchulan = semizeu, erou legendar, fiu al zeului Lug.

D

Dagda (Dagde) = zeu extraterestru, conducătorul suprem, considerat seniorul ştiinţei complete.

Derdere = mama lui Cuchulan, care va rămâne însărcinată înghiţind o musculiţă aflată în paharul cu vin oferit de zeul Lug.

Diancecht = zeu extraterestru, şeful medicilor.

Domnani = populaţie de origine celtică.

Droweset = râu din vecinătatea localităţii Mag Tured, din care fomorii au fost sfătuiţi de Octriallach, fiul regelui lor, să ia fiecare câte o piatră, pentru a astupa fântâna sănătăţii.

Druid = înţelept celt, iniţiat în studii superioare de psihologie, parapsihologic psihism şi metapsihism. În plus ei erau jurişti şi educatori.

Duz = denumirea bretonă a spiriduşilor (Little people).

E

Elatha = fiul regelui fomorilor, care, împreună cu Eri l-au conceput pe Bress, printr-o zămislire nepri-

hănită. Avea să ajungă, la rândul său, rege al fomorilor.

Emer = soţia mult iubită a războinicului Cuchulan.

Eri = mama fomorului Bress, al cărui tată era Elatha.

F

Fand = soţia lui Manannan, rege al Regatului morţilor, de care s-a îndrăgostit Cuchulan, atunci când a călătorit acolo.

Ferniad = prieten din copilărie al lui Cuchulan şi apoi tovarăş de arme, în perioada de iniţiere, care avea să se confrunte în luptă cu Cuchulan, ce îl va doborî folosind lancea magică.

Fil = bard irlandez.

Fomor = veche populaţie irlandeză, reprezentată prin giganţi, dintre care unii erau ciclopi, având câte un singur braţ şi un singur picior.

G

Gaebolg = numele lăncii miraculoase primite în dar de Cuchulan, de la vrăjitoarea Scazarc'h.

Gali (scoţi) = popor reprezentat de fiii lui Mile, care, sosind din Spania, au invadat Irlanda la bordul navelor cu pânze.

Galioni = populaţie de origine celtică.

Gestă = poem epic sau eroic din Evul Mediu

Gobniu = zeu extraterestru în sarcina căruia intrau metalurgia, forjele şi armureria.

Grellach doluid = (Grellach = noroi; doluid = de nesuportat). Noroiul de nesuportat; numele locului unde avusese loc întâlnirea dintre Cuchulan şi zeița Badb.

Guid = mare inițiat celt.

Gutuatrii = reprezentanți ai cultelor la popoarele celte.

I

Ibernia = altă denumire dată Irlandei.

Iwerzon = denumirea celtică a Irlandei.

K

Korrigan (plural Korriganed) = termen de origine bretonă care în traducere *ad literam* ar însemna „micuță magiciană albă", preluând noțiunea de vrăjitoare.

L

Lama = preot sau credincios budist, mongol sau tibetan, ce practică tehnicile yogine.

Liban = femeia fantastică ce l-a invitat şi l-a însoțit mai întâi pe Loeg, conducătorul carului lui Cuchulan, apoi pe Cuchulan însuşi, în Regatul morților.

Loeg = conducătorul carului de luptă al lui Cuchulan.

Luchrupan = veche populaţie irlandeză, reprezentată prin fiinţe mici, fantomatice, considerate arhetipul spiriduşilor din basmele populare.

Luchtain = zeu dulgher al extraterestrilor.

Lug = cel mai renumit personaj al mitologiei celtice, întemeietorul cetăţii Lugodunon (devenită prin latinizare Lugdunum, iar apoi prin francizare Lyon); era nepot al fomorului Balor; avea sarcina să controleze armata, fiind la fel de polivalent ca însuşi zeul Dagda.

M

Marcassin = student sau discipol al maeştrilor gândirii şi ştiinţei.

Matholwch = irlandez, soţul Branwennei, sora uriaşului Bendiget Vran.

Merlin (Marzin sau în galeză Myrddin) = înţelept celt, considerat de istoriografi magician, fiu al unei Korrigane, fiică de rege şi al unui extraterestru.

Miach = zeu extraterestru, chirurg.

Morigane = zeiţă războinică, rănită în lupta purtată cu Cuchulan, dar îngrijită în final de acesta, prin magnetism.

Mabinogion = culegere de texte celte.

N

Nemedieni = popor aflat sub conducerea lui Nemed, sosiți dinspre nord-vest, invadatori ai Irlandei.

Nuada (Nuadu) = zeul rege al extraterestrilor, generalisim al armatelor, căruia i s-a grefat mâna tăiată.

O

Octriallach = fiu de rege fomor, care a descoperit fântâna sănătății, cu ajutorul căreia tuathanii îşi readuceau la viață luptătorii ucişi.

Octriuil = zeu medic al extratereştrilor.

Ogme (Ogma) = zeu războinic al extratereştrilor.

Ollam = doctor suprem în ştiințe.

Oshin Mac Fin = erou cunoscut mai ales sub numele de Ossian, care întors dintr-o călătorie fantastică, atunci când a atins pământul Irlandei, a îmbătrânit brusc.

Ovați = celți, înțelepți, inițiați în ştiințe.

P

Partholonieni = popor condus de regele Partholon, care a invadat Irlanda.

Porcher = maestru al gândirii şi al ştiinței.

S

Saman = sărbătoare celtă ce coincide datei de 1 noiembrie.

Scazarc'h = vrăjitoare a războiului, care l-a inițiat pe Cuchulan în tehnicile vicleşugului luptei.

T

Tuatha de Dannan = popor sosit pe teritoriul Irlandei din zonele de nord-vest.

Tuomo = practică yoga, care prin concentrație, provoacă realizarea de radiații termice neobişnuite pentru corpul omenesc.

U

Ulat = locuitor al unui popor ce locuia în nordul Irlandei (aproape de actualul Ulster), al cărui apărător în luptă avea să fie Cuchulan.

W

Walkirie = zeiță germanică a războiului.

Cuprins

Editor
ATHENA PUBLISHING & PRINTING
Redactor:
M.C. Ştefănescu
Tehnoredactare computerizată
Print Rom Com

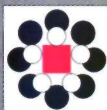
Contravaloarea timbrului literar
se virează în contul ASPRO 45108012108
BCR sector 1 Bucureşti

E.Coarer-Kalondan
Gwezenn-Dana

Celții și extratereștrii

Magie, religia Druizilor, exterminare bacteriologică,
ceață artificială, care celeste, tancuri-amfibii,
mine magnetice, lansatoare de flăcări,
bombe nucleare, radio-tele-sateliți, fecundare
artificială, proteze metalice, laser, puteri paranormale...
Aceste „făptuiri" jalonează istoria vechilor celți...
Apar astfel cel puțin două întrebări fundamentale:
o superbă și modernă civilizație - creație incredibilă
a poporului celt? sau celții au fost „vizitați" de extratereștri?

Hotărâți singuri, citind acestă carte unică,
straniu amestec de mitologie cu insolit, de tradiție
cu modernism, de folclor cu revelație.

magus

ISBN 973-96791-5-3